C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Smrt letního hosta.pdb

PDB Name: Stout Rex-Smrt letního hosta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Smrt letního hosta
Autor: Rex Stout
Nakladatelství: BB art, 1999

SMRT LETNÍHO HOSTA..

1.
Začal jsem iniciálami "NW" a podepsal se "AG", ne proto, abych byl zajímavý, ale ze zvyku. Za celá ta léta probíhala skoro veškerá písemná komunikace mezi mnou a Nerem Wolfem na lístcích se vzkazy, které mu Fritz přinášel na podnose se snídaní do pokoje, nebo které jsem mu pokládal na stůl, když už byl v posteli a já se teprve vracel z večerních pochůzek. Všechny začínaly "NW" a končily "AG", a stejně tak i tento dopis, i když to nebyla jen tak nějaká škrábanice. Dopis jsem napsal na psacím stroji Underwood, na stole v rohu velkého pokoje chaty stojící na okraji ranče Lily Rowanové. Vložil jsem jej do letecké obálky, kterou jsem vhodil do schránky u pošty v Timberburgu, okresním městě, v sobotu ráno. Psal jsem na hlavičkový papír, který měl nahoře velkými písmeny napsáno Ranč Bar JR, Lame Horse, Montana. Nebyl ale tak elegantní, jako ten s Lilyinou domovskou adresou v New Yorku. Pod hlavičkou stálo:

Pátek, 20.15
2. srpna 1968

NW:
Je tu blázinec a jsem v koncích. Když jsme spolu v pondělí telefonovali, tak jsem do podrobností příliš nezacházel, protože někdo z ústředny třeba spolupracuje s šerifem nebo s okresním prokurátorem (v New Yorku by to byl okrskový prokurátor), možná, že je napíchnutý i telefon slečny Rowanové. Vymoženosti moderní vědy se šíří i sem.
Protože vy nikdy nic nezapomínáte, tak si jistě vzpomenete i na Harveye Grevea, který vám jednou v kanceláři vykládal, jak nakoupil spoustu dobytka -, koní, krav a telat -, pro
Rogera Dunninga, což Dunningovi dost pomohlo. Myslím, že už jsem se zmiňoval, že se v minulých čtyřech letech staral o ranč slečny Rowanové, a pořád se o něj stará -, nebo spíš staral až do toho dne před necelým týdnem, kdy ho obvinili z vraždy a strčili do chládku -, konkrétně do okresní věznice.
Luťáka Filipa Brodella někdo střelil do zad a pak ještě zepředu, když trhal kanadské borůvky. Jak už jsem vám říkal, tyhle horské borůvky chutnají úplně jinak. Tentokrát se pokusím vám nějaké přivézt.

Se slečnou Rowanovou jsme se shodli na tom, že to Harvey neudělal, ale nevím, co dál. Kdyby totiž bylo jasné, že to udělal, byl bych už zpátky a oprašoval vám psací stůl, což jsem měl dělat už převčírem. Slečna Rowanová najala právníka z Heleny, který je známý široko daleko, takže to bude jeho starost. Ale myslím si, že on to přece jen nevidí tak, jak to vidíme my. Pracuje na tom hlavou, ale nedává do toho srdce.
To já jo a vsadil bych se, že je Harvey čistý. Takže vidíte, co se děje. Mám tu práci. I kdybych neměl ke slečně Rowanové závazky jako její host a dlouholetý přítel, znám se s Harveyem Grevem příliš dlouho na to, abych jen tak vypadnul a nechal ho v téhle šlamastyce.
Pochopitelně, že si od předvčerejška, 31. července, beru neplacenou dovolenou. Doufám, že se brzy vrátím, i když v tuhle chvíli to vypadá tak, že nemám nikoho, koho by šlo poslat do chládku místo Harveye. Stejně to musí být -, pardon, musel by být -, někdo, proti komu by seděly důkazy. Ale jestli chcete zatím za můj stůl posadit Saula nebo Orrieho, nic se neděje, všechny čistě osobní věci mám ve svém pokoji, takže má tajemství jsou v bezpečí. Televizní obraz tu často za nic nestojí a já se musím vrátit, než poběží přenosy amerického fotbalu. Pozdravujte ode mne Theodora a vzkažte Fritzovi, že je první, na koho si každé ráno vzpomenu -, snídaně v jeho kuchyni mi chybí. Místním palačinkám se nedá říci jinak než mučící kotouče nebo střevní sádra.
AG…
Ten dopis dostal asi v pondělí, patrně se zaklonil a dobrých deset minut zíral na moji židli.
Když jsem odcházel z pošty, podíval jsem se na nákupní seznam. Timberburg měl jen 7463 obyvatel, ale stejně to byla největší sešlost mezi Helenou a Velkými vodopády, a zákazníci se sem sjížděli z velkého okruhu -, od Rybí řeky, kde kopce přecházejí v hory, i od východu, kde je krajina tak plochá, že můžete zahlédnout kojota na tři kilometry. Zhruba za hodinku jsem sehnal všechno, co jsem měl na seznamu, přičemž jsem se čtyřikrát musel zastavit v obchodech na

hlavní třídě a dvakrát v postranních uličkách. Na seznamu bylo:
Dýmkový tabák Big Six Mix pro Mela Foxe. Tím, že je Harvey ve vězení, měl hodně práce na ranči a nestačil si nakoupit.
Plácačky na mouchy pro Peteho Ingallse. Nikdy nezvedl nohu do třmenu bez toho, aby měl plácačku na ovády přidělanou za sedlem.
Pásku do psacího stroje pro naší starou dobrou underwoodku.
Tubu zubní pasty a pásek, pro mě osobně. Můj nejlepší pásek mi rozžvýkal dikobraz, když jsem -, ale, to by byla dlouhá historka.
Lupu a notýsek, který by se mi vešel do zadní kapsy, pro mou práci. Když pracuji v New Yorku, nikdy se bez těchto dvou věcí na pochůzky nevydávám, a teď také budu pracovat. Možná mi k ničemu nebudou, ale zvyk je železná košile.
Psychologie.
Nakonec jsem se zastavil v knihovně. Chtěl jsem se podívat do knihy, o které jsem ani nedoufal, že by ji tam mohli mít, ale měli -, "Kdo je kdo v Americe". Neměli sice poslední vydání, 1968 -, 1969, ale i to 1966 -, 67 mi stačilo. O Filipu Brodellovi tam nic nebylo, a protože už je nebožtík, tak ani nikdy nebude, ale o jeho otci, Edwardu Ellisu Brodellovi, tam byla celá třetina sloupce. Věděl jsem, že je stále naživu -, prohodili jsme spolu pár slov před týdnem, když si přijel dát dohromady informace, ztropit kravál a nechat odvézt synovo tělo domů. Narodil se roku 1907 v Saint Luis, dobře se mu dařilo a teď byl vlastníkem a vydavatelem Hvězdných novin v St.
Louis. V "Kdo je kdo" nebyla ani zmínka o tom, kdo zabije jeho syna.
Když jsem ve čtvrt na jednu vstupoval do kavárny Continental, tak mě ani všechny tyhle úlovky ve velké papírové tašce, kterou jsem si vzal na ty plácačky, nijak zvlášť netížily.
Porozhlédl jsem se kolem, zaměřil se na krásnou ženu v olivově zelené košili a tmavozelených kalhotách sedící u stolku vzadu a vykročil jsem směrem k ní. Když jsem k ní došel a odtáhl si židli, řekla: "Buďto jsi pekelně rychlý, nebo jsi všechno nesehnal."
"Mám všechno." Posadil jsem se a položil tašku na zem.
"Možná nejsem až tak rychlý, ale měl jsem kliku." Kývl jsem hlavou k její skleničce. "Je to Carson's?"
"Ne. Ten nemají. Kdyby ti někdo říkal, že je džin jako džin, tak mu nevěř. Ale dáme si hrachovku."
To znělo dobře, protože hrachová polévka bylo jediné jídlo, na které mohl být kuchař z Continentalu pyšný. Přišla číšnice a objednali jsme si dva velké talíře hrachovky, spoustu pečiva, mléko a kávu. Zatímco jsme čekali, zalovil jsem v tašce a vytáhl pásek a lupu, abych Lily ukázal, že když něco opravdu potřebuješ, je Timberburg stejně dobrý jako New York.
Polévka splnila naše očekávání. Když už jsme měli skoro prázdné talíře a housky ubývalo, řekl jsem: "Nejen, že jsem sehnal všechno podle seznamu, ale dokonce jsem ještě něco zjistil. V knihovně v "Kdo je kdo". Dědeček Filipa Brodella se jmenoval Amos. Jeho otec je členem tří klubů a jméno otcovy manželky za svobodna bylo Mitchellová. To už je něco. S tím se někam dostaneme."
"Gratuluji." Vzala si housku. "No tak to povíme Jessupovi.
Na diagnózy jsi tady ty, ale jak by nám "Kdo je kdo" mohlo případně pomoci?"
"Nepomohlo nám. Ale když jsi v koncích, vždycky zkoušíš věci, které by pomoci mohly, a asi tak jednou za rok se to vyplatí." Polkl jsem poslední lžíci polévky. "Něco ti musím říci."
"Dobrá. Co to bude?"
"Je to takhle. Podívej se, Lily. Jsem poměrně dobrý vyšetřovatel se spoustou zkušeností. Ale už je to šest dní, co Harveye zatkli, a já jsem se pořád nikam nedostal. Ani vidu po nějaké stopě. Třeba jsem jen zpoloviny tak chytrý, jak si myslím, ale jsem také v nevýhodě. Nepatřím sem. Jsem zkrátka lufťák. To mi nevadí, když jde o táboření, rybolov či karetní hry, nebo dokonce o tancovačky. Ale tohle je vražda a já nejsem zdejší. Do háje, strávil jsem tady hodně času, s Melem
Foxem se známe léta, ale i on je vůči mně na slovo skoupý.
A tak je to se všemi. Jsem jen mizerný lufťák. V Heleně určitě budou soukromí detektivové a mezi nimi snad i nějaký dobrý. Zdejší. Dawson by o něm mohl vědět."
Položila šálek s kávou. "Takže mi navrhuješ, abych najala nějakého detektiva odsud, který by ti pomohl."
"Ne, aby mi pomohl. Jestli bude za něco stát, tak nebude potřeba, aby pomáhal mně. Jen se pustí do práce."
"Aha." Modré oči se rozšířily a upřely se na mne. "Takže ty od toho dáváš ruce pryč."
"Ale vůbec ne. V dopise, který jsem právě poslal panu Wolfovi, jsem napsal, že se vrátím, jak doufám, do začátku fotbalových přenosů. Zůstávám a chtěl bych s tím pohnout, ale jsem, k sakru, v nevýhodě. Jenom ti navrhuji, že by ses snad mohla zeptat Dawsona."
"Escamillo." Oči se jí zklidnily a už se smály. "Ale teď vážně. Nejsi přece druhý nejlepší detektiv na světě?"
"Ale ano, to jistě. Jenomže v mém světě, a to není tady. I ten
Dawson, no všimla sis toho? Královsky mu platíš, a jak on se přitom na mě dívá? Musela sis toho všimnout."
Přikývla hlavou. "Je to jen takový jemnější projev xenofobie. Ty jsi lufťák, já jsem lufťačka."
"Ale ty jsi majitelkou zdejšího ranče. V tom je rozdíl."
"No tak dobře." Pozvedla hrníček s kávou, zadívala se do něj, usoudila, že káva je už moc studená, a zase hrníček položila. "Je hodně špatné, že Harvey nemůže být propuštěn na kauci, ale Mel by to místo něj mohl zvládnout -, alespoň na chvíli. Kolik času nám zbývá?"
"Než bude Harvey souzen a odsouzen, a to jsou, podle toho, co říká Jessup, tak dva tři měsíce."
"A do toho fotbalu jsou to dva měsíce. Víš, Archie, to, co si o tobě myslím soukromě, nemá s tímhle nic společného. Takže: ty nejen, že jsi lepší detektiv, než by byl kdokoliv z místních, ale také zatraceně dobře víš, že Harvey nikoho zezadu nezastřelil. Jenomže domorodec by patrně po týdnu čmuchání došel k tomu, že asi zastřelil. Dawson si to myslí.

A musíš uznat, že mám pravdu."
"Vždycky máš v něčem pravdu."
"Takže bych si snad ještě mohla dát horkou kávu?"
Já už jsem mléko vypil, a tak jsem si dal kávu s ní. Když jsme dopili a zaplatil jsem účet, zvedli jsme se, a jak jsme si tak klestili cestu mezi stolky a židlemi, pozorovalo nás asi dvacet párů očí a dalších dvacet předstíralo, že nás nepozorují. V monroeském okrese byli všichni z vraždy Filipa Brodella vedle. Obecně si zdejší lidé na nějakou bratrskou lásku k lufťákům nepotrpěli, ale přece jenom věděli, že turisté přivážejí do Montany dost prachů a nechávají je tady, jenže když si na ně někdo bude při sběru borůvek střílet, tak to nikoho moc nepovzbudí. Takže oči, které na mě a na Lily zíraly, nebyly nijak přátelské: byl to totiž správce jejího ranče, kdo to všechno spustil. Tak jim to alespoň připadalo.
Na parkovišti před kavárnou jsem dal tašku do kufru Lilyina auta, mezi věci, které měla na seznamu ona, a pak jsem si sedl za volant. Lily seděla jako svíčka, aby se nedotýkala opěradla, které bylo rozpálené srpnovým sluncem. Moje sedadlo bylo v pohodě. Vycouval jsem z parkoviště. Jeden ze zásadních rozdílů mezi mnou a Lily je v tom, že já parkuji tak, abych při výjezdu nemusel couvat, zatímco ona ne.
K čerpací stanici Presto to bylo jen pár bloků, zatočil jsem tam a zastavil. Nádrž byla sice jen zpoloviny prázdná a benzín u pumpy na ranči byl o devět centů na galon levnější, ale chtěl jsem, aby se Lily podívala na člověka jménem Gilbert Haight, který u pumpy mohl být. A byl tam -, vyčouhlý klátivý mladík, kterému k jeho metru devadesáti dopomáhal i žirafí krk -, jenže zrovna myl čelní sklo u nějakého auta, takže se Lily musela otočit, aby na něj viděla, zatímco já jsem požádal jiného zřízence, aby nám dolil speciál. Když to druhé auto odjelo, mladík na nás civěl asi půl minuty a potom se přišoural k otevřenému oknu na mé straně a řekl: "Přeji vám dobrý den."
Ve skutečnosti neřekl "přeji vám dobrý den", ale jen "přeju vám brejden". Jenomže se mi nechce ztrácet čas popisem místní hantýrky, nebo alespoň ne moc často. Chci jen popsat, co se dělo, a kdybych používal tu jejich hantýrku, tak bych všechno jen komplikoval a zdržoval.
Zdvořilostně jsem pokýval hlavou a on pokračoval: "Táta mi zakázal, abych se s vámi bavil."
Kývl jsem. "Jo, fakticky." Jeho otec byl Morley Haight, okresní šerif. "Vlastně mi zakázal bavit se s kýmkoliv, jenže já si nemůžu pomoct. Koneckonců si tím i vydělávám."
"No jo. Polda."
Televize i rádio už ta slova určitě roznášely do éteru. "Tím nemyslím sebe," řekl jsem. "Tvůj otec je polda, já jsem soukromý detektiv. Kdybych se tě zeptal, cos dělal minulé úterý, mohl bys mi říct, že mi do toho nic není. Ale když se na to zeptal tvůj otec mě, tak jsem mu odpověděl."
"To jsem taky slyšel." Sklouzl očima k Lily a potom se zase podíval na mě. "Vyptával jste se na mě. Takže bych vás chtěl ušetřit dalších nepříjemností."
"Cením si toho."
"Toho skunka jsem nezabil."
"Fajn. To jsem potřeboval vědět. Tak tahle cesta nikam nevede."
"Ale mě to uráží. Vždyť si to představte." Nevšímal si svého kolegy, který už mé přání splnil, a stál mu za zády. "První ránu, zezadu, schytal do ramene, až ho to otočilo. Druhou ránu, zepředu, dostal do krku, zlomila mu vaz a zabila ho. Jen si to představte. To mě uráží. Na vysokou nikdy nepotřebuju víc než jeden náboj. Kdokoliv vám to potvrdí. I dětskou vzduchovkou ustřelím hadovi hlavu na třicet metrů. A kdykoliv. Táta mi zakázal, abych se s vámi bavil, ale chtěl jsem, abyste tohle věděl."
Otočil se a odešel k autu, které zrovna zastavovalo u druhého čerpadla. Jeho kolega udělal krůček a řekl: "Dva šedesát tři," tak jsem vyndal peněženku.
Když už jsme zase jeli na severovýchod, zeptal jsem se Lily:
"Tak co tomu říkáš?"
"Nevím," řekla. "Chtěla jsem se na něj podívat, to ano, jenže tys mi jednou řekl, že se nemůžeš spoléhat, že pouhopouhým pohledem odhadneš vraha. Nechci být za hlupáka, a tak se vzdávám. Ale co to říkal? Že je to urážka?"
"Aha, tohle." Na křižovatce jsem zatočil doprava. "Dobře střílí. To mi už řekli tři lidé. A každému bláznovi musí být jasné, že když jdeš zastřelit chlapa, ne ho jenom postřelit, ale zabít, tak že mu nejdeš po rameni. Ani po krku. Jenže on mohl být mazaný. Mohl si spočítat, že každý ví, jaký je dobrý střelec, takže to mohl udělat tak, aby to vypadalo, jako kdyby nebyl. Měl spoustu času, aby si to mohl promyslet."
Přemýšlela o tom několik kilometrů a pak se zeptala: "Jseš si jistý, že věděl, že Brodell měl -, že byl otcem jejího dítěte?"
"Do háje, to přece věděl v Lame Horse každý. A všichni také věděli, že po ní jel Gil Haight. Minulé úterý -, ne, ve středu -, řekl dokonce jednomu chlapovi, že si ji pořád chce vzít, a že to udělá."
"Tak to bude láska. Teď bude ta ostrá zatáčka doprava."
Řekl jsem, že to vím.
Těch třicet šest kilometrů z Timberburgu do Lame Horse se jelo po asfaltce, až na dva krátké úseky -, v jednom se cesta spouštěla do hluboké strouhy a zase vybíhala nahoru, v druhém se vždycky přes zimu nahromadilo tolik šutrů, že nemělo cenu pokoušet se je odklízet. Prvních pár kilometrů za
Timberburgem byly ještě nějaké stromy a křoví, ale potom už jen holé pastviny.
V Lame Horse žilo asi 160 lidí. Asfalt končil před Vawterovic koloniálem, ale cesta pokračovala dále a za chvíli zatáčela doleva. Jelikož jsme se vraceli z Timberburgu, nepotřebovali jsme v obchodě nic, a tak jsme ani nezastavovali. Odtud to byly asi čtyři kilometry k odbočce na Lilyin ranč a dalších
500 metrů k odbočce k její chatě. Během těchto čtyř a půl kilometru jste vystoupali skoro sedm set metrů. Když jste se chtěli dostat k hospodářským budovám, museli jste přejet most přes potok, který se poté kroutil a tvořil velkou zátoku. Chata stála v této zátoce jen několik set metrů od hranic ranče. Pěšky se z chaty dalo k hospodářským budovám dostat

přes potok: buďto po mostě, anebo, což bylo rychlejší, přebroděním potoka přímo před chatou. V srpnu jste se na jednom místě mohli přes potok dostat po kamenech. Nebo, lépe řečeno, balancováním po balvanech.
Mé nejmilejší místo na světě je jen sedm minut od domu
Nera Wolfa, místa, kde bydlím: je to Heraldovo náměstí, kde během deseti minut spatříte takové panoptikum nejrůznějších lidí, že to snad nikde jinde není možné. Jednou jsem tam viděl mafiána, jak ustoupil krůček dozadu, aby dal v točících dveřích největšího obchodního domu na světě přednost učitelce z nedělní školy z Iowy. Jestliže se ptáte, jak vím, kdo ti lidé byli, tak to nevím, ale vypadali tak. Ale pro každého, kdo má plné zuby lidí a kraválu, by tím nejmilejším místem byl domek Lily Rowanové. Připouštím, že je tam také trochu hlučno, vody potoka narážejí na kameny, s kterými to ani nehne, ale po pár dnech tyto zvuky vnímáte, jenom když chcete. Velké jedle rostou až o kousek výš, ale i u domku je spousta stromů, převážně borovic, a kousek po proudu je Bobří louka, a kousíček proti proudu, kde se potok zase točí k severu, je skalní útes, jehož špičku z tohoto místa na potoce vidíte. Pokud potřebujete cvičit a chcete házet kamínky na sysly, jsou to po cestičce jen tři minuty chůze k hlavní cestě.
Chata je přízemní a pochopitelně ze dřeva. Když přejdete kameny vykládanou zastřešenou terasu, vejdete do místnosti jedenáct krát sedmnáct metrů, s třímetrovým krbem v zadním rohu. Veškerý společenský život se odehrává tady. Soukromí či spaní se pěstuje za dvojími dveřmi napravo, jedny vedou do Lilyiny ložnice a jedny do pokoje pro hosty. Dveře nalevo vedou do dlouhé chodby, a když se tou chodbou dáte, přijdete nejprve do velké kuchyně, potom do Mimiina pokoje, do obrovské spíže a pak tam jsou ještě další tři pokoje pro hosty. V chatě je šest koupelen, všechny jsou vybavené vanou i sprchou. Krásná chata. Kromě postelí je skoro všechen sedací nábytek z proutí. Koberce ve všech místnostech jsou indiánské a na zdech jsou místo obrazů zavěšeny indiánské rohože a látky. Ve všech prostorách je jen jeden obrázek, a to na klavíru stojící zarámovaná fotografie
Lilyiných rodičů -, jedna z mála věcí, které si vozí z New Yorku a zase odváží.
Něco z Lilyina ranního nákupu byly věci do kuchyně a do spíže, takže jsme si ušetřili kroky, vyhnuli se terase a šli bočními dveřmi rovnou do chodby. Tmavooká kráska s ostrou bradou, která se vyvalovala v lehátku v jednom rohu terasy, nám žádnou pomoc nenabídla. Kraťasy ani blůzku neměla zbytečně veliké, takže ukazovala dost hebké opálené kůže.
Holé nohy měla natažené před sebe. Když jsme vystupovali z auta, pozdravila nás půvabným zamáváním. Cestou z kuchyně a ze spíže si Lily vzala ještě pár drobností, které zůstaly v autě. Já jsem s autem zacouval mezi borovice a vzal si svou papírovou tašku. Lily se zastavila u Dianina lehátka a předala jí jeden balíček.
Jmenovala se Diana Kadanyová. Hostem v Lilyině domku mohl být kdokoliv, od unavené pečovatelky po věhlasného skladatele takové té hudby, bez které se snadno obejdu. Letos zde byli včetně mě tři hosté, což bylo tak normální. Jednou jsme se o Dianě bavili, když jsme u druhého rybníčku chytali pstruhy k večeři. Já jsem si tipoval, že jí bude dvaadvacet a Lily odhadovala tak pětadvacet. V loňské sezóně se svým způsobem proslavila v experimentální hře nazvané
Mně tedy ne!, což byla taková hra, která by se dobře doplňovala s muzikou nějakého toho věhlasného skladatele, o kterém jsem mluvil. Do Montany byla pozvaná jen díky tomu, že Lily, která divadlu poskytla finanční pomoc, na ni byla zvědavá. Samozřejmě, že to bylo riskantní, vzít si tuhle velkou neznámou na měsíc, ale nebylo to až tak zlé. Jediná malá svízel byla v tom, že se Diana pokoušela svádět každého chlapa, který jí byl nablízku. A pochopitelně nejblíže jsme byli Wade Worthy a já.
Když jsem procházel velkým pokojem ke dveřím svého pokoje, těm úplně napravo, seděl Wade Worthy v rohu u psacího stolu a bušil do underwoodky. To on byl tím posledním hostem, ale hostem se zvláštním posláním. On totiž pracoval.
Po dva roky shromažďovala Lily materiály o svém otci, a když už toho měla asi půl tuny, tak se začala poohlížet po někom, kdo by o něm napsal knihu. Myslela si, že za pomoci přítele, který je editorem v nakladatelství Parthenon, takového člověka najde tak do týdne. Trvalo to ale skoro tři měsíce. Z těch prvních dvaadvaceti spisovatelů, kteří přicházeli v úvahu, měli tři moc práce s psaním vlastních knih, čtyři se na to chystali, dva byli v nemocnici, jeden byl natolik vedle z Vietnamu, že se odmítal bavit o čemkoliv jiném, jeden si zahrával s LSD, dva byli republikáni a nechtěli mít nic společného s knihou, jakou by si Lily představovala -, o kongresmanovi, který si nahrabal prachy stavbou kanalizací a pokládáním chodníků, tři řekli, že nemají zájem, aniž by udali důvod, jeden se rozmýšlel, jestli se nemá přeorientovat na beletrii, a jeden byl opilec.
Nakonec v květnu Lily a ten editor narazili na Wadea Worthyho. Podle editora byl v literárním světě zcela neznámý až do doby před třemi lety, kdy vydal životopis Abbotta Lawrence Lowella. Kniha šla celkem slušně na odbyt a jeho další kniha o Heywoodu Brounovi, která se jmenovala Hlava a srdce, se téměř dostala na žebříček nejprodávanějších knih. Lilyina nabídka tučné zálohy, z níž by se jen polovina započítávala do autorského honoráře -, s čímž ten editor ostře nesouhlasil -, jej zlákala, a tak tady seděl za psacím strojem a pracoval na osnově. Kniha se měla jmenovat Úder tygra: život a dílo Jamese Gilmora Rowana. Lily doufala, že se té knihy prodá tolik, kolik je býčků s cejchem Bar JR. Písmena JR znamenala James Rowan.
V pokoji jsem vyndal věci z tašky, pásek jsem si navlékl do kalhot, zubní pastu jsem uklidil do koupelny a poznámkový blok s lupou jsem zasunul do kapes, se zbývajícími třemi věcmi jsem zase vyšel ven a namířil si to do rohu velké místnosti, abych dal Wadeovi Worthymu pásku do psacího stroje. Venku se Lily pořád ještě bavila s Dianou Kadanyovou.
Řekl jsem jí, že si vezmu auto, protože bych možná zajel do
Lame Horse nebo k Farnhamovým, a ona mi řekla, abych přijel včas na večeři. Nasedl jsem do auta, sjel jsem po cestě k silnici, zatočil doleva a po tři sta metrech na rozcestí ještě jednou doleva, přejel jsem most přes potok, vjel jsem otevřenou branou, která však normálně bývala zavřená, projel jsem kolem ohrad, dvou chlévů a noclehárny pro

zaměstnance -, které Pete Ingalis říkal ubytovna -, a zastavil jsem na konci čtvercového prašného štěrkového prostranství, v jehož středu stál strom. Byl jsem před domem Harveye Grevea.

2.

O ranči Bar JR bych vám mohl hodně povědět -, kolik má akrů, kolik kusů dobytka, o pokusech a omylech při pěstování vojtěšky, což ovšem byly většinou omyly, o problémech s oplocením, o trablech s účetnictvím, o sporech ohledně volného chovu, a tak dále -, ale nic z toho nesouvisí s nějakým mrtvým lufťákem a s tím, jak zase dostat Harveye zpátky tam, kam patří. Nepodstatné a od věci. Ale osoba, která se objevila v pootevřených dveřích, když jsem vystupoval z auta, důležitá byla. Když jsem přicházel k domu, otevřela dveře a já vešel dovnitř.

Nikdy jsem se nesetkal s devatenáctiletým mladíkem, který by působil dojmem, že ví o věcech, kterým bych nerozuměl, ale tři takové dívky tohoto věku jsem potkal, a malá

Alma Greveová byla jednou z nich. Neptejte se mě, jestli to bylo těma hlubokýma hnědýma očima, které se jen zřídka otevíraly doširoka, anebo křivkou rtů, které se už už usmívaly, ale nikdy to neudělaly, anebo čímkoliv jiným, protože to nevím. Když jsem se o tom před pár lety zmínil Lily, řekla mi: "Ale ale. Není to v ní, ale v tobě. Každá hezká holka, na kterou se chlap zadívá, je pro něj buď záhadou, o které by se mohl ledacos dozvědět, nebo nevinností, kterou může -, jak se to říká -, povznést. Ať tak či onak, vždycky se mýlí. Samozřejmě, že v tvém případě půjde o záhadu jen velice zřídka, protože ty přece rozumíš skoro všemu, že?"

Vyrval jsem trs plevele a mrsknul jsem ho po ní.

Zeptal jsem se Almy, kdo je doma, a ona mi odpověděla, že matka odpočívá a miminko spí. Zeptala se mě, jestli mne o ty plácačky na mouchy požádala její matka. Řekl jsem, že ne, že jsou pro Peteho.

"Možná bychom si mohli sednout a trochu si popovídat," poznamenal jsem.

Měla trochu zakloněnou hlavu a její oči jsem viděl asi dvacet centimetrů pod sebou. "Už jsem vám řekla, že toho víc nevím. Ale jak chcete."

Otočila se a já jsem šel za ní do místnosti, které říkali přední pokoj, ale spíš by jí měli říkat síň slávy. Harvey i Carol, jeho žena, bývali oba hvězdami rodea, po stěnách byly rozvěšeny fotografie -, jeho, jak zápasí s býky, a obou dvou, jak krotí mustangy a svazují telata. Byly tam také vystaveny stužky a medaile, které vyhráli, a ve skleněné vitrínce nad stolem byl velký stříbrný pohár s vyrytým Harveyovým jménem, který kdysi dostal v Calgary. Alma si sedla na divan u krbu a zkřížila nohy a já se posadil do křesla kousek od ní.

Měla krátkou sukni -, nikdy nenosila šortky -, jenže její nohy se s Dianinými nedaly srovnávat, ani délka, ani tvar. Ale byly pěkné.

"Sluší ti to," řekl jsem. "Prospala ses."

Přikývla. "Tak k věci. Pusťte se do mě. Nesedím v sedle moc pevně."

"Už jsi to překousla." Pozorně jsem se na ni zadíval. "Tak podívej se, Almo. Mám tě moc rád, všichni tě máme rádi, ale nemohla by sis už uvědomit, že to někdo za vraždu Filipa Brodella schytá, a že, jestli něco nevymyslíme, to bude tvůj táta?"

"Taková už je Montana," řekla.

"Jo. Země pokladů. Samé zlato a stříbro."

"Můj táta nebude žádný obětní beránek. Taková je Montana. Zprostí ho obžaloby."

"A kdo ti tohle řekl?"

"Nikdo mi to nemusel říkat. Já jsem se tady narodila."

"Jenomže trochu pozdě. Před padesáti lety, nebo ještě dříve, by montanské soudy možná neodsoudily člověka, který zastřelil chlapa, který mu svedl dceru. Ale dneska už to tak není, i kdybys přišla k soudu s dítětem v náručí a řekla, že jsi ráda, že ho zabil. Rozhodl jsem se, že ti řeknu přesně, co si myslím. Myslím si, že víš, kdo ho mohl zabít, možná to skutečně víš, ale nechceš, aby on byl odsouzený, a myslíš si, že tvůj táta odsouzen nebude, protože ho neusvědčí. Už jsi připustila, že jsi ráda, že ho někdo zabil."

"Tak jsem to neřekla."

"Kravina. Můžu ti to slovo od slova zopakovat. Jsi ráda, že je mrtvý."

"Tak jo, to jsem."

"A nechceš, aby kvůli tomu byl někdo obviněn. Tak třeba předpokládejme, že bys měla důvod si myslet, že ho zabil Gil Haight. Gil tvrdí, že byl celý ten čtvrtek v Timberburgu, řekl to několika lidem, ale co když ty víš, že tam nebyl? Možná byl toho dne tady, něco jste si řekli, v autě měl svoji pušku a odsud je to jen pár kilometrů k místu, kde byl zastřelen Brodell. Ale ty si to necháváš pro sebe, protože si myslíš, že tvého tátu zprostí obžaloby, a také si myslíš, že kdyby ho nezprostili, ale odsoudili za vraždu prvního stupně a poslali do vězení, tak že bys potom řekla, co víš, a dostala ho ven. Jenomže to už bys nemohla, hned z několika důvodů, ale nejpádnější z nich je ten, že by ti nikdo nevěřil. Ale kdybys mi to řekla teď, mohl bych se na to podívat a zkusili bychom přijít na to, co by se dalo dělat. Gil Haight by měl stejnou šanci jako tvůj táta. Je to místní mladík s čistým rejstříkem. Doufal, že si tě vezme za ženu, a když se tady letos objevil člověk, který tě loni v létě svedl, tak mu ruply nervy. Měl by alespoň tak dobré vyhlídky, jako tvůj táta, možná ještě lepší."

Zpoza otevřených dveří, ne z těch vedoucích do předsíně, ale z dalších, se ozval zvuk, který mohlo způsobit dítě kopající do kolébky, a ona pootočila hlavu. Zvuk utichl, tak se zase obrátila ke mně. "Gil tady toho dne nebyl."

"Neříkám, že byl. Byla to jen hypotéza. Jsou i jiné možnosti. Někdo toho člověka mohl zabít z jiného důvodu a s tebou to nemusí mít nic společného. Jestliže to tak bylo, pak má celá ta věc kořeny někde v minulém roce, protože letos tady Brodell pobyl jen tři dny. Jestliže to bylo něco z minulého roku, třeba nějaké patálie s Farnhamem, mohl se ti o tom zmínit. Když se chlap sblíží s děvčetem natolik, že jí udělá dítě, tak se jí možná i s něčím svěří. Zatraceně! Kdyby ses

přestala chlácholit myšlenkou, že tvého tátu pustí, a vážně se nad tím zamyslela, mohla bys mi vnuknout nápad."
Její rty se téměř usmály. "A vy myslíte, že se nad tím vážně nezamýšlím?"
"Srdcem ano, ale hlavou ne, to bohužel ne."
"Hlavou pochopitelně také." Dala nohy k sobě a ruce si položila na kolena. "Poslouchejte, Archie. Už jsem vám desetkrát říkala, že si myslím, že ho zabil táta."
"A já jsem ti desetkrát řekl, že si to myslet nemůžeš. Nevěřím tomu. Nejsi slabomyslná, žila jsi s ním devatenáct let a -."
Ozval se hlas: "Není slabomyslná, je jen trdlo."
Ve dveřích stála Carol. "Tak to je moje dcera," řekla, "moje jediné dítě, a takhle to dopadlo." Přicházela k nám.
"Vykašlete se na ni. Já už jsem to udělala." Podívala se na Almu.
"Jdi, prosím tě, podojit mulu nebo něco udělej. Chci si s Archiem promluvit."
Alma se ani nepohnula. "Říkal, že si chce promluvit se mnou.
Jenomže mně se moc mluvit nechce. K čemu by to bylo?"
"Vůbec k ničemu." Carol si sedla na divan, ne těsně k Almě. Od krku dolů vypadala trochu zanedbaně, měla pomačkanou košili a staré hnědé pracovní kalhoty, jenom ponožky a žádné boty, ale v obličeji pořád vypadala jako dvacetiletá honačka, snad až na vrásky kolem tmavohnědých jasných očí. Ty oči se na mě zaměřily. "Tipuji, že jste se ještě nehnul z místa, jinak byste tady nebyl."
"Máte pravdu. Viděla jste včera Harveye?"
Přikývla. "Půlhodinku. Víc Morley Haight nedovolí. Já toho chlapa znám -, někdo by ho měl zpražit. Možná právě já."
"Pomohu vám. Je s Harveyem něco nového?"
"Ne. Je to pořád stejné."
Pokýval jsem hlavou. "Chtěl bych se vás na něco zeptat.
Dneska jsem Lily říkal, že by se měla zeptat Dawsona, jestli je v Heleně nějaký dobrý soukromý detektiv. Tady odsud, z Montany. Možná by se od lidí dozvěděl něco, co mně neřeknou. Co si o tom myslíte?"
"Že to je legrační," řekla.
"Jak -, legrační?"
"Že další dva lidi napadlo to samé. Floru a ještě jednoho přítele, kterého neznáte. Včera jsem se zeptala Harveye, co si o tom myslí, a on řekl ne. Řekl, že v Heleně nebude žádný detektiv ani zpola tak dobrý, jako jste vy, a že si stejně Dawson myslí, že toho chlapa zabil on, takže by si to myslel i každý další, koho by Dawson dohodil."
"Každý ne. Určitě ne ten, kdo Brodella zabil. Ale nechme toho. Řekla jste, že se mnou chcete mluvit."
Podívala se na dceru. "Už nejsi moje malá jalovička, už taky máš svoje telátko. Vyhánět tě odsud nemůžu." Zvedla se a řekla mi: "Kdybyste byl tak laskav, půjdeme ven."
Alma zrudla, myslel jsem, že něco řekne, ale spolkla to, zamířila ke dveřím a byla pryč. Když odešla, Carol zavřela dveře, vrátila se, posadila se na ten kraj divanu, který byl ke mně blíž, a řekla: "Co se jí týče, tak možná máte pravdu, ale možná také ne. Měla by Harveye znát, ale možná ho nezná, protože to zkrátka je její táta. Dobře si vzpomínám, jak jsem si v devatenácti myslela, že svého otce znám, ale nebyla to pravda. A došlo mi to až -, ale, k sakru s tím, tahle cestička už zarostla. Chtěla jsem vám říct, že mě něco napadlo, ale nevím, jestli to k něčemu bude."
"Možná by nám pomohl i neužitečný nápad."
"Týká se to těch manželů u Billa Farnhama. Ne těch z Denveru, ale toho doktora a jeho manželky ze Seattlu. Říkal jste přece, že je to doktor?"
Přikývl jsem. "Robert C. Amory, lékař, a jeho žena Beatrice."
"Jak jsou staří?"
"Tak čtyřicátníci."
"Jaká je ona?"
"Asi sto šedesát centimetrů, šedesát kilo. Celkem pohledná. Vlasy obarvené na zrzavo, a pochybuji, že si s sebou vzala dost další barvy. Snaží se předstírat, že se jí to tu líbí, ale přijela jenom proto, že její manžel potřeboval vypadnout a ona ráda jezdí na koni a rybaří."
"A jaký je on? Kdyby ji Brodell dostal a on se o tom dozvěděl, co by udělal?"
"To by sebou musel Brodell hodit. Byl tu jen tři dny."
"Máme býka, který nepotřebuje ani celý den."
"Jo, měl jsem s ním tu čest, jak jistě víte. Jenže Brodell takový nebyl, i když i to musíme připustit. Musím také připustit, že mě totéž napadlo v úterý, před čtyřmi dny, a tak jsem se Bila Farnhama na pár věcí zeptal. Zjistil jsem pár ne nezajímavých věcí, ale ty nic nedokazují. Tak za prvé, doktor
Amory nemá na to odpoledne žádné alibi, protože byl sám u řeky, a za druhé, neumí střílet ani za mák. Doufal jsem, že bych mohl získat nějaké šťavnatější informace, jako třeba, že si s sebou tehdy k řece bral pušku, kdyby se snad náhodou potkal s medvědem, ale Farnham řekl, že ne."
"No jasně, že řekl ne. Přece nechce, aby jednoho z jeho lufťáků popotahovali kvůli vraždě."
"Samozřejmě. Já jen opakuji, co mi řekl. I když pokud jde o nějaké důvěřování, skoro bych nevěřil tomu, co mi v uplynulých šesti dnech řekli i někteří jiní. Třeba vy. Převčírem jste mi řekla, že jste Filipa Brodella nikdy neviděla. A tomu mám věřit?"
"Je to pravda."
"Loni v létě tu strávil šest týdnů. Byl jen šest kilometrů odsud."
"Přála bych si, aby to bylo šest set. Bill Farnham má ranč pro lufťáky, a na tomhle ranči se pracuje. Harvey s Billem se jednou trochu rafli, o tom snad víte. Byl jste tady, když si pár kusů dobytka našlo díru v plotě, namířilo si to do lesů a jeden z Billových lufťáků nám jednoho býčka zastřelil. Nenavštěvujeme se. O tom, že se Alma seznámila s Brodellem na

taneční zábavě, jsem se dozvěděla jen díky tomu, že mi to řekla. Loni se o něm ani jednou nezmínila, ale jestli mi nevěříte, je to váš problém. Tak na toho doktora se vykašlete?"
"Nevykašlu se na nikoho. Jediný důvod, proč nemám na seznamu vás, je ten, že by to ničemu ani za mák nepomohlo, kdybych to na vás navlékl. Vyměnit vás za Harveye není o nic lepší, i kdybyste bývala toho muže do zad střelila vy."
"Kdybych střílela já, netrefila bych ho do ramene."
"Leda snad, kdybyste to chtěla." Naše oči se střetly. "Myslím, že jsem se vás na to ještě nezeptal, že ne?"
"A jako na co?"
"Jestli jste ho zastřelila."
"Ne. A hned dvakrát ne. Neptal jste se mě a já ho nezastřelila. Vypadá to, že vám docházejí trumfy."
"Je to tak. Toho jste si musela všimnout. Ale nechci si jen tak povídat pro sebe. Můžeme se podívat, jestli bychom se shodli na pár bodech -, na třech. Tak za prvé, vy nejste Harvey, vy jste vy. Jste ženská a mohla byste střelit chlapa do zad.
Za druhé, střílíte výborně a trefíte se na centimetr přesně tam, kam chcete."
"Ne na centimetr. Trefím se tam, kam chci."
"Dobrá. A teď za třetí. Hodně lidí, asi i Haight a Jessup, říká, že ho Harvey střelil do ramene, aby ho otočil, a potom ho střelil do krku -, a to všechno proto, že všichni vědí, že umí střílet, a tak chtěl, aby to vypadalo, že ten, kdo to udělal, střílet neuměl. Jenže svízel je v tom, že Harvey prostě takový není. I kdybychom už připustili, že by ho střelil zezadu, čemuž ovšem nevěřím, nikdy by ho nenapadlo to takhle zamotávat. Ale vy uvažujete jinak. Vás by to napadnout mohlo.
Souhlasíte se mnou?"
Koutkem úst se ušklíbla. "Lily," řekla.
"Co je s Lily?"
"To ona si myslí, že jsem ho zastřelila, že je to tak?"
"Jestli si to myslí, tak mi to neřekla. Tohle je jen mezi námi dvěma. I kdyby si to Lily myslela a řekla mi to, tak já si promýšlím věci sám. Tak souhlasíte se mnou v těch třech bodech?"
Pořád ještě se pošklebovala. "A kdybych řekla, že ano, co se stane? Sám jste řekl, že vyměnit Harveye za mě by nikomu nepomohlo, ale co když jste to tak nemyslel?"
"Ba jo, myslel. To je jasné. Ale stejně jako jsem prosil o trochu hypotetického uvažování Almu, tak teď prosím i vás. Tak předpokládejme, že jste ho zastřelila, ale já se budu chovat dál, jako kdyby ne. Tak kde jsme to skončili? Nikde nemohu najít žádný důkaz, kterým bych to někomu přišil, protože žádný důkaz není. Jsem svázaný jako dobytče před porážkou, cokoliv udělám, bude marné. Ale kdybych věděl, že jste ho zastřelila, tak bych možná mohl udělat něco, co by marné nebylo. Už mám nějaké zkušenosti s rozmotáváním svízelných situací a je o mně známo, že mě sem tam něco chytrého napadne. Takže bychom si měli vážně promluvit mezi čtyřma očima."
Oči měla přivřené, přivřené tak, až se jí kolem nich dělaly vrásky. Řekla, či spíše jen konstatovala: "Tak vy si myslíte, že jsem ho zabila."
"To ne. Jen to pokládám za možné. Almino tvrzení, že jste celé odpoledne byly obě dvě tady, vůbec nic neznamená. Co jiného by také měla říct. Připouštím, že byste musela být blázen, abyste mi řekla, že jste ho zabila, jestliže existuje sebemenší možnost, že bych to vykecal, a myslím si, že mě neznáte natolik dobře, abyste mi stoprocentně důvěřovala. Pár takových je v New Yorku, ale tady mi natolik nikdo nedůvěřuje, snad jen Harvey. Ale jak víte, k němu se dostat nemohu. Jenže kdybyste mu řekla, že jsem vám dal své slovo, že nikomu nic nevyzradím, dokonce ani Lily ne, za žádných okolností, myslím, že by vám řekl, abyste spustila."
"Takže vy si jste jistý, že jsem ho zastřelila."
"K sakru, to přece ne! Ale tápu a musím znát pravdu. Copak nevidíte, v jaké bryndě jsem se to ocitl?"
"Jo. To vidím. Jenomže…" Porozhlédla se kolem. "Bibli tady nemáme." Postavila se a její oči zase začaly něco hledat, pak se zastavily v rohu místnosti, kde na dřevěném čepu viselo ne příliš opotřebované sedlo. "O tomhle sedle asi něco víte," řekla.
Přikývl jsem. "Ruční výroba značky Quantrell, má stříbrné třmeny, nýty a cvočky a vyhrála jste ho v Pendeltonu v roce devatenáct set čtyřicet sedm."
"Přesně tak. Byl to největší den mého života." Ruku položila na hrušku sedla a podívala se na mě. "Jestli jsem zastřelila tohohle Brodellovic hnusáka, tak ať se toto sedlo rozplizne, shnije a ať ho červi sežerou, pomáhej mi Bůh." Otočila se, aby plácla na sedlo a pak se zase podívala směrem ke mně.
"Tak stačí to?"
"Nic lepšího bych si nemohl přát." Už jsem byl na nohou.
"Tak dobrá, jste z toho venku, vyškrtáváme vás a jede se dál.
Vzkažte Harveyovi, že doufám, že jsem takový machr, jak si myslí on. Potřeboval bych to jak sůl." Odmlčel jsem se.
"Ten tabák je pro Mela a plácačky na mouchy jsou pro Peteho. Nebudu tu na ně čekat, protože se chci ještě na něco podívat.
Slyšela jste, co jsem říkal Almě?"
"Většinu."
"Tenkrát odpoledne tady byla s vámi? Celé odpoledne?"
"Řekla jsem vám, že ano."
"A Gil Haight tady nebyl?"
"Řekla jsem vám, že ne."
Odcházel jsem, ale otočil jsem se a řekl: "Pořád ještě na to sedlo."

"A pořád platí moje ano i ne."

3.
Kdyby se vám způsob, jak jsem strávil následující tři hodiny, nezdál příliš oslnivý, nezdůraznil jsem dostatečně jasně, v jak zapeklité situaci jsem byl. Jel jsem se podívat na místo činu.
Cesta z Lame Horse nekončí u odbočky na ranč Bar JR.
Pokračuje ještě asi pět kilometrů a nadobro se zastaví u Rybí řeky, kde je na pravé straně výletnický ranč Billa Farnhama. Ve srovnání s některými ostatními ranči je poměrně malý, ale luxusnější než většina jiných -, s Lilyinou chatou se ovšem srovnávat nedá. Farnham ubytovává nejvýše šest rekreantů najednou a pár dní před Brodellovou smrtí si jeden chlapík ze Spokane zlomil ruku a odjel domů, takže teď byli na farmě jen čtyři -, doktor Amory a jeho paní a ti manželé z Denveru. Žádná paní Farnhamová tu nehospodařila, takže vypomáhala kuchařka, dívka, která také uklízela, a dva honáci, Bert Magee a Sam Peacock. Na ranči nebyly chatky pro rekreanty, byla tam jen jedna dřevěná budova s podezdívkou, která zabírala asi půl akru. Stáje a ohrady byly za řekou, za borovicovým hájkem.
Zaparkoval jsem auto mezi dvě ohromné jedle, ale nikde nebyla ani noha. Nikdo nebyl ani u stolků vedle řeky protékající kolem domu, ale když jsem došel ke dveřím s muším pletivem a zahlaholil: "Je tu někdo?", čísi hlas mě pozval dál a já vešel dovnitř. Místnost byla ve srovnání s halou v Lilyině domě asi poloviční a na koberci uprostřed ležela zrzavá žena, která měla hlavu podloženou několika polštáři. Když jsem se k ní blížil, odložila časopis a řekla: "Poznala jsem vás po hlase," a dlaní si přikryla zívající ústa.
Zachoval jsem si zdvořilostní čtyřkrokový odstup a omluvil jsem se, že jsem ji vyrušil při odpočinku. Řekla, že ne, že se vyspala v noci, a dodala: "Doufám, že vám nevadí, že nemám úplně staženou sukni, ale jsem líná a kalhoty nesnáším."
Zase si zívla. "Jestliže jste nepřišel právě za mnou, tak máte smůlu. Všichni odešli za úsvitu, přebrodili řeku a jeli na koních do hor, podívat se, jestli natrefí na nějaké losy, a neříkali, kdy by se měli vrátit. Ještě pořád se -, ehm -, pokoušíte dostat vašeho přítele z vězení?"
"To jen abych měl co dělat. Mám vám tu sukni stáhnout?"
"Nevšímejte si toho. Jestli jste přišel za mnou, i když nechápu proč, tak mě tady máte."
Podíval jsem se na ni s úsměvem, abych ji odměnil za její tlachání. "Vlastně jsem, paní Amoryová, nepřijel za nikým konkrétním. Chtěl jsem jenom říci Billovi, že tu nechávám auto a jdu se podívat na Tetřeví hřbet. Kdyby se vrátil dříve než já, budete tak laskavá a řeknete mu to?"
"Samozřejmě, ale on se dříve nevrátí." Kartáčem si sčesala pramen zrzavých vlasů ze skráně. "To je tam, kde se to stalo, že jo?"
Odpověděl jsem, že ano, a odcházel jsem, ale otočil jsem se, když znovu promluvila. "Je vám snad jasné, že já jsem tady jediná, kdo vám fandí. Všichni ostatní si myslí, že to -, vypadlo mi jeho jméno -."
"Greve. Harvey Greve."
Přikývla. "Všichni si myslí, že to udělal on. Když vidím chlapa, tak poznám, jestli je chytrý nebo ne, a odhaduji, že vy víte, co děláte. Hodně štěstí."
Poděkoval jsem jí a odešel jsem. Dobře jsem Tetřeví hřbet znal, protože to bylo nejlepší místo na borůvky a často jsme tam s Lily chodili -, někdy na borůvky a někdy na mladé, nejlépe desetitýdenní tetřívky, kteří, vykrmeni takřka výhradně borůvkami, byli takovou pochoutkou, jako cokoliv od Fritze.
Podle vyhlášky se samozřejmě odchytávat nesměli, takže jsme to raději nepřeháněli. Na hřbet jsme se vydali kvůli borůvkám, ne kvůli tetřívkům, také dva dny před Brodellovou smrtí, společně s Dianou Kadanyovou a Wadem Worthym.
Mohl jsem se tam z ranče nebo z domku dostat pěšky, ale bylo to dvakrát tak daleko a cestou byl jeden obtížný úsek. Od Farnhama to bylo jen něco málo přes kilometr a člověk nemusel zdolávat žádné obtížné stoupání. Za jedlovým hájkem u stájí a ohrad jsem se dal po strmém holém svahu pokrytém jen tlustou vrstvou měkkého lesního humusu, dále cikcak přes skalní ostroh a pak vzhůru k hřebeni polem tuhé trávy. Ta tráva, v srpnu suchá a tvrdá, se mi omotávala kolem nohou a zdržovala mě. Když jsem se jí prodral, byl jsem asi jen padesát metrů od hřebenu. Zatočil jsem vlevo a šel jsem souběžně s ním a hledal stopy -, šlápoty nebo zdusanou trávu. Cokoliv. Nejsem horský stopař, ale určitě tam muselo být něco, co by naznačilo i takovému lufťákovi, kam museli přijít chlapi, aby odnesli dvounohou mrtvolu. Jenže první stopou, které jsem si všiml, bylo něco, co se mohlo vyskytovat kdekoliv na světě, na Heraldově náměstí zrovna tak jako na Tetřevím hřbetě -, totiž krev. Byla to skvrnka, nebo jen její zbytek, který tam na povrchu velkého balvanu zanechal jazyk nějakého zvířete, a uzoučký pramínek stékal po kameni k jeho dolní hraně. Na horní hraně balvanu rostl velký trs borůvčí. Stál tam tedy a trhal borůvky, když ho zezadu zasáhla střela.
Protože jsem si nejdříve všiml krve, zpozoroval jsem stopy, kterých by si asi domorodec všiml jako prvních, až později. Pokroucené a polámané větévky a větve křovin, včetně borůvčí, kameny, se kterými se nedávno hýbalo, pošlapané divizny a podobně. Spousta rukou i nohou tady pracovala, aby našla kulky. Když jsem rozpoznal to správné místo, otočil jsem se dolů ze svahu, abych se soustředil na to, o co mi šlo nejvíc, na možnost krytí při přístupu. V okruhu třiceti metrů nic zvláštního nebylo, jen borůvčí a kameny, sem tam nějaké divizny a jiné drobné rostlinky, ale o kousek dál byla flóra vzrostlejší a byly tam stromy. I pro Newyorčana, jako jsem já, by byla hračka dostat se na čtyřicet metrů k cíli, co teprve pro chlapy, kteří uměli vystopovat vysokou nebo losy. Ale čtyřicet metrů je už větší vzdálenost, než aby se člověk mohl spoléhat jen na pistoli, takže na řadu přišla puška, a uprostřed montanského léta nikdo nechodí s puškou na nějaké čtyřnohé zvíře, možná na kojota. Jenomže na Tetřeví hřbet byste se za kojotem nedrápali.
Nasbíral jsem si plnou dlaň borůvek a šel jsem si sednout na skálu. Přiznávám se, byl jsem takový osel, že jsem doufal, že mě při pohledu na místo činu napadne něco, co mi pomůže přijít věci na kloub. Jenomže nic takového se nestalo. Nebyl to můj svět, a i kdyby se v téhle změti přírodnin vyskytovala nějaká stopa naznačující, kdo se to za Filipem

Brodellem připlížil a vystřelil na něj, já bych na to nepřišel.
Promarněné tři hodiny. Když jsem uviděl veverku, jak odněkud skočila do křoví, sebral jsem kamínek velikosti golfového míčku a hodil ho po ní. Samozřejmě jsem netrefil. V chatě patřily veverky k mým nejlepším přátelům. Pustil jsem se zpátky z kopce a dostal jsem se k Farnhamovi a k autu, aniž bych si zlomil nohu. Na Farnhamově ranči nikdo nebyl. Do naší chaty jsem přijel krátce po půl šesté a v šest se podávala večeře.
Bývalo pravidlem chodit k večeři tak, jak jste, jenomže já jsem byl celý upocený, a tak jsem šel do svého pokoje, osprchoval se a vzal jsem si čistou košili a pohodlné hnědé vlněné kalhoty. Když jsem se česal, ozvalo se zaklepání z chodbičky mezi mým a Lilyiným pokojem. Otevřel jsem jí. Stále měla na sobě tu zelenou košili a kalhoty, a když viděla, že jsem se převlékl, zeptala se: "Budeme mít společnost?" Řekl jsem jí, kde jsem byl, přičemž jsem ten krví potřísněný balvan lokalizoval jako místo asi dvě stě metrů severně od stromku, kde jsem jednou před ní sundal ze stromu hloupého tetřívka. Také jsem jí vyprávěl, co mi říkaly Alma a Carol.
"Nevím, co si o tom myslíš ty," řekl jsem, "ale mě přesvědčila. Prověřil jsem si ji. Asi by si mě nezískala rukou položenou na bibli, ale rukou položenou na tom sedle ano."
Lily sešpulila rty. Potom je stáhla zpět a pokývala hlavou.
"Jo, tak potom je to jasné. Jednou jsem chtěla vyzkoušet to sedlo na Číče, abych zkusila, jak sedí, ale nedovolila mi to. Měl jsi pravdu. Kdyby ho bývala zastřelila, tak by ti to řekla.
Ale ne aby ti hned připadalo, že se vyznáš v ženských lépe než já."
Nemyslete si, že chtěla to sedlo vyzkoušet na nějakém rysovi nebo na pumě. Pojmenovala svou černobílou klisnu Číča podle způsobu, jakým přeskočila překážku, když na ní poprvé před třemi roky jela.
Snídaně a obědy jsme mívali v kuchyni, na stole u velikého okna, a někdy jsme tady i večeřeli, i když večer jsme častěji jedli na kryté terase u potoka. Bývalo to trochu složité, protože Lily si s sebou z New Yorku kromě Mimi nepřivezla nikoho a místní pomocné síly si nenajímala. Museli jsme si tedy servírovat sami. Ten večer jsme měli filety, pečené brambory, špenát a malinovou zmrzlinu a kromě brambor pocházelo všechno z obřího mrazáku ve spíži. Filety, uložené v suchém ledu, byly dopraveny z Chicaga expresním vlakem. Řekli byste si, že s těmi tunami hovězího masa na pastvinách, které Lily patřily, by se jistě našel lepší i levnější způsob pohoštění, jenže tohle bylo vyzkoušené a osvědčilo se to.
U stolu na terase sedávala Lily vždycky čelem k potoku, který tekl jen pár kroků odtud, Wade Worthy sedával po její levici, já po pravici a Diana Kadanyová naproti ní. Když Diana zvedala nůž, pronesla: "Dneska mě napadlo něco strašného. Opravdu strašného."
Pochopitelně, že to byla nahrávka. A byl to Wade Worthy, kdo se cítil povinen na ni reagovat. Pořád jsem ještě nevěděl, co si mám o Wadeovi myslet. Jeho kulaťoučký obličej s širokým nosem a hranatou bradou uměl vyjadřovat celou škálu
úsměvů, a dalo hodně práce se v nich vyznat. Přátelský
úsměv vypadal přátelsky, jenže s ním uměl říkat i pěkně nepříjemné věci, a s úsměvem, který vypadal sarkasticky, zase dokázal říct i leccos milého. Úsměv, kterým obdařil Dianu, nebyl ani ten první, ani ten druhý, byl zkrátka jen zdvořilý. A s ním řekl: "Nemůžete být dobrým soudcem svých vlastních myšlenek, to není nikdo. Řekněte to nám a my rozhodneme."
"Kdybych vám to nechtěla říci," sdělila mu Diana, "tak bych se o tom ani nezmínila." Vidličkou si podala kousek masa do úst a začala kousat. Dělávala to často, mohla by jednou dostat roli ve hře, kde se na scéně jí, a skloubit žvýkání a mluvení vyžaduje praxi. Herec může zkoušet kdykoliv, kdekoliv a s kýmkoliv, což většina herců také dělá. "Bylo to tohle," pokračovala. "Kdyby ten člověk nebyl zavražděn, tak by tu už Archie nebyl. Odjel by před třemi dny. Takže nám vrah vlastně prokázal laskavost. Ale o tom nemusíte rozhodovat. Je to příšerná myšlenka."
"Tak mu poděkujeme, až zjistíme, kdo to je," řekla Lily.
Diana roztomile polkla a vzala si kousek brambory. "To není vtip, Lily. Je to příšerná myšlenka, jenže mě vnukla nápad na divadelní hru. Někdo by mohl napsat hru o ženě, která dělá hrozné věci -, umíte si to představit, třeba lže, krade, podvádí, svádí jiným ženám manžely, možná by mohla i někoho zabít. Jenže v té hře by bylo vidět, že vždycky, když někomu ublíží, pomůže to spoustě jiných lidí. Někteří lidé kvůli ní nepředstavitelně trpí, ale desetkrát víc lidí je díky ní šťastných. Přináší mnohem více dobrého než zlého. Jenom ještě nevím, jak by to mělo všechno dopadnout, to už by bylo na tom, kdo by tu hru sepsal, ale byly by to krásné scény, skutečně krásné. Líbily by se každé herečce. Mně tedy určitě ano.
Kousek brambory už byl pryč a teď žvýkala maso. Šlo jí to znamenitě, ale také měla výhodu díky přitažlivému obličeji. Dívka s pěknou tvářičkou už by si musela dát hodně záležet, abyste se při tom, když ona současně mluví a jí, dívali někam jinam. Diana se podívala na Worthyho a řekla: "Vy jste,
Wade, spisovatel. Proč byste se do toho nemohl pustit?"
Zavrtěl hlavou. "Nejsem spisovatel tohoto ražení. Nadhoďte to Albeemu nebo Tennessee Williamsovi. Ale nemyslím si, že by nám vrah prokázal až tak dobrou službu. Archieho jsme si během tohoto týdne stejně moc neužili." Podíval se na mě, úsměv byl přátelský. "A jak vám to jde?"
"Normálně." Polkl jsem jídlo. "Jediné, co teď potřebuji, je přiznání. Diana si tam trhala borůvky na tom největším a nejobsypanějším keříčku, on přišel a odstrčil ji a ona na něj vystřelila. Naštěstí -."
"Cože?!" pokusila se namítnout Diana.
"Neskákejte mi do řeči. Naštěstí přišel Wade s puškou, vynořil se z křoví, a střelil ho, jenomže jenom do ramene, takže jste ho poprosila, jestli byste si to mohla také zkusit a on vám podal pušku."
Wade na mě ukázal nožem. "Jenže my se nepřiznáme. Musíte to dokázat."
"Dobrá. Je vám známo něco o vrozené osobní radiaci?"

Ne"
"Že žádné dvě osoby nemají stejnou radiaci, že je to něco jako otisky prstů?"
"To zní rozumně."
"Není to jen rozumné, ale i vědecké. Je až s podivem, že mohl někdy nějaký detektiv vůbec něco vypátrat bez moderní vědy. Dneska jsem si zašel na Tetřeví hřbet s novým Geigerovým počítačem, dostal jsem ho s osmicentovou slevou, a ten mi vyhodnotil Dianu a vás. Oba jste tam byli. A teď už potřebuji jenom -,""
"Samozřejmě, že jsme tam byli," řekla Diana s plnou pusou. "Vy a Lily jste nás tam vzali! Třikrát nebo čtyřikrát!"
"Dokažte to," řekla Lily. "Já si na to nevzpomínám."
"Lily! To si přece musíte pamatovat!"
Jednou z potíží s Dianou bylo i to, že jste někdy úplně přesně nevěděli, jestli si na prostoduchou jen hraje nebo jestli prostoduchá skutečně je.
Když jsme se dostali ke kávě se zmrzlinou, věděli jsme už, co s načatým večerem. Večery bývaly ve znamení binoklu, četby knih, časopisů nebo novin, sledování televize, konverzace, či soukromých aktivit v našich pokojích. Někdy, zvláště o sobotách, jsme se setkávali s místními. Pro tento večer navrhoval Wade binokl, ale já jsem namítal, že bych se musel rozpůlit, protože jsem chtěl jet do Lame Horse. Chvilku zvažovali, že by jeli také, ale nakonec od tohoto nápadu upustili, takže když jsem si odpracoval svůj díl při uklízení stolu, vyšel jsem ven a nastartoval auto.
A teď tu mám problém. Kdybych dopodrobna popsal, co jsem dělal následující čtyři dny a noci, od osmi hodin v sobotu večer do osmi hodin ve středu večer, seznámili byste se s tucty lidí a lépe byste se vyznali v monroeském okrese ve státě Montana, ale netušili byste zhola nic o člověku, který zastřelil Filipa Brodella, protože jsem to netušil ani já, a mohli byste toho mít plné zuby, což se málem přihodilo mně.
Takže se pro ukázku omezím na jeden příklad a tím příkladem bude právě onen sobotní večer.
Jelikož většina lidí na sobotní večery do Lame Horse dojíždí, a protože to je jen necelých čtyřicet kilometrů do Timberburgu, předpokládali byste, že lidé z okolí pojedou až do okresního města, kde je kino s plyšovými sedadly, kuželková dráha a další radovánky, ale není to tak. Ba právě naopak, v sobotu večer jezdí do Lame Horse i dost lidí, kteří bydlí v Timberburgu. Místní atrakcí je totiž polorozpadlý starý barák obehnaný lešením, který stojí hned vedle Vawterovic koloniálu a na jehož střeše je připevněn skoro sedmimetrový nápis
KULTURNÍ DŮM WOODROWA STEPANIANA.
Byl to právě ten dům, kterému se obvykle říkalo U Woodyho. Woody, dneska šedesátník, ten dům postavil někdy před třiceti lety z peněz, které mu zanechal otec, který přepravoval cokoliv, co by vám přišlo na mysl, do kteréhokoliv místa ve státě, a dokonce ještě předtím než se Montana státem stala. Celé dětství strávil Woody v pojízdném obchodním domě. Když se narodil, dostal po Rooseveltovi jméno
Theodore, ale když mu bylo deset let, změnil mu otec jméno na Woodrow -, po Wilsonovi. V roce 1942 se Woody rozhodl, že si je změní na Franklin, po jiném Rooseveltovi, ale přišel na to, že by to obnášelo moc komplikací, včetně změny toho velkého nápisu.
V sobotu večer byl na programu jako první nějaký film, který začínal v osm hodin a který jsem si mohl odpustit, takže když jsem v ulici zaparkoval auto, zašel jsem k Vawterům.
Uvnitř obchodu s vysokým stropem, který měl asi třicet metrů na délku a skoro stejně tolik na šířku, bylo jasné, proč musím zajíždět do Timberburgu, jenom když chci poslat dopis nebo si počíst v "Kdo je kdo". Soupis veškerého zboží by zabral několik stránek, takže jen zmíním pár takových položek, jako jsou pánve na smažení, kovbojské klobouky, veliké konvice na kávu, rybářské náčiní, časopisy a knížky, zbraně i střelivo, potraviny všeho druhu, ponča, ostruhy a sedla, doutníky, cigarety a tabák, oříšky a sladkosti, lovecké i kuchyňské nože, kovbojské boty i gumovky, dámské i pánské oblečení, regál džínsů, pohledy, kuličková pera, tři police léků…
V obchodě si vybíralo asi deset lidí a Mort Vawter, jeho žena Mabel i syn Johny se jim věnovali. Já jsem nepřišel nakupovat, ani jsem si nepřišel povídat, ale chtěl jsem poslouchat, a když jsem se tak porozhlédl, řekl jsem si, že nejlepší vyhlídky bych mohl mít u ženy s dlouhými černými vlasy, oblečené v kůži, která zkoumala nabídku regálu s obuví.
Byla to Henrietta, míšenecká pašeračka zezdola z města, která znala každého. Přiklonil jsem se až k ní a řekl jsem:
"Těbůh,
Henrietto. Vsadím se, že si na mě nebudete pamatovat!'
Trochu naklonila hlavu, aby si mě její černé oči mohly úkosem prohlédnout, tak, jak to opatrní lidé často dělají. "O co se chcete vsadit?"
"Tak o dolar."
"Jděte do háje. Pán od slečny Rowanové. Pan Archie Goodwin." Natáhla ruku dlaní vzhůru. "Tak ten dolar."
"Do háje jděte sama. Ale možná jste to tak nemyslela, takže na to zapomenu." Peněženku jsem měl v ruce. "Rád vás tady vidím." Podal jsem jí bankovku. "Ale čekal bych, že v sobotu večer budete mít plno práce se zákazníky."
Otočila bankovku, aby se podívala na druhou stranu. "To má být nějaký žertík?" zaremcala a odtáhla prsty od sebe, takže se bankovka snesla na podlahu. "Nějaký nový žertík."
"Ne, žádný žertík to není." Tu pětidolarovou bankovku jsem zvedl a podával jsem ji Henriettě. "Dolar je za tu sázku. A zbytek je za váš čas, kdy mi odpovíte na pár věcí, které mě zajímají."
"Vyptávání nemám ráda."
"Ale já se nebudu vyptávat na vás. Asi už víte, že můj přítel Harvey Greve je v bryndě."
Přitakala. "V pěkný bryndě."
"Je na tom hodně špatně. A možná také víte, že bych mu rád pomohl."
"To ví každý."

"Jo. A každý si asi myslí, že nic nepořídím, protože toho muže zabil. Vy jste hodně mezi lidmi a dost toho slyšíte. Myslí si to všichni?"
Ukázala na bankovku v mé ruce. "Když odpovím, tak zaplatíte? Čtyři dolary?"
"Platím předem. Vezměte si to a pak mi odpovězte."
Vzala si bankovku, znovu si ji prohlédla po obou stranách, zastrčila ji do kapsy u sukně a řekla: "Ale k soudu svědčit nepůjdu."
"Samozřejmě, že ne. To je jen takové přátelské klábosení."
"Hodně lidí říká, že ho zabil pan Greve. Ale ne všichni.
Někteří říkají, že jste ho zabil vy."
"A kolik jich to tvrdí?"
"Tak tři, čtyři. Znáte Emmyho?"
Přitakal jsem. Emmy se říkalo Emmettu Lakeovi, který hlídal stáda na ranči Bar JR a patřil k nejvěrnějším Henriettiným klientům. "Ale nepovídejte mi, že to říká zrovna on."
"To ne. Ale říká, že to povídal nějaký člověk od Farnhama."
"Že se to povídá, to vím, nevím ale, kdo s tím přišel.
A nedoufám, že byste mi řekla, kdo by to podle vás mohl být."
"Podle mě? To teda nevím."
Usmál jsem se na ni jako chlap na ženskou. "Ale vsadím se, že si něco myslíte."
"Co sázíte?"
"Nemohu to dokázat. Podívejte se, Henrietto, jak už jsem říkal, vy toho zaslechnete dost. Loni tady byl šest týdnů -, ten chlap, kterého zabili. Říkal mi, že si od vás něco koupil."
"Ale jen jednou. To bylo s panem Farnhamem."
"A mluvil o někom?"
"Nepamatuji se."
"Ale nezapomněla jste přece to, co o něm lidi napovídali v minulém týdnu, od té doby, co byl zabit. To je má nejdůležitější otázka. Nechci, abyste kohokoliv jmenovala, ale chci, abyste mi řekla, co o něm kdokoliv říkal." Z peněženky jsem vyndal desetidolarovku a nechal jsem ji vyčuhovat. "Mně i panu Greveovi by to moc pomohlo. Řekněte mi, co jste o tom slyšela."
Sklopila oči, aby zaostřila na bankovku, a pak je zase zvedla. "Nic," řekla.
A u toho nic zůstalo, i když jsem se deset minut pokoušel s ní pohnout. Desetidolarovku jsem zase vrátil do peněženky. I kdybych částku zdvojnásobil nebo šel i na stovku, k ničemu by to nevedlo. Nebyla ochotna riskovat výslech před soudem, i kdybych přísahal na deset sedel, že k tomu nedojde. Nechal jsem ji být a vyklidil jsem pole. Z těch asi patnácti lidí, které jsem zahlédl, jsem znal všechny kromě tří, ale od nikoho se nedalo čekat, že by z něj něco vypadlo, takže jsem vyšel ven a pokračoval k Woodymu.
Dům byl zvenku ještě větší než ten Vawterovic, ale vnitřek byl rozdělen na tři části. Vstupovalo se tou prostřední, ve které byly regály a police plné kulturních artefaktů. Byly tam gramofonové desky, knížky, reprodukce kreseb i maleb, busty velikánů a spousta nejrůznějších věcí jen v jednom exempláři, jako třeba Bible v arménštině. Jen málokdo si tu něco kupoval, Woody říkal Lily, že utrží tak dvacet dolarů týdně.
Jeho příjmy zajišťovala druhá dvě oddělení, kde se platilo při vstupu -, v místnosti nalevo bylo kino a napravo se konaly taneční zábavy a společenské večery, vše ovšem jen o sobotách.
Když jsem vešel, Woody se zrovna bavil se čtyřmi lufťáky z nějakého horního či dolního ranče, se třemi muži a jednou ženou, které jsem nikdy neviděl. Chvilku jsem poslouchal, prohlížel si přitom knížky, ale nic jsem se nedozvěděl. Woody prohlašoval, že nikdy nenabízí knížku, kterou by sám nečetl. Myslím, že nelhal. O lufťácích obecně neměl, stejně jako většina montanských usedlíků, valné mínění, ale měl rád
Lily, takže mě jakž takž bral. Odešel od těch čtyř a zeptal se mě, jestli přijde slečna Rowanová. Řekl jsem mu, že nepřijde, že byla unavená a šla si brzy lehnout, ale že ho nechává pozdravovat.
Nebyl tak drobný jako Alma Greveová, ale když se mnou chtěl mluvit, musel také zaklánět hlavu. Měl stejně černé oči jako Henrietta a jeho kštice byla bílá jako vršek Křeslové hory. "Že se nechávám poroučet," řekl. "Rukulíbám. Je tak milá. A jestli se mohu zeptat, pokročil jste nějak?"
"Kdepak, Woody, nepokročil. Pořád jste ještě na naší straně?"
"To tedy jsem. A budu až do soudného dne a ještě déle.
Jestli pan Greve toho chlápka takhle zbaběle zastřelil, tak jsem kojot s nohama do O. Už jsem vám snad říkal, že jsem měl to potěšení se s Harveyem seznámit, když mu byly dva roky. Mně bylo šestnáct. Jeho matka si tenkrát od mého otce kupovala čtyři prostěradla a dva tucty kapesníků. Tak vy jste tedy nikam nepokročil?" "Ani o píď. A co vy?"
Pomalu pokýval hlavou a sešpulil rty. "Musím přiznat, že ani já nic nového nemám. Ale přes týden tu moc lidí nevidím. Zato dneska se bude hodně klábosit, takže budu poslouchat s našpicovanýma ušima a někoho se můžu i na leccos zeptat. Zůstanete tady?"
Řekl jsem, že pochopitelně ano, že už jsem se vyptával všech, kdo by mi mohli něco říci, ale že budu poslouchat, co se povídá. Vešli dva lufťáci a chystali se popovídat si se slavným Woodym, takže jsem se vrátil zpátky ke knížkám, vybral si titul "Cesta do Řecka" od Edith Hamiltonové, o které se zmiňovala jak Lily tak Nero Wolfe, a šel jsem si i s knížkou sednout.
V 9:19 dorazil muž v růžové košili, pracovních džínech, kovbojských botách a se žlutým šátkem kolem krku, otevřel dveře napravo a rozložil si hned přede dveřmi vybavení, které mu poskytl Woody -, příruční pokladnu a krabičku se vstupenkami na malém stolku. Pistoli za pasem měl jen pro parádu, Woody vždycky kontroloval, aby nebyla nabitá.

V 9:24 přišli hudebníci -, možná se sešli u Vawterů, nebo snad u Henrietty -, oblečeni stejně dokonale, jako biletář, a nesli si housle, akordeon a saxofon. Místní výkvět. Piano, o kterém
Lily tvrdila, že je stejně tak kvalitní, jako to její, stálo uvnitř na pódiu. V 9:28 se objevili první návštěvníci a v 9:33 se otevřely levé dveře a vyvalili se diváci z kina, většina z nich se rovnou přesouvala k protějším dveřím. Začala zábava. Bylo to právě to, co přivádělo lidi všech věkových skupin z Timberburgu, domorodce i lufťáky z daleka. Když trochu pominul nával u dveří, zaplatil jsem své dva dolary a vstoupil. Kapela hrála "Koníku, drž ocas nahoře" a na parketu už bylo asi padesát párů, tančily a poskakovaly. Jeden pár tvořili
Woody a Flora Eatonová, rozložitá vdova, kterou v životě moc radosti nepotkalo a která na ranči Bar JR prala a uklízela. Hodně lufťaček se snažilo zlákat Woodyho k prvnímu tanci, ale on si vždycky vybíral mezi místními.
To říkám jen pro dokreslení a dál už to snad nemusím rozmazávat. Za ty čtyři hodiny v sále jsem toho hodně slyšel a hodně viděl, ale když jsem kolem půl druhé odcházel, nebyl jsem o nic chytřejší.
Slyšel jsem dívku ve vínové sukni pokřikovat na Sama Peacocka, jednoho ze dvou Farnhamových honáků, který dorazil pozdě: "Nechej se, Same, ostříhat, vypadáš příšerně," a jeho odpověď: "Teď to není tak strašný. Mělas mě vidět, když mi byl rok, to museli moji mámu uvazovat, aby mi dala cucnout."
Viděl jsem Johnyho Vawtera a Woodyho jak vyvádějí dva nametené lufťáky, kteří chtěli muzikantům sebrat akordeon. Inspirovala je k tomu kořalka, kterou si s sebou přinesli, což se tady dělalo. V baru v rohu sálu se dala dostat jen minerálka, led, papírové pohárky, nealkoholické nápoje a aspirin.
Slyšel jsem více muziky-nemuziky a viděl více tanečních kroků-nekroků, nežli na všech newyorských místech, kterými jsem prošel, dohromady.
Slyšel jsem, jak žena středních let s mohutným poprsím zakřičela na muže přibližně stejně starého: "To si piš, že nejsou silikonový," a plácla ho tak, že se prohnul.
Zaslechl jsem, jak jeden lufťák v kvádru říká ženě v šatech skoro ke kotníkům: "Pokojská není prostitutka. Je to jen dívka nebo žena, která stele." Slyšel jsem, jak Gil Haight povídá někomu dalšímu: "To víš, že tu není. Musí se přece starat o dítě." Viděl jsem asi stovku všemožných lidí, kteří, když jsem se k nim přiblížil, se podívali někam jinam, přestali hovořit nebo dělali, že mě nevidí.
Takže když jsem byl zpátky v chatě, v posteli pod dvěma přikrývkami pro chladné noci, neměl jsem o čem bloumat a mohl jsem klidně usnout.
To byla ukázka, ale než přeskočím ke středečnímu večeru, musím ještě popsat, co se v chatě přihodilo v úterý pozdě odpoledne. Zrovna jsem se odněkud vrátil a byl jsem s Lily na terase, které se říká ranní (ta druhá je potoční), když po cestě přijíždělo auto -, Dodge Coronet s pevnou střechou, který jsem už předtím viděl -, se dvěma muži vepředu. Lily řekla:
"Tak jsou tady. Právě jsem ti chtěla říct, že Dawson telefonoval, že by mě chtěli navštívit. Ale neřekl proč."
Auto dojelo k nám, zastavilo před chatou a Luther Dawson s Thomasem R. Jessupem vystoupili. Když jsem ty dva uviděl, byl jsem tak překvapen, že jsem zapomněl na své dobré vychování a zvedl jsem se ze židle, až když už byli skoro u nás. Právní zástupce a okresní prokurátor spolu přicházejí navštívit majitelku ranče, který řídil Harvey Greve, to muselo znamenat, že se něco stalo, a když už jsem se zvedl, tak jsem se musel kontrolovat, abych se nezačal radostně usmívat. Jejich obličeje, zatímco se s námi zdravili a sedali si na židle, které jsem jim přinesl, ale nijak nezářily, to se však u prokurátora, kterému se nějak komplikuje případ vraždy, dá pochopit. Lily řekla, že po té cestě mají asi žízeň a zeptala se jich, co by si dali k pití, ale oni s díky odmítli.
"To, že přijíždíme společně, by vám mohlo připadat neobvyklé," začal Dawson, "ale pan Jessup by se vás rád na něco zeptal a shodli jsme se na tom, že to dotazování přísluší spíše mně, za jeho přítomnosti."
Lily přikývla. "Pochopitelně. Právo a řád."
Dawson se podíval na Jessupa. Oba byli Montaňané Montanou odkojeni, ale jeden na to vypadal a ten druhý ne. Dawson, šedesátník, v košili s modrými a zelenými proužky s vyhrnutými rukávy, bez kravaty, v khaki kalhotách, byl veliký, svalnatý a pevný chlap, zatímco prokurátor, mladší asi o dvacet let, byl hubený a švihácky oblečený v tmavošedém obleku a bílé košili s tmavohnědou kravatou. Dawson se podíval na mě, otevřel ústa, zase je zavřel a podíval se na Lily.
"Pochopitelně, nejste mým klientem," řekl. "Mým klientem je pan Greve. Ale zaplatila jste mi a řekla jste, že se hodláte postarat i o úhradu jeho další obhajoby. Tak bych se vás chtěl zeptat, jestli jste ten případ ještě s někým konzultovala -, tedy, jestli jste se obracela ještě na někoho?"
Lilyiny oči se trošku rozšířily. "Jistěže ano."
"A na koho?"
"No tak… na Archie Goodwina. Paní Greveovou. Melvina
Foxe. Woodrowa Stepaniana. Petera Ingallse. Emmetta Lakea. Mimi Deffandovou. Mort-."
"Promiňte, že vám do toho skáču. Měl jsem se zeptat přesněji. Obracela jste se ještě na někoho jiného kromě místních? Třeba na někoho v Heleně?"
Kdyby to byla nějaká obyčejná ženská, tak bych do toho vpadnul, ale usoudil jsem, že v případě Lily to nebude nutné. A nebylo. "Ale pane Dawsone," řekla, "kolik je vám let?
A dokázal byste odhadnout, kolik zaujatých svědků jste podrobil křížovému výslechu?"
Zůstal na ni zírat.
"Předpokládám," řekla, "že právníci mají stejné právo jako všichni ostatní mít i špatné návyky, jenže jim je ostatní nemusí tolerovat." Obrátila se na mě. "A co ty na to, Archie? Je mu do toho, jestli jsem se ještě na někoho obracela, vůbec něco?"
"Ne," řekl jsem, "ale o to tolik nejde. Z toho, co řekl, vyplývá, že se na to vlastně jeho prostřednictvím ptá Jessup.

A Jessupovi do toho samozřejmě není vůbec nic a oba pánové jsou hodně drzí. Nevím tedy, jak v Montaně, ale kdyby se v New Yorku zeptal prokurátor člověka, který platí obhájce, na koho ještě se obracel, asi by se o to zajímala advokátní komora. Ale protože ses ptala na můj názor, tak kdybych byl tebou, poslal bych oba pány do háje."
Podívala se na jednoho a potom i na druhého a řekla: "Jděte do háje."
Ozval se Dawson: "Zcela jste překroutil situaci, pane Goodwine."
Vytřeštil jsem na něj oči. "Tak se podívejte, pane Dawsone.
Nepodivuji se tomu, že v tom tápete, jak jste řekl, je to trošku neobvyklé. Kdybyste nezpanikařili, asi byste to zvládli. Je zřejmé, že se stalo něco, na základě čeho Jessup vyvozuje, že kdosi byl přesvědčen, aby se mu vetřel do případu, a podezřívá slečnu Rowanovou, že má v tom přesvědčování prsty, a chce to vědět, stejně jako vy. Nejschůdnější cesta by ale byla všechno slečně Rowanové vyklopit a zeptat se jí, jestli s tím má něco společného, a kdybyste pěkně poprosili, tak by vám pusa neupadla. Jestli vám to takhle nevyhovuje, tak byste se měli jít poohlédnout po nějakém tom háji."
Dawson se podíval na vyšetřovatele. Jessup řekl: "Muselo by být jasno, že je vše přísně důvěrné."
Dawson přikývl. Lily řekla: "Jestli myslíte, že bychom museli slíbit, že to nikomu neřekneme, tak z toho nebude nic. Jen tak pro legraci bychom to nikomu neříkali, ale slibovat nic nechceme."
Dawson se obrátil k Jessupovi a zeptal se: "Tak co ty na to,
Tome?"
Jessup řekl: "Chtěl bych se poradit." Začervenal se a řekl
Lily: "Můžete nás na chvilku omluvit, slečno Rowanová?"
Lily přikývla, oni se vydali na poradu k jejich autu a za ně, a Lily se mě zeptala, jestli tuším, o co by mohlo jít. Pozvedl jsem překřížené prsty a řekl jsem, že se vsázím jedna ku dvěma, že dojde ke zlomu, ale co přesně to bude, to jsem stejně jako ona nevěděl. Už jsem se ani nemusel kontrolovat, abych nezářil spokojeností.
Porada netrvala dlouho. Bývalo by mě nepřekvapilo, kdyby Dawson přišel nazpátek sám a jen by se omluvil, že obtěžovali, ale za pár minut přišli oba, posadili se a Dawson řekl:
"Je to rozhodnutí pana Jessupa, ne moje. Chtěl bych jen zdůraznit, že tu jsem proto, že on si myslel, že by to bylo vhodné, a já jsem souhlasil." Zaměřil se na Lily. "Když nic neslíbíte, slečno Rowanová, tak se nedá nic dělat, ale chtěl bych jen říct, že stejně jako on budu doufat, že to, co vám řekne, budete vy a pan Goodwin pokládat za přísně důvěrné. Kdybych vám to řekl já, bylo by to z druhé ruky, takže vám to poví on."
Za posledních pět dnů jsem se třikrát pokoušel o soukromý rozhovor s Thomasem R. Jessupem, ale nepochodil jsem. Nestěžuji si, jenom o tom informuji. Neexistuje žádný zákon, podle kterého by prokurátor musel diskutovat s přáteli obviněného. Jako možného podezřelého nebo jako důležitého svědka mě vyslýchal šerif Morley Haight. Jessupa jsem viděl pouze zdálky, a tak jsem byl rád, že jsem si ho mohl pořádně prohlédnout.
Usmál se na Lily jako pravý politik a řekl: "Mrzí mě, že došlo k tomuto nedorozumění, slečno Rowanová. Pan Goodwin říkal, že by nám pusa neupadla, kdybychom poprosili, takže říkám prosím. Prosím, považujte toto vše za důvěrný rozhovor. Budu se spoléhat na vaši diskrétnost. Pan Goodwin říkal, že jsme vám měli říci, co se stalo, a já to míním udělat. Nebude to dlouhé. Dneska brzy ráno mně zatelefonoval jeden státní úředník z Heleny -, vysoce postavený úředník. Požádal mě, abych co možná nejdříve přijel k němu do kanceláře a vzal s sebou složky k případu Harveye Grevea. Jel jsem do Heleny a strávil jsem s ním skoro tři hodiny.
Chtěl kompletní podrobnou zprávu, a když jsem jeho sekretářce všechno nadiktoval, začal se vyptávat a vyptával se na spoustu věcí."
Opět se uchýlil k úsměvu politika, nejdříve jeden pro Lily, pak pro mě a ještě jeden pro ni. "Bylo to naprosto neobvyklé. Pokud je mi známo, něco podobného se nikdy nestalo, že by návlad -, že by státní úředník takhle rychle předvolal okresního prokurátora do Heleny, aby mu podrobně poreferoval o případu, na kterém pracuje. A o případu vraždy. Pochopitelně, že jsem se ho zeptal, co vyvolalo jeho náhlý zájem, ale odpovědi jsem se nedobral. Když jsem odcházel z jeho kanceláře, neměl jsem ani nejmenší ponětí, co by v tom mohlo být, a ani mě nic nenapadalo. Už jsem ujel asi dvacet mil směrem k Timberburgu, když mě svitlo, že jste v této věci možná -, jaksi -, zaintervenovala. Staráte se o Harveye Grevea -, a to je v pořádku, naprosto v pořádku. Najala jste Luthera Dawsona, hvězdného člena montanské advokátní komory, aby ho hájil. Nevím nic o tom, jaké máte politické konexe, ale žena vašeho postavení, majetku a rodinného původu musí být -, musí znát hodně důležitých osobností. Takže jsem se otočil a jel jsem zpátky do Heleny, zašel jsem za panem Dawsonem a popsal jsem mu, co se stalo. Řekl mi, že mu o nátlaku na -, na toho úředníka není nic známo, ale po krátké diskusi jsme se shodli na tom, že by stálo za to se zeptat vás a zavolal vám. Vůbec neříkám, že jste udělala něco nepatřičného, to vůbec ne. Ale když se vysoký státní úředník začne -, jaksi -, vměšovat do důležitého případu, na kterém pracuji, mám právo vědět, proč tomu tak je, a přirozeně, že to chce vědět i pan Dawson jako obhájce." Znovu se usmál.
"Samozřejmě, že pokud považujete za důvěrné to, co jsem řekl já, bude cokoliv, co řeknete vy, také důvěrné."
Kdyby znali Lily stejně dobře jako já, věděli by, že to nenápadné kroužení jejího palce u nohy znamená, že se ovládá, ale že je namíchnutá. A také jedno oko, levé, měla přivřenější než to druhé, což bylo ještě horší. "Tak vy se mě ptáte," řekla, "jestli jsem popotahovala za nitky u nějaké helenské loutky."
"No… takhle tvrdě bych to neřekl."
"Ale já ano. To, co řeknu, nebude důvěrné, pane Jessupe. Já tvrdím, že vy jste jednal nepatřičně. Vy kopete na druhé straně hřiště. Proč byste se mě měl na cokoliv vyptávat a čekat, že vám něco řeknu? Jděte si, prosím, sednout do auta, pan
Dawson přijde za chviličku za vámi."
"Ujišťuji vás, slečno Rowanová -,""

"Krucinál, má vás pan Goodwin vyprovodit?"
Zvedla se, snad aby mi s tím vyprovázením pomohla.
Jessup se podíval na mě, potom na Dawsona. Dawson kývl hlavou. Jessup, už bez úsměvu, se zvedl a šel, důstojně a beze spěchu. Když už byl v autě, asi dvacet kroků od nás,
Lily se obrátila k obhájci. "Nevím, pane Dawsone, jestli vy jste jednal patřičně nebo ne, a je mi to jedno. I kdyby to patřičné bylo, stejně se mi to nelíbí, ale pusťte to z hlavy a raději se věnujte zájmům vašich klientů, včetně Harveye Grevea.
V souvislosti s tímto případem jsem se neobracela na nikoho jiného, kromě místních', s nikým z Heleny nebo odkudkoliv odjinud jsem nemluvila, takže mě ani v nejmenším nenapadá, proč se o případ zajímá nějaký státní úředník. Ty jsi také nikde neintervenoval, Archie?"
"Ne."
"Tak to by bylo. A teď si dáme něco k pití." Namířila si to ke dveřím do chaty a já jsem šel za ní.
Vevnitř šla rovnou k levým dveřím, vedoucím do dlouhé chodby, ale já jsem ještě zůstal ve velkém pokoji, abych se podíval, jak si Dawson sedá k Jessupovi do auta a jak odjíždějí. Když auto zmizelo za zatáčkou, vydal jsem se chodbou do kuchyně. Lily dávala do džbánku ledové kostky a Mimi u prostředního stolu krájela rajčata, která jsem přivezl od Vawterů.
"Pokouším se přijít na to," řekla Lily, "jestli jsem už někdy byla tak vytočená, jako jsem teď."
"Ale jistě," řekl jsem. "A ne jednou." Vytáhl jsem peněženku, vyndal dvě dolarovky a podával jsem jí je. "Vyhrálas, krucinál."
"Co jsem vyhrála?"
Mimiiny kulaté modré oči, které se hodily k jejímu oválnému obličeji, který se hodil ke všem jejím dalším kulatostem, se zapíchly do bankovek a pak se vrátily k rajčatům. V její přítomnosti jsme hovořili bez zábran tak, jako jsme s Wolfem mluvili v přítomnosti Fritzově. "Řekl jsem," povídám Lily,
"že se vsázím jedna ku dvěma, že dojde ke zlomu. Tak tady máš ty dva. Žádný zlom se nekoná."
"Ale já sem sázku nepřijala. A jak to můžeš vědět? Jestli se o věc zajímá vysoký státní úředník -,""
"Hmm, státní návladní." Peníze jsem nacpal do kapsy a vzal jsem z police džin a vermut. "Jednou se málem podřekl. Nedovtípila ses, pro koho ta zpráva byla?"
"Ne." Natáhla ke mně hlavu. "Takže ty ses přece jen na někoho obracel."
"Ne, já ne. Ale vsadím se jedna ku deseti, že vím, kdo to udělal. Jsem detektiv, umím si dát věci do souvislostí. Ten dopis jsem poslal v sobotu. Včera ráno ho dostal, a když odcházel za svými orchidejemi, byl na Theodora ještě protivnější, než jindy. Oběd mu nechutnal. I když ve skutečnosti nejsem pro jeho spokojenost, pohodlí a štěstí nepostradatelný, to totiž není nikdo, tak on si skoro myslí, že jsem. V dopise nebylo přesně napsáno, kdy se vrátím -, jestli za týden, za měsíc, za dva měsíce, ani zmínka -, a on nenávidí nejistotu."
"Takže zavolal montanskému státnímu návladnímu a vyžádal si fofrem podrobnou zprávu."
"Ne, ale někomu zatelefonoval." Všechny přísady už jsem měl a mohl jsem začít míchat. "Je spousta lidí, kteří mu jsou za něco zavázáni, i když už mu třeba i zaplatili, a pár jich je i takových, že by mohli zatelefonovat guvernérovi nebo třeba i prezidentovi, o státním návladním ani nemluvě. Někomu z těch lidí zavolal, možná i několika z nich, než jen jednomu, a ten někdo pak zatelefonoval do Heleny. Nechtěl nic mimořádného, jenom zprávu. Výsledek byl ten, že asi zjistil, že všechny důkazy proti Harveyovi jsou jako rozfoukané chmýří, nic konkrétního. A jestli už telefonicky tuhle zprávu dostal, tak mu večeře chutnala ještě méně." Kouknul jsem se na zápěstí. "Touhle dobou sedí u jídla. V New Yorku je půl osmé a dvě minuty."
Položil jsem skleněnou tyčku, zvedl džbán a naléval. Když si Lily brala sklenici, poznamenala: "Připouštím, že na tom něco může být, ale také to nevíš určitě. Možná, že ke zlomu přece jen dojde." Pozvedla sklenici. "Tak na Harveye."
"Vsaď se jedna ku deseti. Na Harveye."
Kdyby mou nabídku jedna ku deseti přijala, výhodnost sázky by závisela na tom, jestli to, co se stalo o šestadvacet hodin později, by bylo považováno za zlom. Záleželo by ovšem na tom, kdo by to posuzoval. Den jsem strávil na procházkách a pokoušel jsem se najít nějaký klíč k řešení, což mě dost deptalo. U večeře jsem pochopitelně nijak k všeobecnému veselí nepřispíval, takže když jsme si vypili kávu, řekl jsem, že musím napsat dopis, a odešel jsem do svého pokoje.
Něco jsem opravdu potřeboval napsat, ale dopis to nebyl.
Chtěl jsem udělat něco zoufalého, něco, co jsem ještě nikdy neudělal: napsat si každou zatracenou věcičku, která by v tomhle případu mohla něco znamenat, a pokusit se najít nějaká spojení nebo rozpory, které by na něco poukazovaly.
Seděl jsem za stolem u otevřeného okna, před sebou papír a celou škálu tužek, přemýšlel jsem, jak začít, když vtom jsem zaslechl, jak po cestě přijíždí auto. Nic jsem neviděl, protože můj pokoj byl na straně u potoka. Ostatní tedy byli blíže než já, takže skutečnost, že jsem bleskurychle vyskočil a vletěl do velkého pokoje, jenom dokresluje, v jakém jsem byl stavu. V žalostném. Diana seděla u piana. Lily stála ve dveřích a dívala se ven, tak jsem se k ní přidal. Auto už přijelo, byl to taxík z Timberburgu. Už se smrákalo, ale bylo právě tak dost světla, aby bylo vidět, jak chlápek zpoza volantu vystrkuje hlavu a křičí: "Je to barák Lily Rowanové?"
Otevřel jsem dveře, vyšel ven a řekl ano. Zadní dveře taxíku se otevřely a pozadu z nich vystoupil muž. Mohutná záda mohla být Nera Wolfa, a když se narovnal a otočil, byl to on.
Lily mi přes rameno řekla: "Hora přichází k Mohamedovi."
Vyšli jsme na terasu, abychom ho přivítali.

4.

Se ženami si Wolfe nikdy ruku nepodává a s muži jenom málokdy, ale v takovéto božské krajině lidé upouštějí i od jiných zvyklostí, takže když jsme si potřásli rukama my dva, podal ruku Lily a řekl: "Omlouvám se. Měl jsem zatelefonovat. Patrně máte, stejně jako já, odpor k neohlášeným návštěvám, ale já nemám rád telefon a během posledních dvou dnů jsem ho musel používat až přespříliš. Nebudu vás rušit. Přijel jsem za panem Goodwinem."
"V případě návštěv," řekla Lily, "které přijíždějí ze tří tisíc kilometrů, dělám výjimku. Zavazadla máte v autě?"
"Mám je v Timberburgu. Kousek odsud. Jmenuje se to tam
Shaferův motel U Potoka." A ke mně: "Mám návrh. Tenhle taxikář je blázen a auto se mu může každou chvíli rozsypat. Jestli tady máte nějaké auto, poslal bych ho pryč a až se poradíme, mohl byste mě odvézt vy."
Obrátil jsem se k Lily. "Jak vidíš, zase si myslí, že se podle něj bude točit celý svět. Jestli nebudeš potřebovat auto -,""
"To je nesmysl," řekla. A k Wolfovi: "Spát budete pochopitelně tady. Pokoj s postelí mám. Po dnu stráveném v letadle a v autě musíte být těsně před zhroucením. Archie pošle taxikáře pro vaše zavazadla a já vám ukážu ten pokoj. Má koupelnu. Už jste večeřel?"
"Slečno Rowanová, já nebudu zneužívat -,""
"Už ani slovo. Jste zvyklý, že vám lidé bývají vydáni na milost a nemilost, ale tady poroučím já. Mým autem nepojedete. Už jste večeřel?"
"Ano, už jsem večeřel. Ale v tom hotelu bude třeba zaplatit účet."
Řekl jsem, že to zařídím a šel jsem si promluvit s taxikářem.
Moc se mu nelíbilo, že by si měl udělat ještě jedno kolečko navíc, ale pak usoudil, že je to pořád lepší, než tu trčet dokud jeho pasažér nebude chtít odjet, což, jak jsem mu řekl, by mohlo být i hodně po půlnoci. Dal jsem mu také peníze na
účet v motelu. Když otočil auto a odjížděl po cestě, vešel jsem do chaty těmi dveřmi do dlouhé chodby, šel jsem dál, a protože poslední dveře byly otevřené, vstoupil jsem. Wolfe seděl v křesle u otevřeného okna, bradu měl pokleslou a oči zavřené. Lily nechala rozsvíceno. Popošel jsem tři kroky a díval se na něj. Byl v té chvíli asi jediným člověkem v monroeském okrese, který měl na sobě vestu. Ta vesta byla pochopitelně stejně tmavomodrá jako kalhoty a sako. V motelu se převlékl, rukávy a límeček žluté košile byly nažehlené a čisté. Modrá vázanka byla ještě o trošku tmavší než oblek a stejně tak i klobouk, který ležel na stole. Wolfův rozložitý zadek se mezi opěradla proutěného křesla jen tak tak vešel.
Zeptal jsem se: "Jaká byla cesta?"
Řekl: "Teče tam potok," a otevřel oči.
"Říká se mu Borůvkový. Kdybychom věděli, že přijedete, mohl být k snídani pstruh. Zdržíte se dlouho?"
"Pfui."
V místnosti byla další dvě křesla, a tak jsem si na jedno sedl. "Tak se jmenuje můj kůň. Slečna Rowanová pojmenovala svoji kobylku Číča, protože se pohybuje jako kočka, a já říkám svému koni, můj ovšem je, jenom když jsem tady, Pfui, protože je trošku nevyzpytatelný. Domorodci to vyslovují Fí.
Pokud si budete chtít zajezdit na koni, doporučuji vám plavého koně jménem Flekáč, protože při vašem objemu -,
"Sklapněte."
Nemínil jsem přestat, ale přestal jsem, protože vešla Lily s tácem a já jsem se zvedl, abych ho od ní převzal. Byly na něm dvě sklenice, láhev piva, otvírák, džbán s mlékem a papírové ubrousky. "Ručníky máte v koupelně," řekla. "Vzala jsem jenom jedno pivo, chlazené vám asi bude chutnat víc. Je potřeba ještě něco?"
"Když bude něco potřeba, tak se o to postarám. Ale možná budeme potřebovat tebe, tak nikam daleko neodcházej."
Řekla, že neodejde a vzdálila se. Položil jsem tác na stůl tak, aby byl ve Wolfově dosahu, a on se natáhl po láhvi, podíval se na etiketu -, Horský pivovar, Bute -, vzal otvírák, sundal korunku a nalil si.
"Není špatné," řekl jsem. "Mají ještě jeden druh, ale do něj snad dávají měď."
Držel sklenici, dokud trošku neopadla pěna, loknul si, zašklebil se, otřásl se a olízl si pěnu ze rtů. "Nejraději ze všeho," řekl, "bych si šel lehnout. Nevím, jestli mi mozek bude ještě patřičně pracovat, ale pokusím se. Dostal jsem váš dopis."
"Už když jste vystupoval z auta, tak mě to napadlo."
"Přišel v pondělí, převčírem. Chtěl jsem si o tom případu zjistit víc a telefonoval jsem třem lidem. Tím třetím byl pan Oliver McFarland -, jistě si na něj vzpomínáte."
"Samozřejmě."
"Mohl a chtěl mi pomoci. S tímto krajem ho spojují bankovní a těžařské zájmy. Jeho přičiněním mi včera pozdě odpoledne telefonoval montanský státní návladní. Jestliže je všechno skutečně tak, jak mi říkal, mohl byste se ráno vrátit se mnou."
Pokýval jsem hlavou. "I tahle možnost mi bleskla hlavou, když jsem vás viděl vystupovat. Jenomže to naše povídání bude chvilku trvat a vedle v pokoji je větší a pohodlnější křeslo. Když byste se na chvíli zvedl, tak bych je vyměnil. Protože jak se na vás tak dívám, tak je mi stejně nepohodlně, jako vám."
Začal se zvedat, ale zadek měl chycený mezi opěradla, takže zvedl i křeslo. Vyprostil se z něj a byl volný, já jsem vzal křeslo a šel s ním tou dlouhou chodbou do velké místnosti.
Lily byla s Dianou a Wadem Worthym u krbu, asi jim říkala, že přijel ještě jeden host. Když mě zahlédla, řekla: "Mělo mě to napadnout. Támhleto?"
Bylo to zrovna to křeslo, které jsem chtěl vzít, stálo u knihovny. Pohnul jsem jím a křeslo, které jsem přinesl, jsem dal na jeho místo. Pak jsem vzal to větší, na jehož sedačce bylo něco, co kdysi bývalo kůží na jelením břiše, a vracel jsem se zpátky. Za tu chvilinku už byla láhev prázdná, a když jsem postavil křeslo, došel jsem do kuchyně ještě pro jedno pivo, sobě jsem nalil sklenici mléka a vzal jsem si ji do svého křesla. Wolfe vypadal na prostornější sedačce spokojenější a určitě se mu pohodlněji sedělo.

"Vybalím na vás jenom takovou kostru," řekl jsem, "a svalstvo a kůži mohu přidávat podle vašeho přání. Pokud budu více přímočarý než obvykle, tak to bude proto, že mám neplacenou dovolenou. Tak za prvé, nemyslím si, že jste přijel, abyste mě odsud odtáhl. Znáte mě skoro tak dobře, jako znám já vás. Napsal jsem vám, že bych se vsadil jedna ku padesáti, že je Harvey čistý, a vy víte, že takovými ciframi jen tak do větru neházím. Myslím, že jste přijel, abyste si zjistil, co o tom vím já a abyste urychlil spád věcí tím, že mi řeknete, co dělat. Asi už víte od státního návladního, že Harveyově dceři se letos na jaře narodilo dítě a že řekla Harveyovi a Carol, jeho ženě, že otcem je Filip Brodell, lufťák, který byl loni v létě na ranči kousek odtud. Všichni to ostatně věděli už dlouho předtím."
"Jo. Tak to jsou fakta?"
"Jistě. Brodell přijel letos znovu, v pondělí, dvacátého druhého července. Za tři dny -,""
"Že vám do toho skáču. Máte sice neplacenou dovolenou, ale tolerujte mi to. Ve čtvrtek, asi ve tři hodiny odpoledne, šel do hor na borůvky. Když se nevrátil ani na večeři, začali mít strach, a když se setmělo, zahájili pátrání. Kam chodí na borůvky nejraději, se vědělo. Kolem půl desáté našel chlap jménem Samuel Peacock jeho tělo na kamenu poblíž vrcholku hory. Byl dvakrát střelen, jednou do zad a jednou do krku.
Žádné projektily se nenašly, ale rány byly od pušky. Lékařský nález říkal, že zemřel mezi třetí a šestou, ten druhý limit je pravděpodobnější. Namítáte proti tomu něco?"
"Ne." Loknul jsem si mléka. "To ale musel být hovor. Doufám, že volal na účet volaného."
"Nevolal. Vyptával jsem se na hodně věcí. Nezpochybňujete motiv pana Grevea?"
"Samozřejmě, že ne."
"Takže si probereme, jestli měl možnost to udělat. Na to odpoledne nemá od jedné hodiny alibi. Říká, že na koňském hřbetě hlídal stádo dobytka, jenže byl sám. Na koni se mohl dostat asi na kilometr od místa, kde našli tělo. Máte něco proti tomu?"
"Nic."
"Takže k prostředkům. Měl v dosahu tři odpovídající zbraně, dvě měl doma a jednu v noclehárně zaměstnanců ranče. Námitka?"
"Jen taková, kterou byste asi nebral vy ani porota. Manželka s dcerou říkají, že pušky byly doma, a Mel Fox říká, že jeho byla tam, kde má být -, u něj v pokoji. No dobrá, ony by to měly říkat a Mel byl také někde s koňmi."
"A teď k dalším okolnostem. Všichni ostatní se stejným možným motivem, jako měl Harvey, mají alibi, které bylo kontrolováno a prověřeno. Nevím, jak se jmenují, ale -,"
"Harveyova žena s dcerou a kluk jménem Gilbert Haight.
Manželka s dcerou jsou v pořádku. Ale toho kluka mám na seznamu. Jeho otec je okresním šerifem. Chtěl se s tou dívkou oženit a říká, že pořád ještě chce -, ten kluk, ne šerif."
"Dobrá." Nadzdvihl obočí. "Prověřil jste jeho alibi?"
"Něco jsem v tom dělal. Ale problém je, že jsem lufťák.
A tady se lufťák vyjímá stejně dobře, jako hippík v nedělní škole. Komunikační bariéry. Jestli tu zůstanete, tak uvidíte, a obzvlášť, jestli budete nosit vestu a tenhle klobouk. Ještě něco k těm okolnostem?"
"Ano. Den po příjezdu pana Brodella řekl pan Greve v přítomnosti dvou mužů, že hajzl s takovouhle hroší kůží by ani neměl žít. A v pátek odpoledne, den po Brodellově smrti, jel do Timberburgu a koupil láhev šampaňského, což bylo nebývalé, a téhož dne večer ji s manželkou a dcerou vypili.
Také -,"
"Ten telefonát ale stál za to! Když vím, jak Harvey Brodella miloval, tak se divím, že nekoupil láhve dvě nebo rovnou celou basu a neudělal večírek." Napil jsem se mléka.
"A když druhý den, v sobotu, přišel za panem Grevem Brodellův otec, který přijel ze St. Louis pro tělo, tak ho Greve napadl."
"Chytil ho a udělal mu monokl. To bylo politováníhodné, protože ať už si ten otec jakkoliv koledoval, je dost starý na to, aby se s ním takhle zacházelo. Jenomže každý ví, že se nevyplácí tahat Harveye za nos nebo mu rozvazovat třmen.
Co ještě?"
"Není toho snad dost?"
"Pro porotu toho asi dost je, a v tom je ten problém. Tak tohle jste se dozvěděl telefonicky?"
"Přibližně."
"Tak teď jsem na řadě já. V dopise jsem vám nabízel sázku jedna ku padesáti a nabízím ji stále. Harveye Grevea znám já i slečna Rowanová. Nemám v jeho prospěch ani prachmizerný důkazíček, ani žádný jiný proti komukoli jinému, ale znám ho. Zmiňoval se státní návladní, že první rána, která
Brodella zasáhla, přišla zezadu?"
"Ne." Otevřel druhou láhev a nalil si.
"Ale bylo to tak. Stál na kameni, obličejem ke kopci, sbíral borůvky, a pan X se zezdola připlížil na dostřel. Ta první rána Brodella otočila, takže se na pana X díval, když dostal do krku tu druhou, která ho zabila. To pro představu stačí.
Pan X nebyl Harvey Greve. Uvěřím, že by Harvey Greve mohl střelit člověka do zad, až vás uvidím krájet rychlokvašku, polévat ji javorovým sirupem a jíst lžící. A i kdybych uvěřil, že Harvey střelil člověka do zad, neuvěřil bych, že zastřelil Brodella. Každý ví, že je nejlepší střelec z okolí. Kdyby na někoho střílel zezadu, tak by ho netrefil do ramene. A co ta druhá rána, do krku? Blbost."
Zakabonil se. Napil se a položil sklenici. "Archie. City vám blokují mentální procesy. To, že je dobrý střelec, se ví, takže předstírat, že pan X dobrým střelcem nebyl, by byla účelová kamufláž."
"Ale ne od Harveye. On takhle nepřemýšlí. Slovo kamufláž ve slovníku nemá, nemá na to povahu. Ale to jsou jen kecy. Prostě on by se neplížil za chlapem, aby ho střelil do zad. Ani náhodou. K čertu, sázím sto ku jedné."

Zachmuřil se ještě více. "To zní jako pěkný nesmysl. Nadržujete mu. Kdyby šlo jen o domněnku, ale postavit rovnou rozhodnutí o něčí vině či nevině jen na znalosti jeho povahy?
To je hloupost a vy to víte. Pfui."
Zeširoka jsem se na něj usmál. "Výborně. Dostal jsem vás.
Měl jste pravdu, mozek vám jaksepatří nepracuje. Před necelými třemi roky jste se vy sám rozhodl v případě Orrieho Carthera právě jen podle toho, co Saul Panzer věděl o jeho povaze. Je fakt, že jste se také radil s Fredem a se mnou, jenže my jsme neřekli ano ani ne. Saul to rozhodl. Škoda, že na mne teď tolik nedáte. A mám navíc krytá záda, slečna Rowanová si myslí to samé co já, i když připouštím, že to je žena.
Nějaké letadlo odlétá z Heleny v jedenáct dopoledne. Kdyby to vypadalo, že se nestihnu vrátit před listopadovými volbami, nechám si poslat voličský průkaz."
Chmurná vráska zmizela, ale sevřel rty do tenké čárky.
Dolil si zbytek druhé láhve, počkal, až klesne pěna, zvedl sklenici a napil se. Otočil hlavu, aby se podíval otevřeným oknem ven, potom položil ruce na opěradla křesla, aby si pomohl zvednout svou sedminku tuny, došel k oknu, zavřel je, zase se posadil a zeptal se: "Budete tady mít elektrickou deku?"
"Asi ano. Zeptám se slečny Rowanové. Když jsem si šel v neděli nad ránem lehnout, bylo kolem nuly. Ustupuji. Odvezu vás do Heleny. Abyste chytil to letadlo, musíme vyjet kolem sedmé, ale raději tam ještě zatelefonuji, aby vám rezervovali místo."
Nosem natáhl vzduch, pěkně do plných plic, řekněme patnáct litrů, a ústy jej vypustil. Ale nestačilo to, takže to zopakoval. Podíval se na postel, potom na toaletní stolek, pak na dveře ke koupelně a potom na mě. "Kdo spal dneska v tomhle pokoji?"
"Nikdo. Je volný."
"Přiveďte slečnu Rowanovou a -, Ne, máte dovolenou.
Mohl byste se, prosím, zeptat slečny Rowanové, jestli by se k nám mohla připojit?"
"S radostí." A šel jsem. Když jsem procházel kolem dveří
Wadeova pokoje, slyšel jsem klapot jeho psacího stroje, ne té underwoodky. Ve velkém pokoji seděly na křeslech u krbu Diana s nějakým časopisem a Lily s knížkou. V krbu hořela dvoumetrová polena jako každý večer. Řekl jsem Lily, že náš nový host by chtěl vědět, jestli by se k nám mohla připojit, a ona odložila knížku, vstala a šla se mnou.
Když jsme šli chodbou, na nic se neptala, což byl její styl, a tak mě to ani nepřekvapilo. Už ze zkušenosti věděla, že kdybych měl na srdci něco, o čem by měla vědět, tak že mám jazyk.
Čekal jsem, že se jí bude vyptávat na něco ohledně Harveyových vlastností, ale neudělal to. Když k němu přišla a zeptala se, jestli pro něj může něco udělat, zaklonil hlavu a řekl:
"Prokažte mi tu laskavost a posaďte se. Nerad se bavím s lidmi, když na ně musím koukat nahoru, nebo dolů. Z očí do očí mi to je příjemnější."
Přisunul jsem jí třetí křeslo, ona se posadila a spustila.
"Kdybych předem věděla, že přijedete, měl byste v pokoji vázu s orchidejemi."
Zavrčel. "Na orchideje nemám pomyšlení. Jsem v nesnázích, slečno Rowanová. Máte mě v hrsti. Potřebuji být v bezprostřední blízkosti, ve snadném dosahu pana Goodwina, a nevím, jak dlouho to bude trvat. Ten motel u Timberburgu není žádný chlívek, je tam jakž takž čisto, ale byla by to muka a je to daleko. Samozvaný host je odporný, ale já nemám na vybranou. Mohl bych zůstat v tomto pokoji?"
"Samozřejmě." Potlačovala úsměv. "Archie vás jednou citoval, když říkal, že host je klenotem pro polštářek pohostinnosti. Vím toho o vás příliš mnoho na to, abych čekala, že budete klenotem, ale odporný rozhodně nebudete. Mohl jste prostě říci Archiemu, aby šel a řekl mi, že zůstáváte, místo abyste mě zval sem a zeptal se mě sám. Ale vy jste to udělal moc mile. Jaké jsou vaše názory na návštěvy a hostitele, vím, večeřela jsem u vás. Než si půjdete lehnout, tak mi jen řekněte, jestli něco nepotřebujete."
"Už jsem se ptal pana Goodwina, jestli tady budete mít elektrickou deku."
"Jistě." Vstala. "Ještě něco?"
"V tuhle chvíli nic. Posaďte se -, prosím vás. Pan Goodwin mi říkal, co už udělal, a budeme se bavit o tom, co budeme dělat dál. Budu se vyptávat a vy byste mohla na něco odpovědět lépe nežli on. Nevadilo by vám to?"
"Kdepak. S radostí. Ráda vám pomohu."
"Výborně. Moje první otázka se bude týkat vás. Musí, pokud mám být hostem ve vašem domě. Jak a kde jste trávila to čtvrteční odpoledne, 22. července?"
Nechtěl bych působit dojmem, že se snažím vnucovat názor, že Lily Rowanová je, za všech okolností a 365 dní v roce, dokonalou ženskou bytostí. Kdokoliv by se mi to snažil podstrčit, dostal by se se mnou do křížku. Není ale mnoho žen, které by v reakci na takovouhle otázku neplýtvaly časem a slovy, ať tak či onak, ona se však nijak nebouřila a prostě odpověděla.
"Převážně jsem byla na rybách," řekla, "na Rybí řece.
Uprostřed léta bývá v potoce pstruhů málo, abyste jich nachytali plný košík, musíte jít až k řece. Toho dne jsme kolem jedné hodiny seděli s Archiem na kraji Hrdlořezí zátoky a dělali jsme piknik. Koně jsme nechali na konci cesty." Obrátila se ke mně. "Jak jsme byli daleko od Tetřevího hřbetu?"
"No asi tak sedmnáct kilometrů."
Zase k Wolfovi. "Tetřeví hřbet je to místo, kde byl zabit Filip Brodell. Po obědě jsme chytali ryby a namočili jsme se ve vodě, která by byla příjemná tak polárním medvědům, a byli jsme se podívat, jak bobři spravují hráz v potoce a Archie hodil kámen po medvědovi -, hnědém, ne polárním -, který plaval přes zátoku s hrdlořezem v tlamě. Když jsme přijeli domů, byla skoro tma a Diana -, také host -, říkala, že volal

Bill Farnham a ptal se, jestli u nás není Filip Brodell."
"Co to je hrdlořez?"
"Je to pstruh s červenou čárkou pod tlamou. Kdybych měla klobouk, strčila bych si za něj peříčko za to, že užívám slova, kterým nerozumíte."
"Jsou tisíce slov, kterým nerozumím." Obrátil se ke mně.
"Možná namítnete, že tohle nebylo nutné. Ale kdybych nevyloučil z podezření slečnu Rowanovou, nemohl bych zůstat jejím hostem. Mám za sebou dlouhý a perný den a jsem unavený, takže mi to myslí pomalu. Ani jsem se nezeptal, jestli jste toho chlapa nezastřelil vy. Zastřelil jste ho?"
"Ne. Bylo mi divné, že jste se mě nezeptal dřív."
"Jsem unavený. Ale pokračujte. Kdybych nebyl schopen vás sledovat, tak to řeknu. Takže povídejte."
"Musím ale vědět, proč," řekl jsem. "Řekl jste, že nevíte, jak dlouho se zdržíte. Jestli chcete jenom překontrolovat naše závěry ohledně Harveye a popřát nám hodně zdaru, tak není důvod…"
"Jak bych mohl překontrolovat vaše závěry? Můžu je jen schválit nebo zamítnout. Délka mého pobytu závisí na tom, za jak dlouho se nám podaří prokázat jeho nevinu."
"Nám?"
"Ano."
Zvedl jsem obočí. "To nevím. Myslíte to dobře a já si toho vážím, ale má to pár háčků. Tak za prvé. Ještě nikdy jsme spolu takhle nepracovali. Jsme si rovni, jsme parťáci, oba jsme hosté slečny Rowanové. Nebudete mě platit, abych dělal poslíčka a plnil příkazy a přiváděl vám, koho si umanete, takže když se budu chtít handrkovat -,""
"To je nesmysl. Oba dva jsme přeci rozumní lidé."
"Vždycky ne. A to platí obzvlášť o vás. Někdy se děláte moc důležitým -, ale do toho teď nemá cenu se pouštět. Mohlo by to fungovat. Vyzkoušíme to. A za druhé, budete ve stejné bryndě jako já, jenom ještě o něco horší. Nikdo vám nic neřekne. Jak jistě víte, už jsem tady párkrát byl, ale chlapi, se kterými jsem házel podkovy, hrál binokl a honil kojoty, i ženské, se kterými jsem tancoval, zmlkli, když jsem se s nimi chtěl bavit o té vraždě. Užívám si toho už deset dní, a vy nejste dokonce ani lufťák, vy jste úplný cizák a podivín, který nosí vestu. I kdybyste mě požádal, abych přivedl pány A, B nebo C, po jejich odchodu byste toho věděl stejně tolik, jako když přišli. Možná by vám řekli, kolik jim je let. Pochybuji, že -,""
"Archie. Pokud je váš závěr ohledně pana Grevea nesporný, a já jej tak beru, tak někdo musí vědět něco, co to doloží. Nebude vám moje přítomnost tady na obtíž?"
Ne"
"Dobrá. Slečna Rowanová mi dovolila zabydlet se v tomto pokoji. Byl bych povděčný za podrobnou zprávu."
"To by trvalo celou noc. Raději bychom si měli jít lehnout a -,""
"Nemohu si jít lehnout, dokud mi nepřivezou zavazadla."
"Aha. Tak ještě jedno pivo?"
Řekl, že ne. Poposunul jsem své křeslo a překřížil nohy.
"Tohle bude nejdelší řada nicotností, s jakou jsem kdy přišel.
Trávím tím případem už deset dní a jak jsem řekl, nemám sebemenší důkaz, který by k někomu vedl. Možností je hodně. Dvě z nich jsou naši spoluhosté. Jsou jako stvořeni pro křížový výslech: slečna Diana Kadanyová, newyorská herečka, která zatím na Broadwayi neprorazila, ale doufá, že se jí to povede, a pan Wade Worthy, spisovatel, který připravuje osnovu knihy o Lilyině otci, kterou by měl sepsat. Oba by prostředek měli. Ve skříni v komoře, která je na konci chodby, je puška, která by to zvládla -, dvouhlavňovka Mawdsley. Oba by měli potíže, kdyby s ní chtěli trefit stodolu, nemluvě o vratech od stodoly, což jsme zkoušeli před pár týdny, kdy jsme já s Dianou vyzvali Worthyho se slečnou Rowanovou na střelecký turnaj. Ale to by zapadalo, protože pan X byl prachmizerný střelec. Takže dvě možnosti máme hned tady. Morley Haight, šerif, prohlížel pušku, se svolením slečny Rowanové, až v pátek odpoledne. Byla čistá, jenže bylo hodně času, aby s ní někdo něco udělal."
"Jeho motiv? Nebo její?"
"K tomu se dostanu. Měli by i příležitost. Mimi Def fandová -, která vám připraví snídani, pokud si ji ovšem nebudete chtít udělat sám -, měla ten den volno, protože já a slečna
Rowanová jsme byli u řeky, a tak strávila den v Timberburgu. Z kolegů hostů jsem zatím nic nedoloval, ale z řečí vyplynulo, že Diana byla také venku, nahoře u potoka, kde je taková druhá zátoka, a vrátila se kolem šesté, takže Worthy tady byl sám. Nádhera. Ani jeden z nich nemá alibi, a kdyby měli nějaký sebemenší motiv, byli by žhavými kandidáty. Říkají, že ani jeden z nich nikdy Brodella neviděl. Já jsem se s ním potkal párkrát vloni -, jednou přišli s Farnhamem na večeři a my jsme šli zase k nim. Brodell míval rád zábavu a jezdíval do New Yorku, ale nevím, jak často. Říkal jsem si, že by stálo za to napsat Saulovi, aby se pokusil vyšťourat nějakou spojitost mezi Brodellem a jimi dvěma, jenže víte, co je to za práci -, za těch pár babek týdně, které by to stálo slečnu Rowanovou."
"To by mě nepoložilo," řekla Lily. "Já jen nemohu uvěřit, že by lhali, když říkali, že Brodella nikdy neviděli, ani o něm neslyšeli. To bylo den poté, co přijel, když jsem jim řekla, že se vrátil otec Almina dítěte."
"Propásl jsem šanci," řekl jsem, "vidět je s ním pohromadě, ale nevěděl jsem, že bude za asi dvacet hodin mrtvý. Farnham pozval slečnu Rowanovou s jejími hosty na středeční večeři, ona s Dianou jely, ale Worthy a já jsme zůstali doma.
Ne že bych měl nějaké nepřekonatelné zábrany sedět u stolu s člověkem, který svedl dívku, ale Brodell nebyl zkrátka moje krevní skupina, takže jsem to vypustil a vyhrál jsem osmdesát centů na Worthym, který byl unavený a chtěl si jít brzy lehnout."
Mávl jsem rukou. "Jsou dobrými ukázkami možných pachatelů. Ve Farnhamově domě jsou kuchař a domovník, dva

honáci, čtyři lufťáci a sám Farnham. Na ranči Bar JR bydlí
Flora Eatonová, která pere a stará se o domácnost. Mel Fox, který teď, když tam není Harvey, všechno řídí, a dva kovbojové. Carol s Almou, manželku a dceru, můžeme vyškrtnout -, ne jenom kvůli jejich vzájemnému alibi, proč, to vám řeknu, až se dostaneme k podrobnostem. Jenom z bezprostředního okolí to je patnáct lidí, kteří přicházejí v úvahu. K nim ještě můžete přičíst všechny dospělé monroeského okresu. Kdokoliv sem mohl přijet autem, asi tři kilometry za místem, odkud jste ze silnice sjeli na cestu k naší chatě, mohl nechat auto a vyšplhat se na hřeben. Farnham říká, že loni byl Brodell v Timberburgu třikrát nebo čtyřikrát, a já jsem se pokoušel něco vyšťourat tři dny."
"Přinesl krabičku borůvek té dívce, co prodává lístky do kina," řekla Lily.
Wolfe si odfrknul. "Nebyla to nějaká jeho mánie? To sem přijel ze St. Louis jenom proto, aby chodil na borůvky?"
Řekl jsem, že ne, že také jezdil na koni a chytal ryby. "Hodně z toho času, který jsem v Timberburgu strávil, jsem pracoval na Gilbertu Haightovi -, na lidech, kteří se s ním znají.
Kromě Grevea by to byl totiž jediný s alespoň nějakým představitelným motivem. Jeho alibi může být vymyšlené, ale abyste ho vyvrátil, musel byste dokázat, že alespoň tři lidé jsou lháři, a od lidí z okresu nemůžete čekat žádnou podporu, protože Gilbertův otec je šerifem. A jedním z aspektů celého případu je osobní předpojatost šerifa Haighta. Sedlo by mu, kdyby se Harvey houpal na šibenici za vraždu, protože
Harvey proti němu dost brojil, když kandidoval na šerifa.
Okresní prokurátor, Thomas R. Jessup, už tak nadšený není, protože jemu zase Harvey při volbách nějak pomáhal, ale nemůže nijak manévrovat, i kdyby chtěl, protože ho svazují důkazy, které dal Haight dohromady. Haight by byl rád, kdyby si Jessup uřízl ostudu, to ale platí i opačným směrem, a bylo by dobré najít nějaký způsob, jak toho využít, jenže já jsem na nic nepřišel. Nemohu se nijak dostat k Jessupovi, asi proto, že si myslí, že důkazy proti Harveyovi jsou tak pádné, že musí spolupracovat."
Wolfe přikývl. "Státní návladní mi říkal, že okresní prokurátor je schopný, čestný a svědomitý člověk."
"To může být pravda, i přes to, co udělal včera. Včera odpoledne sem přijeli s obhájcem, s právníkem, kterého najala slečna Rowanová, a potřebovali se od ní něco dozvědět.
Chtěl vědět -, oni oba chtěli vědět -, jestli slečna Rowanová -,""
Přestal jsem, protože jsem venku zaslechl auto. Lily vstala, ale řekl jsem, že tam půjdu. Když jsem se zvedl, tak stejně šla se mnou chodbou a ven na terasu. Byl to ten taxík, šofér otevíral zadní dveře a táhl ven obrovský kožený kufr, který šest let odpočíval v koutě skladiště v honosné vile na Západní 35. ulici. Přijela výstroj našeho nového hosta.

5.
Druhý den jsme ve čtvrt na čtyři odpoledne seděli s Nerem Wolfem na balvanech a dívali se jeden na druhého. Už jsme tam trčeli přes tři hodiny. Horní plošina jeho kamene byla od země vysoko asi jako sedátko židle, byla rovná, plochá a poměrně uhlazená a bylo na ní dost místa i pro jeho zadnici. Můj kámen byl mnohem hrbolatější, poměrně rovný, ale zdaleka ne vyhlazený, a tak jsem si ulehčoval sezení tím, že jsem čas od času vstával. Od Wolfa napravo byly křoviny, od něj dozadu a doleva byly stromy, většinou borovice, a před ním, ve vzdálenosti asi deseti metrů, Borůvkový potok protékal a poskakoval po kamenitém dnu směrem k chatě, která byla asi kilometr odtamtud.
Tu noc předtím, když jsme Wolfa zanechali v jeho pokoji, jsme se s Lily dohodli, že bychom ho neměli moc rozmazlovat. Byl v drsné zemi a musí se nějak protlouct. Jestliže bude toužit po takových těch parádičkách, na které je zvyklý, jako třeba snídaně na tácu do pokoje, musí si sám naložit jídlo v kuchyni a tác si odnést. Může si stlát anebo nemusí, jak se mu zlíbí, bude na tom stejně jako my všichni. Vrátil jsem se do jeho pokoje, našel jsem ho už pod elektrickou dekou a seznámil jsem ho s denním řádem chaty. Zachrochtal a otočil se.
Snídaně bývala v devět a pokud nebylo na programu nic zvláštního, tak jsme to většinou všichni stíhali -, tedy kromě Diany, která často zaspala. Ale tentokrát ráno přišla včas, možná proto, že tam byl nový muž, na kterém mohla zkoušet. Mimi samozřejmě věděla o Wolfových nárocích týkajících se jídla a já jsem se na ni usmál, když jsem viděl, jak posypává míchaná vejce paprikou. A usmál jsem se znovu, když jsem viděl, že téměř zdvojnásobila množství slaniny a krajíců chleba na toasty. Na stole bylo také místo obvyklých tří druhů džemů šest druhů. Když si Wade Worthy sedal, řekl: "Pověst, jaké se těšíte, má své výhody, pane Wolfe.
Taková hojnost!"
"Nevšímejte si ho," řekla Diana. Dvěma prsty poklepala
Wolfovi na rukáv. "Jenom žárlí. Mohu vám namazat toast?"
Wolfe nabídku odmítl, ale na Dianu se nezamračil. Host jako klenot. Mimi přinesla další tác s míchanými vejci. Byla také s paprikou.
Po snídani jsme Wolfe a já šli do jeho pokoje a já jsem mu pomohl s vybalováním. Uznávám, že to už zavánělo hýčkáním, ale byl jsem zvědavý. Jak mi bylo jasné, když jsem tomu řidiči pomáhal s kufrem, připravoval se Wolfe při odjezdu na delší pobyt, vzal si ještě jeden oblek -, z hnědé česané příze s malými zelenými tečkami -, druhé boty, pět košil, desatery ponožky a tak dále, včetně čtyř knížek, z nichž jednu bral snad pro možnou souvztažnost s případem. Byl to "Vzestup lidské civilizace od prehistorických dob do příchodu průmyslové doby -, na příkladu severoamerických indiánů". Od
Petera Farba. Možná čekal, že podezřelým bude nějaký Siksik nebo Čipeva, a potom by přišlo vhod vědět, jak tito lidé přemýšlejí.
Když jsme všechno vybalili a nastrkali do zásuvek a do skříně, přišel jsem s návrhem. "Jestli chcete podrobnou zprávu, bude to trvat hodiny a vy jste zvyklý na větší prostor.
Můj pokoj je dvakrát větší než tenhle, je tady ještě ten velký pokoj nebo terasa. Asi byste -,""
"Nechci," zavrčel.

"Nechcete? Nechcete zprávu?"
"Tady ne. Včera večer jsem byl pořád nesvůj, že by nás mohl někdo zaslechnout -, skrz okno, dveře nebo přes zeď. Vždycky se o případech bavíme ve zvukotěsném pokoji, v bezpečí, bez nechtěných přerušení. Jenomže tady -, v baráku jsou tři ženské a jedna z nich je rozená otrava. Což takhle zamést stopy a někam vyrazit?"
"Jestli myslíte někam pod střechu, tak z toho nic nebude.
Ale jestli chcete někam do přírody, tak můžeme jít kamkoliv.
Znám tu tucet krásných míst pro piknik. Police ve spíži už nejsou tak přecpané jako byly před měsícem, ale je tam jeseter, šunka, sušené hovězí, čtyři druhy sýra -, můžeme se napakovat. V lednici v kuchyni je půlka pečeného krocana. A voda v potoce má optimální teplotu na chlazení piva."
"Jak daleko ta místa jsou?"
"Kdekoliv od sta metrů do sta kilometrů. Když bychom si vzali koně…"
Zabodl se do mě pohledem a zeptal se, kde je spíž.
Bylo skoro jedenáct, když jsme se vydali na cestu, protože
Wolfe strávil dobrých dvacet minut revizí polic a skříní ve spíži, ale já jsem to beztak musel oznámit Lily, vzít si jiné boty a sbalit batoh s proviantem. Když jsme odcházeli přes ranní terasu, Diana tam seděla v křesle, podívala se na Wolfa, našpulila rtíky a řekla, že kdyby bývala věděla, že se chystáme ven, šla by s námi, a on se na ni opravdu ani nezamračil.
Ve čtvrt na čtyři jsme tedy seděli na kamenech se zbytky oběda, včetně tří prázdných plechovek, které už byly zase v batohu, zpráva už se odpřednášela a otázky byly zodpovězeny. Pochopitelně, že zpráva nebyla úplná, pokud se slovem "úplný" míní, že se nevynechá vůbec nic, ale Wolfe si mohl udělat obrázek, vyznal se ve jménech a ve vztazích a věděl i o hypotézách, které nikam nevedly -, tisíce drobností, které ani nepopisuji. O jeho kámen se opíraly kmeny tří stromků a asi dvacetkrát je chtěl použít jako opěradlo, jenže mu vždycky zůstaly nohy plandat ve vzduchu, takže z toho nebylo nic. Teď to zkusil znovu, zavrčel a vzdal to. Sesunul se po kameni, postavil se a chtěl začít mluvit vestoje, jenže nezačal, protože ho upoutalo něco za mnou. Vymrštil ruku, ukázal prstem a zeptal se: "Co to je?" Otočil jsem se. Na větvi jenom šest metrů od nás a dva metry vysoko přistál velký šedivý pták. "Čertovská slípka," řekl jsem. "Je to druh tetřívka, který si myslí, že se každý řídí jeho oblíbeným heslem
Mír na zemi lidem dobré vůle. Kdybych šel pomalu a klidně, mohl bych se přiblížit až k němu a sebrat ho."
"Jsou k jídlu?"
"Jistě. Velice chutní."
"Tak jak to, že tady ještě vůbec nějací jsou?"
"Také jsem se na to ptal, jenomže postoj místních je takový, že jestliže nějaké divoké stvoření nemá dost rozumu, aby se jako divoké chovalo, tak ať jde k čertu. Takže tomu říkají čertovská slípka. Ale moc už jich neuvidíte."
Popošel, rukou se chytil stromu, aby neztratil rovnováhu a protřepal si pravou i levou nohu, aby si srovnal kalhoty.
"Chtěl bych se pokusit zatelefonovat," řekl. "Psal jste, že telefon slečny Rowanové by mohl být odposlouchávaný. Kdyby to tak bylo, kdo by ho nejspíš odposlouchával? Šerif nebo okresní prokurátor?"
"Šerif."
"Tak to bych potom tenhle telefon z její chaty nevyřizoval.
A byl by poblíž nějaký jiný telefon, který bych mohl bez obav použít?" Přikývl jsem. "V Lame Horse. Chcete volat do New
Yorku? Saulovi?"
"Ne. Panu Vealeovi."
"O žádném panu Vealeovi jsem neslyšel."
"Už jsem o něm mluvil -, ne jménem, ale funkcí. Je to helenský státní návladní. Jeho číslo mám. Ví, že jsem tady. Včera jsem požádal pana McFarlanda, aby mu ještě jednou zatelefonoval a řekl mu, že sem jedu a že se mu ozvu. Na něco se ho potřebuji zeptat."
Vstal jsem a utahoval jsem si batoh. Řekl jsem, že auto snad bude volné, a i kdyby nebylo, tak bych si asi mohl vypůjčit jiné z ranče. Vydali jsme se na cestu. Protože jsme byli parťáci, mohl bych býval vyzvídat, na co se chce státního návladního zeptat, ale bylo to jedno, protože i kdyby se vyptával kohokoliv na cokoliv, situaci už to zhoršit nemohlo. Cesta zpátky mu dala zabrat ještě víc než cesta nahoru, protože to bylo z kopce a bylo tam několik míst, kde by se mohl svalit kdokoliv, ale zvládl to se ctí. Auto bylo na místě, tak jsem šel do chaty, zbavil jsem se batohu, zašel jsem do Wolfova pokoje a vzal jsem z jedné zásuvky papírek s tím telefonním číslem. Na potoční terase jsem našel Lily a řekl jsem jí, že bychom si potřebovali něco zařídit v Lame Horse a zeptal jsem se, jestli bychom si mohli vzít auto. Řekla, že ano, a zeptala se, jestli se vrátíme do večeře, já jí řekl, že určitě, že si jenom potřebujeme vyřídit jeden telefon, o kterém jí řeknu později. Wolfe už zatím venku považoval auto za propůjčené a nasedl, což bylo na hosta poněkud drzé, a sedl si dopředu, což bylo neobvyklé. Ve svém sedanu Heron, který řídím já, si totiž vždycky sedá vzadu, kde má i držadlo na chycení, po kterém se natáhne vždycky, když se auto pokouší šplhat na obrubník, nebo drcnout do nějakého jiného auta, které se mu nelíbí. Posadil jsem se za volant a vyjeli jsme. Když jsme na konci cesty najížděli na silnici, z křoví vyběhlo nějaké divoké zvíře a prolítlo zatáčkou do roští. Wolfe se zeptal: "Divoký zajíc?"
"Přijde na to," řekl jsem, "jestli divokého králíka považujete za zajíce. Nikdy jsem to nestudoval, ale udělám to. K jídlu nejsou." Objel jsem kámen. "Ten člověk, od kterého si snad zatelefonujeme, je Woodrow Stepanian. Jak už jsem vám říkal ve zprávě, je to jeden z mála lidí, kteří si myslí, že je Harvey čistý."
"Kulturní dům. Před třemi lety jste mi říkal, že se vám pokoušel vnutit na čtení Baconovy eseje."
"Jak vidím, paměť vám slouží. To by se nám mohlo hodit."
Zpomalil jsem auto, když jsme sjížděli k potoční stružce, projeli jsme ji a zase jsme z ní vyjeli. "Bude si s vámi chtít

potřást rukou. To vlastně bude chtít každý, s kým se tu potkáte, a vy už i tak máte dost předem jistých černých puntíků, že byste k nim další přidávat nemusel."
"Formality, které vyžadují tělesný kontakt, odmítám."
"Jo, já to vím. Ale co by vám, po tom všem, co jste od včerejšího rána protrpěl, udělala jedna další útrapa?"
Stiskl rty a pootočil hlavu. Díval se ven na sysly, jak mizí do svých děr.
Ve čtyři odpoledne ve všední den má Lame Horse proti
New Yorku jednu obrovskou výhodu -, dá se zaparkovat.
Kromě sobotních večerů tu totiž žádné problémy s parkováním nebývají. Když jsme přímo před vchodem do kulturního domu vystoupili, Wolfe se na minutku zastavil, kroutil hlavou, prozkoumával okolí a pak šel za mnou dovnitř. Šli jsme ke stolku u stěny, kde se právě hrál scrabble pro čtyři hráče, i když tam seděl hráč jen jeden, Woody, a jména hráčů byla napsána na kartičkách vedle stojánků: William Shakespeare,
John Milton, Ralph Waldo Emerson a Woodrow Stepanian.
Tohle divadlo jsem viděl už dříve, jenom s jinými hráči, samozřejmě kromě Woodyho. Když jsme přicházeli, tak Woody povstal, já jsem oba pány představil a Wolfe se chopil nabízené ruky jako pravý džentlmen. Podotýkám, že když už potřásá rukou, dělá to dobře.
"To je ale čest," řekl Woody. "Klaním se vám. Hrajete scrabble?"
Wolfe zavrtěl hlavou. "Nehraji žádné hry. Rád slova užívám, ale nehraji si s nimi."
"Přišli jsme vás o něco požádat," řekl jsem. "Potřebujeme si vyřídit jeden soukromý hovor a šerif možná odposlouchává telefon slečny Rowanové. Lily vás moc pozdravuje. Mohli bychom použít váš telefon?"
Řekl, že pochopitelně můžeme, podíval se na hru, zamumlal: "Na řadě je Milton." Potom šel ke dveřím a vyšel ven.
Wolfe došel ke stolku v rohu, kde byl telefon, sedl si na židli, která byla vhodná pro Woodyho, ale pro něj ne. Řekl jsem mu, aby zavolal spojovatelce a dal jí číslo. Zašklebil se, jako pokaždé, když musel použít telefon, a zdvihl sluchátko.
Jelikož jsem neměl k dispozici přípojku, mohu podat zprávu jenom o jednom účastníkovi hovoru. Když řekl komusi své jméno a vyžádal si pana Vealea, čekal dvě minuty: "Ano, u telefonu… Ne, nejsem v Timberburgu, bydlím v chatě zaměstnavatelky pana Grevea, ženy, které ten ranč patří… Ano, u slečny Lily Rowanové. Rozhodl jsem se, že bych měl neprodleně mluvit s panem Jessupem a potřebuji vědět, jestli jste ho zastihl… Ano, já vím, rozumím, že se jedná o velice diskrétní záležitost… Ne, nevolal, ale on neví, kde jsem… Ano, jistě, jsem vám zavázán a pan McFarland bude určitě také."
Zavěsil, otočil se ke mně a řekl: "Sežeňte pana Jessupa."
Zakabonil se a dodal: "Buďte tak hodný." Dělat mi parťáka ho ničilo.
Protože už jsem do kanceláře okresního vyšetřovatele v Timberburgu volal čtyřikrát, abych se pokusil domluvit si schůzku, nemusel jsem ani hledat číslo. Stál jsem na konci stolu, natáhl jsem se po telefonu, vytočil číslo a řekl dámě, která ten telefon na druhém konci zvedla, že pan Nero Wolfe by si přál mluvit s panem Jessupem. Za chvilinku se ozval jeho hlas.
"Pan Wolfe?"
"Tady je Archie Goodwin. Pana Wolfa předávám."
A zase mohu popsat jen jeden konec: "Pan Jessup? Wolfe.
Myslím, že se vám pan Veale o mně zmiňoval… Ano, totéž říkal i mně. Rád bych si s vámi promluvil, bude to možná chvilku trvat a asi by bylo lepší, kdyby to nemuselo být po telefonu… Ano… Jistě… Byl bych raději, kdyby to mohlo být dneska… Ano, rozumím… Ne, telefonuji z Lame Horse, z kanceláře pana Woodrowa Stepaniana… Ne. Nevím. Snad abyste si spíš promluvil s panem Goodwinem."
Odtáhl sluchátko a já si je vzal. "Archie Goodwin."
"Víte, kde je Whedonův hřbitůvek?"
"Jistě."
"Během deseti, možná dvaceti minut vyrazím a sejdeme se tam. Bude s vámi kromě pana Wolfa ještě někdo?"
Řekl jsem, že ne, on řekl dobrá, a zavěsil. Informoval jsem
Wolfa: "Máme se s ním sejít na Whedonově hřbitůvku, což je o kousek dál z Timberburgu, než odsud. Asi patnáct kilometrů."
"Na hřbitově?"
"Ne. Kdysi dávno přišel chlápek jménem Whedon na to, že by tam mohl pěstovat pšenici a také se o to pokusil, jenže se říká, že zemřel hlady, čemuž já nevěřím. Ale tohle začíná vypadat zajímavě. Jessup nechce, abyste za ním přišel do kanceláře, protože v budově sídlí i šerif." Podíval jsem se na hodinky: za pět minut pět. "Zavolám slečně Rowanové a řeknu jí, že se navečeříme později."
Zatímco jsem telefonoval a zjišťoval u operátorky poplatky za hovory, prohlížel si Wolfe několik kulturních artefaktů.
Když jsem vyšel ven, čekal jsem, že tam Woody bude, ale nebyl. Stál ještě s malou skupinkou lidí před Vawterovic koloniálem a pozoroval závod nebo spíš honičku, která se odehrávala na silnici kousek od nich. Prostředkem ulice klusal vychrtlý chlápek v džínech, bez košile, a asi deset metrů za ním běžela tlustá žena s rudým obličejem, která měla v ruce dlouhý kožený pásek. Když se blížil k Vawterovým, vykřikl ten chlápek ke skupince zevlounů: "Svažte ji! Proboha, svažte ji!" A zakřičel to znovu, když uviděl Wolfa a mě. Když už byl skoro u nás, najednou prudce zatočil doprava, zapotácel se a málem upadl, ale vyrazil do uličky, která vedla podél boční strany domu, a ta ženská už mu byla v patách. Už ho skoro měla, když nám zmizeli za domem.
Wolfe se na mě podíval s povytaženým obočím.
"Místní folklór," řekl jsem. "Opakuje se asi tak jednou měsíčně. Manželé Nev Barnesovi. Ona peče chleba a koláče a

prodává je, on čenichá po nějakých těch výnosech a kupuje si chlast od překupnice jménem Henrietta. Existuje taková teorie, že důvod, proč Barnesová ty peníze neschová tak, aby je on nemohl najít, je ten, že by bylo po divadle. Kdyby nebyl nalitý, nikdy by ho nechytila. A on křičí ‚svažte ji', protože před pár lety si tady nějaký kovboj zrovna zkoušel nové laso, které si koupil u Vawterů, a když ho Nev uviděl a zakřičel na něj, ať ji sváže, on to opravdu udělal, takže od té doby to Nev křičí vždycky."
"Ten chleba, který jsme měli k snídani, pekla ona?"
"Ano. Kynutý solený. Snědl jste čtyři krajíce."
"Je celkem dobrý." Šel k autu a nasoukal se dovnitř. Přišel
Woody, já jsem mu poděkoval, zaplatil za ty hovory a zamával jsem Vawterovým, kteří pořád ještě stáli venku a jistě byli zvědaví, kdo je to tam se mnou. Sedl jsem si za volant, nastartoval a pustil jsem auto z kamenité vozovky k asfaltu. Už jsme ujeli asi pět kilometrů, když Wolfe řekl: "Vy schválně projíždíte děrami."
"To není pravda. To je tak špatná silnice. A tohle není váš heron se speciálním pérováním." Díra. "Ubylo by vás, kdybyste si se mnou probral, co chcete Jessupovi říct?"
"Jo. Když se tady takhle kodrcáme? O tom, co mu řeknu a jak to řeknu, se rozhodnu, až ho uvidím."
Pokud si chcete na Whedonův hřbitůvek zajet, musíte přesně vědět, kde se nachází. Není tam žádná značka a ani žádná cesta, na kterou by se mělo odbočit, i když tam asi v dobách Whedonových obilných skopičin něco bývalo. Dneska musíte zahnout za jednou osikou, která roste hned vedle asfaltu, ale ještě před mostkem přes strouhu sjedete ze silnice a jedete doprava po suché trávě -, v srpnu bývá suchá -, objedete úpatí kopce, jedete podél okraje údolí dalších několik set metrů a jste tam. Ale nic veleúchvatného na pohled tam nenajdete. Co býval kdysi pravděpodobně dům se střechou, vypadá teď jako hromada tyčinek na mikádo -, stará dřeva a prkna stojící a trčící v podivných úhlech a další jsou poházena kolem. Jestli si libujete v pohledu na holé bílé kosti, notně zvětralé, sem tam nějakou najdete, jak je tam zvědaví návštěvníci pohodili. Johny Vawter říká, že některé z nich jsou
Whedonovy, jenže připouští, že se v kostech zrovna dvakrát nevyzná, a jeho dušování, že je s ním zajedno i timberburgský hrobník, jsem neprověřoval.
Jessupovo auto už jsem znal, byl to tmavomodrý ford sedan, ale ještě tam nebylo. Kromě toho, co už jsem popsal, tam nebylo nic ani nikdo. Otočil jsem auto tak, aby stálo předkem po směru odjezdu, vypnul jsem motor a řekl jsem: "Měl bych návrh. Když si on sedne na zadní sedadlo, budete se muset otáčet, abyste na něj viděl. Ale když se přesunete dozadu a on si sedne vedle mě, bude se muset kroutit on."
"Ještě nikdy," řekl, "jsem nevyřizoval žádný důležitý hovor v autě."
"Ale samozřejmě, že ano. Jednou se slečnou Rowanovou, jednou se mnou a s ještě pár lidmi. Paměť vám slouží dobře. Jednou jste říkal, že pozoruhodnou funkcí paměti je to, že vypouští z hlavy věci, které chceme zapomenout. Ale kde jinde byste chtěl sedět? Na tomhle hřbitůvku žádné hrobky nejsou."
Otevřel dveře, pozadu se vysoukal ven, otevřel zadní dveře a nacpal se dovnitř. Naklonil jsem se k němu dozadu a řekl jsem: "To už je mnohem lepší. Jednou pochopíte, jak moc jsem vám dobrý."
"Pfui. Tak proč jsem vlastně tady, tři tisíce kilometrů od svého domova?"
"Aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Abyste napravil chybné. A teď k Jessupovi. Abyste si ho mohl zaškatulkovat, tak by se vám hodilo vědět, že se narodil v Montaně, je mu jednačtyřicet, je šťastně ženatý a má tři děti. Vystudoval
Montanskou univerzitu v Missoule. Ve své zprávě jsem neříkal, že Luther Dawson říká, že by Jessup byl lepší soudce než prokurátor, ve svém ročníku byl čtvrtý nejlepší, a také -, ale už jede."
Protože už jsme byli nasměrováni k odjezdu, nemuseli jsme kroutit krky, abychom se podívali, jak ford přijíždí od kopce a drncá si to podél okraje údolí. Asi dvacet metrů od nás zastavil, potom se zase rozjel a přirazil vedle nás. Myslel jsem si, že s sebou asi někoho vezme, abychom nebyli v početní převaze, ale byl sám. Vystoupil, mě pozdravil kývnutím hlavy, šel k zadním dveřím a řekl Wolfovi: "Já jsem Tom
Jessup," a otevřeným okénkem mu podával ruku. Na vteřinku jsem si už myslel, že se Wolfe vrátil ke svému normálu, ale on řekl: "Já jsem Nero Wolfe," a vystrčil ruku ven, aby umožnil tělesný kontakt. Jessup řekl, že naše auto je asi prostornější, než to jeho, s čímž jsme souhlasili, takže přešel na druhou stranu. Natáhl jsem se a otevřel mu přední dveře, on se dovtípil a sedl si dovnitř.
Obrátil se ke mně. "Přijel jsem si poslechnout, co mi chce říci pan Wolfe, ale nejdříve bych rád ještě něco poznamenal. Když jsme spolu mluvili, tak jste mi řekl, že nevíte, proč se o případ zajímá státní návladní, jenže teď je jasné, že jste -, no, že to nebyla pravda. Vy jste to věděl."
"Tak poslouchejte," řekl jsem. "Místo toho osočování, že jsem lhář, byste se mě snad mohl zeptat. Nevěděl jsem, že pan
Wolfe v této věci něco podnikl, dokud jsem ho včera večer neviděl vystupovat z taxíku. Jako důkaz toho, že jsem o tom opravdu nevěděl, by to snad mohlo stačit, protože kdybych tušil, že přijede, jel bych ho do Timberburgu, nebo možná až do
Heleny, vyzvednout. Ale teď už na tom nesejde, vy si myslíte, že státní návladní chtěl tu zprávu pro pana Wolfa."
"Nemyslím si to. Já to vím." Natočil se, koleno dal na sedačku, aby dobře viděl dozadu. "Pane Wolfe, já jsem právní úředník. Jeden vyšší úředník práva mi sdělil, že přijedete vyšetřovat -, tedy, vyptávat se na případ Harveye Grevea a požádal mě -, říkám tomu požádal -, abych vám poskytl všemožnou laskavou pomoc. Pokusím se -,""
"Neříkal místo toho něco o spolupráci?"
"Možná. Pokouším se být laskavý, v práci i v osobním životě, ke všem spoluobčanům, ale primární závazky mám ke zdejším lidem, kteří mě zvolili, abych jim sloužil. Budu s vámi mluvit na rovinu. Tohle bylo poprvé, co na mě státní návladní přišel s takovouhle prosbou. Nechci ji odmítnout nebo ignorovat, pokud ovšem nebudu muset. A chtěl bych,

abyste se mnou mluvil na rovinu i vy. Chtěl bych, abyste mi řekl, jakým nátlakem jste přinutil pana Vealea k tomuto činu."
Wolfe pokýval hlavou. "Je pochopitelné, že byste to chtěl vědět a hodně právních úředníků by neváhalo se na to zeptat. Zmiňoval se pan Veale o někom?"
"Jenom o vás -, a o panu Goodwinovi."
"Tak to vás zcela neuspokojím. Nátlak je asi zbytečně silné slovo. V Montaně nemám žádné konexe -, politické, profesní, osobní ani žádné jiné. Ale jeden člověk z New Yorku tyto konexe má. Člověk, který je mi dosti zavázán. Protože ho pan
Veale nejmenoval, neučiním to ani já, ale znám ho jako bezúhonného a korektního člověka. Domnívám se, že prostě požádal pana Vealea o laskavost. Jsem si jistý, že by nevyvíjel žádný nátlak, který by se dal nazvat špinavostí nebo korupcí -, ale tady už samozřejmě vyvstává otázka, jak moc věříte mému ujišťování. Mně. Vy mě přece neznáte."
"Podle jména ano. Zná vás hodně lidí, i tady v tom zapadákově. Zavolal jsem dvěma lidem do New Yorku, jednomu na okrskové prokuratuře, a bylo mi zhruba řečeno, že vaše slovo platí, ale že by se každý, kdo si s vámi něco začne, měl ujistit, že přesně rozumí tomu, co vlastně říkáte."
Wolfovi trochu zacukaly koutky úst -, takhle u něj vypadal
úsměv. "To zní jak z delfské věštírny. Tak mi řekněte, jak byste si to moje ujišťování chtěl prověřit."
"Neřeknete mi, kdo to byl? Jenom mezi námi?"
"To bych to potom měl na svědomí já. Když vám to neřekl pan Veale, tak já nemohu." Wolfe pozvedl hlavu. "Měl bych dotaz, pane Jessupe. Proč se nezeptáte, jak by ta naše spolupráce měla vypadat? Uměl bych si totiž představit, že byste na ni mohl přistoupit i bez žádosti pana Vealea."
"No tak mi řekněte, co byste očekával."
Wolfe zavřel oči a za chvilinku je otevřel. "Očekávám, že mi při vyšetřování nebudete zbytečně házet klacky pod nohy. Pan Goodwin se už o něco pokoušel deset dní a je z toho úplně rozložený. Nemá žádnou oporu ani váhu. Nikdo mu nic neřekne. Nemá žádné postavení -, nemluvím jen o oficiálním postavení, ale i o postavení zplnomocněného zástupce pana Grevea, protože i advokát, kterého slečna Rowanová najala, si myslí, že toho chlapa zabil pan Greve. Vy tomu věříte také."
"Není to jen otázka víry. Je to závěr, ke kterému jsem dospěl na základě důkazů."
"Důkazů, které předkládá pan Haight. Pana Haighta obviňuji z opomenutí služebních povinností přerůstajících až k přestoupení zákona. K panu Greveovi pociťuje zášť. Když už dal dohromady, jak je přesvědčen, dostatek důkazů proti panu Greveovi ke spuštění procesu, ani v nejmenším se nesnažil prozkoumat další možnosti. Tenkrát ve čtvrtek odpoledne bylo v dosahu dalších patnáct lidí, všichni se už předtím s Brodellem setkali -, a pan Haight je prakticky ignoroval.
Nechtěl bych -,""
"Můžete to doložit?"
"Já mohu," řekl jsem. "O Brodellovi nebo o té vraždě otevřeně mluvit nebudou, ale o Haightovi ano. Zeptejte se jich."
"Nepočítám v to manželku pana Grevea a jeho dceru," pokračoval Wolfe, "protože jsme je s panem Goodwinem vypustili na základě důkazu, který je pro nás dostačující, i když vás by asi nepřesvědčil. Ani náš důkaz o tom, že je pan Greve nevinný, by pro vás směrodatný nebyl, ale to je jedno, protože nám jde jen o to, abychom mohli normálně vyšetřovat. Je možné, že žádný důkaz, který by pana Grevea očistil, neexistuje, ale trváme na našem právu alespoň se pokusit nějaký najít. A proto -,""
"Tohle právo vám neupírám. Proti tomu by nebyl nikdo.
Pokračujte."
"Pfui. To jsou kecy a vy to víte. To je jako kdybyste řekl člověku bez nohou, že mu neupíráte právo chodit. O co vás prosím, co s panem Goodwinem očekáváme, je aktivní podpora tohoto práva. Od pana Haighta se nám jí nedostane, jak patrně tušíte, ale od vás snad ano. Bylo mi sděleno, že v Montaně se okresní prokurátor rozhoduje většinou na základě informací, které mu poskytne šerif a státní policie, ale že často může vést své vlastní nezávislé vyšetřování -, sám, nebo to může dělat někdo z jeho lidí nebo, je-li to zapotřebí, zvláštní detektivové, které si vybere. Chtěli bychom s panem Goodwinem pro vás případ pana Grevea vyšetřovat. Chceme mít pověření. Profesionální kvalifikaci máme. Nečekáme a nepřijmeme žádný plat nebo náhrady za útraty spojené s případem."
"Aha." Jessup se podíval na mě, ale viděl jen odhodlaný a mužný obličej nabízející pomoc, a zase se otočil k Wolfovi.
"Tak takhle to je, co? To navrhnul pan Veale?"
"Ne, já. Ale asi to pokládal za rozumné, protože jinak by vás nežádal, abyste se se mnou sešel. Důvod je jasný. Když budeme mít pověření od vás, nebudeme už jenom drzí vetřelci odněkud -, odněkud zdaleka. Nebudou nás přehlížet a neposlouchat a my budeme moci vyžadovat odpovědi na naše otázky."
Jessup se usmál, potom ale situaci přehodnotil k lepšímu a rozchechtal se -, srdečným hlasitým smíchem, který, kdyby patřil nám, by byl dost nepříjemný, jenže nás se netýkal.
Kdybych si byl jistý, že patří šerifu Haightovi, tak bych se přidal, ale byla to jen moje domněnka.
Podíval se na Wolfa. "Musím si to rozvážit."
Wolfe přikývl. "Trochu rozvahy si to zasluhuje."
"Nevím, jestli si uvědomujete možný dopad na mě, na moji -, kariéru. Každá zášť, kterou byste vyvolali, by pro vás byla jenom dočasná, ale pro mě trvalá. Byl bych -,""
"Ale trvalé by byly také veškeré vavříny, které bychom sklidili."
"Ano, pokud by se vám něco povedlo. Na vašem -, ehm chování závisí moje budoucnost. Evidentně doufáte, že se vám povede očistit Grevea, jenže s těmi důkazy, které máme, nemůžete dokázat, že je nevinný. Alespoň ne jinak, než že

dokážete, že vinen je někdo jiný. Kdo?"
"Nemám nejmenší tušení a pan Goodwin také ne. Nemáme ani nějaké konkrétní podezření. Jenom jsme dospěli k závěru, na základě poznatků, které nám stačí, ale vás by neuspokojily, že pan Greve je nevinný a míníme to dokázat."
"I kdybych já nespolupracoval?"
"Ano. Kdybyste nám nějaké postavení nezajistil vy, myslím, že pan Veale by to udělat mohl, a kdyby ani to nevyšlo, pořád ještě máme dvě výhody: finanční zázemí slečny Rowanové a naše vyšetřovací schopnosti. Mohlo by to trvat měsíce, možná i roky, ale žene nás naše rozhodnutí a profesní hrdost."
"Řekl vám pan Veale, jestli s vámi bude spolupracovat, kdybych já odmítl?"
"Ne. Řekl, že možná ano, ale neslíbil to."
"Takže vy se mě jen snažíte vyhrožovat."
"Pane Jessupe. Nemůžete odsoudit nějaký záměr prostě tím, že jej nazvete výhrůžkou."
"Ne, jenže některé záměry výhrůžkami prostě jsou. Dostal jsem radu, abych se pořádně přesvědčil, o čem mluvíte. Vy jste řekl, cituji, nemáme ani nějaké konkrétní podezření. Já se ale o konkretizaci pokusím. Podezíráte Gilberta Haighta?"
"Tak jako každého. Měl by motiv, jenomže má alibi, a to skálopevné. Pan Goodwin se pokoušel to alibi prověřit, ale bylo to marné, stejně jako jeho další pokusy. Vy jste řekl, že byste riskoval svou kariéru, jenomže ji riskujete už teď pod taktovkou pana Haigta. Co kdybyste zahájil proces na základě jeho důkazů, vyšetřoval Grevea a odsoudil ho, a my bychom za několik měsíců, nebo i let, přišli s důkazy, které by prokázaly jeho nevinu?"
Jessup se na sedadle pootočil, seděl teď čelem dopředu, natáhl si nohy, jak jen to v tom malém prostoru šlo, a odmlčel se. O mlčení v takovýchto situacích mám svou teorii: čím méně člověk mrká, tím více přemýšlí. Když mrkne jen třikrát nebo čtyřikrát za minutu, tak mu mozek pracuje na plné obrátky. Jessup mrknul během tří minut jenom jedenáctkrát. Potom zase začal mrkat rychleji, a když se zase otočil k Wolfovi, mrkal jako obvykle.
"Něco vám povím," řekl. "Říkal jste, že bych s vámi možná spolupracoval i bez žádosti pana Vealea. Souhlasím. Patrně ano. Ach bože, myslím, že bych spolupracoval. Jenomže tím, že jste se ke mně dostali jeho prostřednictvím, mě všechno staví do světla, které se mi nelíbí, a já si to chci pořádně rozmyslet. S někým se o tom potřebuji poradit a potom vám dám vědět."
Wolfe se zakabonil. "Doufám, že ne s panem Haightem."
"Jistě, že ne. S jednou osobou, jejíž zájmy se shodují s mými. Se svou ženou. Brzy se vám ozvu."
"Čím dřív, tím líp."
Jessup přikývl. "Asi ještě dnes večer. Kam vám mohu zavolat? Ke slečně Rowanové?"
Wolfe, který se ještě pořád mračil, řekl, že ano. Jessup otevřel dveře, vystoupil, došel ke svému autu a nasedl. Když couval k místu, kde by se mohl otočit, zastavilo ho nějaké dřevo, takže musel trochu manévrovat. Proto já vždycky parkuji čumákem dopředu. Jsem přítelem rychlých čistých odjezdů, nehledě na to, že existují zvláštní situace, při kterých je takových odjezdů potřeba. Když se ten jeho ford už kolébal údolím, poznamenal jsem: "Tak teď to všechno má v rukou ženská."
"Je to cvok," zamumlal Wolfe. "Na světě nejsou dva lidé, jejichž zájmy se shodují."
"Jo, jako právník by to měl vědět dvojnásob. A také je to prohnaný lhář. Bez Vealeova zásahu by se na vás ani nepodíval, a už vůbec by se s vámi nescházel na Whedonově hřbitůvku." Otočil jsem klíčkem, motor naskočil a vyjeli jsme.
Bylo za tři minuty šest, takže jsem byl rád, že jsem zavolal
Lily. Když jsme dojeli k asfaltu, zeptal jsem se Wolfa, jestli mám jet raději pomalu kvůli dírám, což bude trvat déle, nebo jestli je mám přejíždět, jak se namanou, za což se dočkám jen zlobných pohledů.
Když jsme byli asi dva kilometry od Lame Horse, najednou promluvil. "Zastavte."
Řekl to hlasitěji než obvykle, skoro zakřičel, ale to v jedoucím autě dělal vždycky. Ani žádné "prosím vás", jenže na zdvořilůstky nebyla ta správná doba. Zpomalil jsem, sjel jsem z asfaltu, zabrzdil jsem a zeptal jsem se: "Copak?"
"Šlo by si ještě touhle dobou zatelefonovat od pana Stepaniana?"
"Asi ano. Vzadu v kulturáku má své obytné místnosti."
"Jestli by to šlo, tak zavolejte Saulovi. Kolik je teď v New
Yorku?"
"Osm. Chvíli po osmé. Bude doma. Ve čtvrtek hrává poker."
"Sežeňte ho. Ať nechodím kolem horké kaše, nelíbí se mi ta možnost, že třikrát denně sedáme za stůl s vrahem. Na tohle žádné pověření nepotřebujeme. Řekněte mu, že bych chtěl vědět, jestli došlo k nějakému setkání slečny Kadanyové nebo pana Worthyho s panem Brodellem při jeho návštěvách v New Yorku. Budete moci sehnat nějaké fotografie, abyste mu je obratem poslal?"
"Asi ano, ale nemyslím si, že by to bylo zapotřebí. Ona je herečka, její fotky bez problémů získá. A Worthyho vydavatel jistě také nějaké mít bude. Ale možná bych měl napřed zavolat slečně Rowanové a říci jí o tom."
"Řeknete jí to později, vy, nebo já. Saulův plat i výdaje si vezmu na starost já."
"Ona to bude chtít zaplatit."
"To může. Na tom nezáleží."
Řekl jsem fajn a povolil brzdu. Když jsem vyjížděl zpátky na asfalt, ukládal jsem si pro budoucnost do paměti jeho udivující výrok, že na nějaké té tisícovce, dvou, nebo ještě více, nezáleží.

6.
Osmistránkový Monroeský zpravodaj, který v Timberburgu vycházel jednou týdně v pátek odpoledne, přiváželi k Vawterovým do Lame Horse okolo páté. V chatě jsme většinou na náš výtisk museli čekat do sobotního rána, někdy i

do pondělí nebo do úterý, ale tenkrát v pátek jsem byl u Vawterových, ne náhodou, a koupil jsem dva výtisky navíc. V půl šesté jsme se s Wolfem bavili v jeho pokoji o zprávě z titulní strany, která oznamovala:
JESSUP NASAZUJE NA PŘÍPAD BORŮVKOVÉ VRAŽDY
NERA WOLFA -.
Slavný newyorský pátrač se pokusí vyšetřit vraždu Filipa Brodella -.
(Zvláštní zpráva)
Okresní prokurátor Thomas R. Jessup dnes oznámil, že se dohodl s Nerem Wolfem, věhlasným soukromým detektivem, a s jeho osobním asistentem Archie Goodwinem, že budou pracovat jako zvláštní vyšetřovatelé při objasňování vraždy Filipa Brodella ze St. Louis, který byl 25. července hostem na ranči Williama T. Farnhama poblíž Lame Horse.
Na otázku Zpravodaje, zdali očekává, že Wolfovo a Goodwinovo vyšetřování přinese pádnější důkazy proti Harveyi Greveovi, který je držen v okresní věznici a obviněn z vraždy, Jessup odpověděl: "Zrovna tak to být nemusí. Kdybych si myslel, že proti Greveovi není dostatek důkazů, nebyl by obviněn bez možnosti propuštění na kauci. Jenom jsem se doslechl, že by se Nero Wolfe tohoto případu mohl chopit.
Případ všude vyvolává bedlivou pozornost a cítil jsem, že lidé monroeského okresu i další Montaňané by ode mě očekávali, že využiji služeb takového slavného detektiva, jakým
Nero Wolfe je, kdyby tu taková možnost byla. A ta možnost se skutečně naskytla."
Okresní prokurátor pokračoval: "Wolfe a Goodwin budou pochopitelně pracovat pod mým dohledem a kontrolou. Žádné další výdaje to našemu okresu nepřinese, protože nechtějí plat, a všechny důkazy, které se jim podaří získat, se budou v našem úřadě pečlivě prověřovat. Pokud žádné nové důkazy nezískají, nic se neděje. Ale jestli nějaké nové důkazy najdou, a my je shledáme oprávněnými a podstatnými, budou se mnou snad všichni Montaňané souhlasit, že nám tak pánové poskytnou dobrou službu."
Na dotaz, jestli se neobává veřejně známé věci, že Archie
Goodwin, který je hostem v chatě slečny Lily Rowanové, majitelky ranče Bar JR, se pokoušel najít důkazy, které by svědčily ve prospěch Grevea, ne proti němu, okresní vyšetřovatel sdělil, že soukromý postoj či zájem Archie Goodwina nebo kohokoliv jiného nebude mít žádný vliv na práci jeho úřadu.
"Chci jenom to," řekl, "co chtějí všichni lidé v monroeském okrese, pravdu, čistou pravdu a nic než pravdu."
Na dotaz Zpravodaje, jestli se s ním někdo o vstupu pánů
Wolfa a Goodwina do případu bavil, odpověděl šerif Morley
Haight: "Bez komentáře." I na další otázky jsme dostali tutéž odpověď. "Bez komentáře."
Nero Wolfe, kterého jsme zastihli telefonem v chatě slečny
Rowanové, kde je též hostem, nám jenom sdělil, že nám neřekne nic, protože mu přijde správné, aby všechny informace o jeho působení v tomto případu šly výhradně přes okresního prokurátora Jessupa.
O tomto překvapivém vývoji věcí jsme se dozvěděli těsně předtím, než jsme číslo dali do tisku, a sami si gratulujeme, protože jsme první noviny v našem státě, které tuto zprávu přinášejí. Nestává se často, že by týdeník měl nějakého sólokapra. Pět výtisků tohoto vydání zasíláme do kongresové knihovny. Váš výtisk si uschovejte. Jednou ho možná zpeněžíte.
Wolfe se několikrát zasklebil, když tu zprávu četl, ale když jsme se potom spolu bavili, kritizoval vlastně jen dvě slova. Říkal, že "pátrač" je vulgarismus a "dohled" manipulace.
Ale připustil, že každému je jasné, že žádná zvolená osoba není takový blázen, aby myslela vážně všechno, co říká, takže kvůli tomu jsme se nehádali.
Ale chytli jsme se večer předtím, když Jessup telefonoval, že se rozhodl, že přijmout naši nabídku je ve veřejném zájmu a že si naše pověření můžeme vyzvednout druhý den v jedenáct v jeho kanceláři. Wolfe řekl, že je vyzvednu já. Trošku mě překvapilo, že Jessup netrval na tom, že musí přijet i Wolfe. Asi se poněkud obával, aby ho Wolfe nepřemlouval, abychom si mohli projít spis, na čemž jsme se nedomluvili.
Ale hádka se strhla až potom mezi mnou a Wolfem. Řekl jsem, že moje první zastávka s tímto pověřením bude u benzínové pumpy Presto, kde bych si chtěl promluvit s Gilem
Haightem, on řekl ne, a já jsem mu odpověděl, že kromě toho, že bychom se konečně mohli někam dostat, bych chtěl vidět i Haightův obličej, až mu před ním zamávám pověřením.
"Ne," zopakoval Wolfe, už nazlobeně. "Jeho alibi mohou nabourat jenom lidé, kteří mu je dosvědčují, a to může počkat, až nebudeme mít na práci nic lepšího."
"Já ale," trval jsem na svém, "nemám zrovna žádnou lepší práci, než říci Gilbertu Haightovi, že bych měl pár otázek a zeptat se ho, jestli mi na ně chce raději odpovědět v kanceláři okresního prokurátora. Takže se do toho dám."
"Řekl jsem, že ne."
"Jenže já říkám, že ano, a jde o to, co chci já."
Kolize. Dívali jsme se sobě do očí. Já jsem měl výraz přátelského parťáka, který ví, že má navrch, takže je zbytečné se hašteřit, ale Wolfe měl oči stažené do uzounké čárečky. Úplně je zavřel, několikrát se zhluboka nadechl a potom je zase otevřel. "Dneska máme osmého srpna," řekl. "Čtvrtek."
"Správně."
"Dovolená vám skončila ve středu, jedenatřicátého července. Jak víte, šekovou knížku jsem si přivezl s sebou. Vypište si šek na váš plat za jeden a půl týdne, takže do konce týdne budeme spraveni, a rozepište to podle týdnů, jako vždycky."
Zvedl jsem jedno obočí, což často zabírá, protože Wolfe to udělat neumí. Mělo to svá pro i proti. Proti, já jsem znal lidi a prostředí, a on ne. A to, že si beru neplacenou dovolenou, bylo mé rozhodnutí, nikoliv nějaká dohoda. Pro, že přijel, abych se já dostal dřív zpátky, bylo jeho rozhodnutí, ne dohoda. A jestli pro něj nemělo cenu se kvůli nějakým těm

penězům dohadovat, já jsem na tom tak nebyl. Také ta úporná snaha, aby nezapomínal prosit, mu nabourávala styl. Asi za minutu jsem se rozhodl. Na listu v zápisníku jsem to spočítal -, 600 dolarů minus federální daň z příjmu 153.75 dolarů, státní daň z příjmu 33.00 dolarů a sociální pojištění 23.88 dolarů -, šel jsem a vytáhl šekovou knížku ze šuplíku, vypsal šek na Archie Goodwina na 389.37 dolarů, podal jsem mu ho i s perem, on jej podepsal a vrazil mi ho zpátky.
"Tak jo," řekl jsem. "Prosím instrukce. Co lepšího, než otravovat Gila Haighta, máme na práci?"
"Nevím." Zvedl se. "Je čas jít spát. Uvidíme ráno."
Jenomže ráno, v pátek, se nám do toho vložilo počasí. Tam na východních svazích hor slunce většinou udeří kolem deváté. V červenci byly jen tři dny, kdy jste se při sedlání koně sháněli po pláštěnce. Ale v pátek pršelo, hustě a vytrvale, když jsem vstával, když jsem jel do Timberburgu, když jsem se vracel pozdě k obědu, i když jsem chvíli před pátou jel do
Lame Horse pro Monroeský zpravodaj. Neobviňuji Wolfa z žádných zdržovacích manévrů. S pověřovacími listinami -, pro každého z nás zvláštní -, na kterých bylo napsáno
"Všem zúčastněným," na Jessupově hlavičkovém papíře a jím osobně podepsanými jsme byli na tahu, ale souhlasil jsem, že bude dobré počkat, až se ta zpráva díky Zpravodaji roznese.
Večeřeli jsme v kuchyni, protože pořád pršelo a na potoční terase bylo zima a nevlídně. Lilyin výtisk Zpravodaje tam ležel na polici. Lily si asi myslela, že by Mimi měla vědět o novém postavení dvou hostů. Zbývající dva hosté už o tom také věděli. Když jsme s Wolfem vešli do kuchyně, Diana, která seděla uprostřed stolu, si přestala nakládat jídlo na talíř a koukala se na nás, jako kdyby nás ještě nikdy neviděla, a Wade řekl: "Gratuluji! Nedošlo mi, že jste takhle slavní. Tak kdy to spustíte?"
Řekl jsem mu, že určitě ne dřív než po večeři, protože při jídle se o práci nikdy nebavíme. Poté, co jsem zavolal Saulovi, jsme se dohodli, že o tom Lily neřekneme. Asi by jí nebylo příjemné, kdyby věděla, že se její dva hosté šťourají v minulosti jejích jiných dvou hostů, a jestli Saul na nic nepřijde, tak by se o tom ani nikdy dozvědět nemusela. Mně samotnému to bylo také trochu nepříjemné -, sedět vedle Diany a podávat jí sůl, nebo se ptát Wadea, jak mu jde práce od ruky, a podobně se asi cítil i Wolfe. Nemělo to žádný smysl, protože kdyby nějaký motiv měli, věděli by setsakramentsky dobře, že budou podezřelými první kategorie, jenomže pořád byla šance tak jedna ku deseti milionům, že Saul něco vyšťourá, a potom by vyvstal společenský problém, který neřeší ani znalci společenských mravů. A tak zatímco jsme se potýkali s jehněčím stehnem, zelenými fazolemi (z mrazáku), chlebem paní Barnesové, rajčatovým salátem, borůvkovým koláčem a kávou se zmrzlinou, bavilo mě pozorovat Dianu, jak přemýšlí, jestli má vůči nám změnit techniku, a pokud ano, tak jak. Wade už měl jasno. Pro něj jsme byli stále spoluhosté, se kterými se mohl bavit, třeba o baseballe (se mnou), nebo o strukturální jazykovědě (s Wolfem).
Za večerů, jako byl tento, působil oheň v krbu ve velkém pokoji obzvláště dobře, všichni si tam tedy odnesli kávu, ale já s Wolfem jsme šli do jeho pokoje. Myslel jsem, že proto, abychom si probrali, co budeme dělat druhý den. Jenže on místo toho, aby si sedl do křesla u okna, zůstal stát a zeptal se: "Má pan Farnham telefon?"
Řekl jsem, že má.
"A už viděl ty noviny?"
Řekl jsem, že patrně ano.
"Zavolejte mu. Řekněte mu, že bychom si s ním i s dalšími přítomnými chtěli něco probrat."
"Ráno?"
"Teď."
Už už jsem řekl něco hloupého. Málem mi vyklouzlo z úst:
"Vždyť prší!" ale naštěstí jsem pusu včas zavřel. Už mockrát mi odložil nějaké pochůzky, když bylo hrozné počasí, a muselo to být něco hodně důležitého, jako třeba přinesení exempláře nové orchideje, co ho dostalo z domu, když pršelo nebo sněžilo. A tady byla ve hře věc vpravdě veledůležitá -, dostat se co nejdříve domů. Neřekl jsem tedy nic, šel chodbou do velkého pokoje, došel až ke stolku s telefonem, vytočil jsem číslo a po čtyřech zazvoněních se ozval hlas.
"Bille? Tady je Archie Goodwin."
"Zdravíčko. Koukám, že jste dostal placku."
"Placku ne, jenom cár papíru. Tak vidím, že už jste Zpravodaj četl."
"Jasně. Vy a Nero Wolfe. Tak teď začnou lítat chlupy, že ano?"
"Možná. Nebo alespoň doufáme. Rádi bychom se s panem
Wolfem zastavili trochu si popovídat s vámi se všemi, i s hosty -, kdokoliv tam zrovna je -, jestli se to hodí. Zvlášť se Samem Peacockem. Dobrý nápad, jak zabít deštivý večer."
"Proč zvlášť se Samem?"
"Protože tomu, kdo najde mrtvolu, je potřeba vždycky věnovat zvláštní péči. Ale s dalšími také -, pochopitelně, že se pan Wolfe chce setkat s lidmi, kteří byli s Brodellem ve styku nejvíc. Šlo by to?"
"Jasně, proč ne? Pan DuBois právě říkal, že by Wolfa rád poznal. Přijeďte."
Zavěsil. Lily seděla obrácená zády ke krbu, Diana a Wade byli s ní a dívali se na televizi. Když jsem se jí zeptal, jestli si můžeme vzít auto a jet k Farnhamovým, řekla, že jistě, na nic se nevyptávala, a já jsem šel do svého pokoje pro pláštěnky.
Nikdy jsem neviděl Wolfa v jakékoliv pláštěnce s kapucou, a Lilyina pláštěnka byla jasně červená. Všechny pláštěnky byly stejně velké, dost velké i pro jeho proporce, a vypadal v ní náramně rozjařeně -, až na obličej, který se pořád trochu kabonil. Mračil se, i když jsme nechali auto vedle Farnhamovy chaty pod borovicemi a brodili jsme se ke vchodu, s baterkou v ruce, abychom se vyhnuli kalužím. Otevřel jsem síťové dveře a zaklepal na ty dřevěné, které byly zavřené.
Otevřel je William T. Farnham.

Poté, co si s Farnhamem potřásl rukama a přijal jeho pomoc při odstrojování, začal Wolf hrát divadélko. Vždycky se rád předvádí, ale tady to mělo splnit ještě další dva účely: udělat dojem na obecenstvo a vyhnout se potřásání tolika rukou. Kromě Farnhama bylo v pokoji šest lidí: tři muži a žena u karetního stolku u krbu a dva muži, kteří stáli a bavili se.
Wolfe k nim popošel, zůstal stát čtyři kroky od nich a řekl:
"Dobrý večer. Pan Goodwin už mi o vás vyprávěl." Kývl hlavou směrem k ženě. "Paní Amoryová."
K muži sedícímu naproti ní -, s kulatým obličejem, širokým obočím a dobře rozjetým plešatěním: "Doktor Robert Amory ze Seattlu."
K muži po její levici -, pokročilejší třicátník, se širokými rameny a energickou bradou, která by potřebovala oholit: "Pan Joseph Colihan z Denveru."
K muži po její pravici -, čtyřicátník, cizineckého vzezření, s tmavou pletí a zarostlým obočím: "Pan Armand DuBois, také z Denveru."
K muži stojícímu za panem Amorym, asi šedesátiletému, větrem ošlehanému, s pevnými šedivými vlasy, v pracovních džínech a růžové košili s dírou na jednom rameni: "Pan Bert
Magee."
K muži stojícímu kousek za Colihanovými zády -, asi třicátník, vychrtlý krk kost a kůže, hubený kostnatý obličej, menší, než bývá obvyklé -, také v džínech, v košili, která vypadala jako špinavá kůže a s červenobílým šátkem: "Pan
Sam Peacock."
Farnham, který přišel, jakmile se zbavil pláštěnek, řekl:
"Tak tomuhle říkám zátah." Z těch šesti mužů, kteří tam byli, sebe a Wolfa nepočítám, byl on jediný, o kom by se dalo říci, že je hezký -, takový ten hezký přírodní drsňák. Zeptal se
Wolfa: "Což takhle nějaké to tekuté pohoštění? Cokoliv od montanské speciality ke kojotím chcankám, jestli to teda budu mít."
"Pije přece pivo," řekl Armand DuBois.
Wolfe se zeptal: "Co je to montanská specialita?"
"Jakákoliv venkovní tekoucí voda kromě dešťové. Potoční nebo říční. Je dobrá čistá i rozředěná, ale v takovémhle počasí by bylo lepší ji naředit něčím tvrdším. Řekněte čím. Nebo chcete pivo?"
"Zatím nic, děkuji vám. Možná později. Jak jistě víte, máme tu s panem Goodwinem nějakou práci. Ale přerušili jsme vám hru."
"Bridž není hra," řekl pan DuBois, "je to slavnost. Už si užíváme celý den." Odšoupnul židli a vstal. "Mnohem raději bychom slyšeli, jak se budete vyptávat. Alespoň já ano."
"Slyšel jsem, že jste přísný," řekl Farnham, "jenže na přísného nevypadáte. Ale jak říká lufťák mustangovi, nemůžeš vždycky soudit podle vzhledu. Chcete nás po jednom, nebo takhle v houfu?"
"Po jednom by to trvalo celou noc," řekl Wolfe. "Máme oficiální pověření, ale přišli jsme vyšetřovat, ne otravovat. Můžeme se posadit?"
Přesedli si. Napravo od krbu byly dva prostorné gauče a DuBois s Farnhamem odstranili hrací stolek a židle. Protože jsem věděl, že Wolfe by seděl na jednom gauči s ostatními, jenom kdyby opravdu nebylo zbytí, přinesl jsem mu židli a postavil ji do čela gaučů, takže směřovala ke krbu a jednu židli jsem přinesl i sobě. Rozdělili se -, Farnham, Peacock, Magee a Coliham si sedli na levý gauč a DuBois a Amoryovi na ten pravý. Paní Amoryová se obrátila na Wolfa hned, jakmile se posadila: "Snažím se vydumat, na co byste se mohl zeptat mě.
Po tomhle deštivém dni jsem napjatější než kdykoliv jindy a zajímalo by mě, co bych měla říct." Dlaní si přikryla ústa, snad chtěla zakrýt říhnutí. "Myslím, že si něco vymyslím."
"To bych vám, madam, nedoporučoval. Pan Goodwin mě už podrobně informoval." Wolfe přejel očima po přítomných. "Od pana Goodwina vím, jak každý z vás strávil to čtvrteční odpoledne -, co jste mu tedy řekli. Vím, že si všichni, kromě paní Amoryové, myslíte, že toho člověka pravděpodobně zabil pan Greve. Pan Goodwin a já si to nemyslíme.
Pan Jessup, okresní vyšetřovatel, to ví, ale ví i to, že nemíníme konstruovat žádné falešné důkazy, abychom si tento názor podložili. Chceme jenom nějaké další důkazy, pokud existují, najít, a nejlepší bude začít hned tady, s těmi, kteří byli
Brodellovi v jeho posledních třech dnech a nocích nejblíže.
Takže, pane Farnhame, napřed jedna otázka, kterou asi nejlépe zodpovíte vy. Jak víte, nenašly se žádné projektily, ale charakter ran poukazuje na druh zbraně, ze které se střílelo.
Vy takovou zbraň vlastníte?"
"Jistě. Stejně jako spousta dalších."
"Kde ji míváte uloženou?"
"Ve skříni ve svém pokoji."
"Je k ní volný přístup? Bývá skříň zamčená?"
"Ne."
"Bývá zbraň obvykle nabitá?"
"Jasně, že ne. Nikdo si doma nenechává nabitou pušku."
"Střelivo je na nějakém přístupném místě?"
"Ano. Jistě. Puška bez nábojů není k ničemu. Náboje jsou na poličce ve skříni."
"Věděl byste o nějaké jiné zbrani, která tu tenkrát ve čtvrtek byla?"
"O žádné, která by to mohla tak našít do Brodellova ramene a krku. Mám dvě brokovnice a revolver a Bert Magee má také brokovnici, ale to je všechno."

"Řekl jste panu Goodwinovi, že jste to odpoledne jezdil na koni s paní Amoryovou v oblasti, kde se říká Horní cesta nad
Borůvkovým potokem. Je to tak?"
"Ano."
"Celé odpoledne?"
"Celé od dvou hodin dál."
"Takže nevíte, co se to odpoledne dělo s vaší zbraní. Kdokoliv si ji mohl vyndat, použít a zase ji vrátit. Když jste ji potom viděl, byla přesně tak, jak jste ji předtím nechával?"
"Hovadina." Pan Farnham zvýšil hlas. "Jestli se mě na to ptáte, tak jste jen všiváckej slídil. Když bych řek' ano, byla, tak řeknete, že to mohu vědět jen díky tomu, že jsem se na ni šel podívat, když jsem se dozvěděl o Brodellovi, a jestli jsem to udělal, tak mě muselo napadnout, že mu to mohl udělat někdo odsud. Vy nejste přísný, jste jen pěkně vyčůraný."
Vstal a udělal krok. "Možná byste se na to měl vykašlat. Tihle lidé jsou moji hosté a moji chlapi a nemusíme se nechat ocejchovat vašimi blbostmi. Smeťte to ze stolu."
Wolfe malilinko nadzdvihl ramena a zase je spustil. "Myslel jsem si," řekl, "že by to takhle bylo lepší pro vás i pro nás. Vláčet vás po jednom do kanceláře okresního vyšetřovatele jako klíčové svědky by mě otravovalo a pro vás by to bylo nepohodlné. Pokud mi zazlíváte, že mě vůbec napadá, že někdo z lidí v této místnosti mohl pana Brodella zabít, tak jste blbeček. Proč jinak bych sem v dešti jezdil? Řekl jsem, že jsem přišel vyšetřovat, ne otravovat, jenomže vyšetřování vražd bývají zřídkakdy příjemná. Budeme pokračovat, tady a teď, nebo ne?"
"To nejsou žádné hovadiny, Bille," řekl DuBois. "Všichni, až na paní Amoryovou, si myslíme, že ho asi zabil Greve, ale Nero Wolfe není žádný zloduch. Říkal jsem to už dřív, že i mně připadalo, že se šerif měl o vaši zbraň zajímat trošičku víc. Ani se na ni nepodíval."
"Ale ano." Farnham pořád ještě stál. "Druhý den. V pátek odpoledne."
"Jo, tak to ale bylo všivácké vyšetřování. Sedněte si a uklidněte se." DuBois se obrátil k Wolfovi. "Než napočítá do dvaceti, pusťte se do mě. Joe Colihan a já jsme byli to odpoledne za řekou s Bertem Mageem, lezli jsme po horách, takže si alibi dosvědčujeme navzájem, jenomže jsme dobří přátelé a on by kvůli mě kdykoliv zalhal. Tak se do mě dejte. Pokusím se odolat."
"Později," řekl Wolfe. "Ještě jsem neskončil s panem Farnhamem." Zaklonil hlavu a podíval se na něj. "Té zbraně se, prozatím, můžeme zbavit jednou otázkou. Podíval jste se někdy po tom, co se našla Brodellova mrtvola, když jste si připustil, že někdo mohl použít vaši zbraň, na zásoby střeliva?"
"Podíval." Farnham si sedl. "Tenkrát v noci. To by na mém místě udělal každý. Jenom abych se podíval, že tam je. Zbraň tam byla, nestřílelo se z ní a nechyběly ani žádné náboje."
Wolfe přikývl. "Neptám se, jestli vás napadlo nějaké jméno, když už jste si připustil, že se z vaší zbraně mohlo střílet. Řekl byste, že ne, a jenom vy víte, co se vám honilo hlavou.
Ale ptám se: došlo během těch tří dnů, kdy tady pan Brodell bydlel, k nějakému podstatnějšímu konfliktu mezi ním a někým jiným?"
Ne"
"Proboha, Bille." Vysoký hlásek Josepha Colihana neseděl k jeho širokým ramenům a hranaté bradě. "Ten člověk chce fakta." K Wolfovi: "Trochu jsem se s Brodellem pohádal, hned, jak sem přijel. Byl jsem tady už dva týdny a jezdil jsem na koni, na kterém on jezdil vloni, a on toho koně chtěl, jenomže mně se také líbil. Když jsem v úterý ráno vyšel ven, už měl na tom koni svoje sedlo, takže jsem mu ho sundával, ale on se mi pokoušel v tom zabránit. Rozhoupal uzdu a udidlem mně trochu poškrábal ucho, tak jsem mu maličko načechral peří. Potom jsme se spolu nebavili, ale na tom koni jsem jezdil já. Brodella jsem tedy střílet nemusel. A stejně nejsem lovec a nevěděl bych, jak se Farnhamova zbraň nabíjí. Ani jsem nevěděl, že nějakou má."
"To já také ne," řekl DuBois, "ale dokázat to pochopitelně nemohu."
"Setkal se někdo z vás dvou s panem Brodellem už dříve?"
Oba řekli, že ne. Wolfe sklouzl očima napravo. "Vy, doktore Amory? Viděl jste pana Brodella už někdy před tím pondělkem, kdy sem přijel?"
"Neviděl." Amoryův hluboký hlas by se hodil ke Colihanovi.
"Vy, paní Amoryová?"
"Ne."
U ní se zastavil. "Co jste si o něm myslela?"
"O Filipu Brodellovi?"
"Ano."
"No… Zrovna teď bych si něco vymyslet mohla, protože do mojí hlavy nevidíte. Jenomže, jak víte, jsem na vaší straně. Nemyslím si, že by ho zabil někdo odsud, proč by to dělali, ale fandím vám. Co jsem si o něm myslela -, víte, věděli jsme, že přijede, a věděli jsme, že je otcem dítěte toho děvčete, takže už jsem si o něm udělala úsudek, ještě než jsem ho uviděla. Umíte si představit, jak ženy myslí."
"Neumím. To neumí nikdo. Proč mi fandíte?"
"No, protože si jsou všichni tak neochvějně jisti. Chlapák táta a čest jeho dcery, hotovo. A co se týče Filipa Brodella, měla jsem dost jiné práce, než abych si všimla, co mu tak usnadnilo svést tu dívku -, asi už víte, že si všichni mysleli, že ona byla to, čemu se říká slušná holka -, takže ani pořádně nevím, co jsem si o něm myslela. Ale beztak by vám to nepomohlo, nebo snad jo?"
"Kdybyste mi to řekla, tak by snad mohlo. Jedna z možností, kterou kdosi panu Goodwinovi naznačil je, že pan Brodell

svedl vás, váš manžel se o tom dozvěděl a musel se ho zbavit. A je to o to přijatelnější, že manžel nemá alibi."
Oba Amoryovi si odfrkli. On s pohrdavým zamručením a ona s pobavenou ironií. "Jistě," řekla ona, "s tím mohla přijít ta dívenka Greveová. Přirozeně. Pochybuji, že by mě svedl za tři roky. Ale během tří dnů?" Podívala se na mě. "Proč jste se mě nezeptal?"
"Nevěděl jsem, jak na to," řekl jsem, "ale slečna Greveová s tím nepřišla."
"Obávám se," řekl Amory Wolfovi, "že každý, kdo se trochu zaplete do vyšetřování vraždy, musí počítat s impertinencemi a absurditami, ale my je nemusíme podporovat.
Toho dne jsem byl asi patnáct kilometrů proti proudu řeky, neměl jsem žádnou zbraň a moje žena, jak jistě víte, byla s panem Farnhamem. Ani jeden nevíme o něčem, co by snad mohlo mít nějaký význam. Bydlím v jiném státě, ale vyšetřovací procesy jsou v podstatě všude na západě stejné, takže by mě zajímalo, jak do toho všeho zapadáte vy. Pokud se na nehorázné věci vyptává zákonný právník, může na ně občan odpovědět a zbavit se ho, ale jak je to s vámi? Jestliže jste okresnímu prokurátorovi sdělil něco, na základě čeho si myslí, že ten chlápek jménem Greve je možná nevinen, měl byste nám říci, zda čekáte, že budeme vaši autoritu respektovat. Proč vám dal oficiální pověření?"
"Pojistka proti pohromě."
"Pojistka? Proti čemu?"
"Proti možnosti prokázání, že jsem hoden své pověsti. Určitě víte, doktore Amory, že hodnota pověsti závisí na její povaze. Věhlas špičkového běžce nebo vrhače disku má čistě objektivní základy -, měření stopek nebo pásma. Vezměme si vaši profesi. Věhlas praktického lékaře je objektivní jen zčásti -, kolik lidí, které léčí, se uzdraví a kolik jich zemře -, ale jsou i další faktory, které se objektivně přeměřit nedají.
I doktor, který má hodně pacientů, kteří mu důvěřují a doporučují ho, může být svými kolegy přehlížen. A v případě soukromého detektiva může být věhlas založen jen na troše objektivních základů, pokud vůbec nějaké jsou. Jeho obdivované kousky se mu docela dobře mohly podařit výlučně díky náhodě. Věřte mi. Jen asi deset lidí je dost informovaných na to, aby mohli prohlásit, že si svou pověst poctivě zasloužím."
"Jedním z nich je Archie Goodwin," řekl DuBois.
"Ano, informace by měl, ale je předpojatý. Jednostranný
úsudek je vždycky podezřelý." Wolfe přejel očima zleva doprava. "Pan Jessup dostal dobrou radu, aby byl mému vyšetřování nápomocen tím, že mi dá nějaké pověření. Moudře netrval na tom, že by měl za každou cenu přijít na to, proč s panem Goodwinem odmítáme hypotézu, že vrahem je pan
Greve. Věděl, že naše informace budeme tajit až do chvíle, kdy seženeme přesvědčivý důkaz. A ještě k tomuto rozhovoru, přijeli jsme si sem popovídat, nejsme tak naivní, abychom čekali, že rutinním vyptáváním se něco zjistíme. Vzájemná alibi možných viníků stejně zběhlý vyšetřovatel ignoruje.
Pane DuBoisi. Vyzval jste mě, abych se do vás pustil. Pokud se do toho dám, nebudu vám klást stupidní dotazy."
Zase se na všechny podíval. "Byla taková možnost, že když se tady s vámi se všemi pohromadě setkáme, že přijdeme na nějaký náznak neshody, který by mohl k něčemu vést. Je těžké, aby spolu pět lidí žilo tři dny pod jednou střechou a nenahlédli si navzájem pod kůži.
Musel jsem se rozhodnout, jestli mám věnovat čas a energii tomu, abych trávil hodiny s každým z vás a prověřoval každou minutu, každé slovo z těch tří dnů, kdy byl pan Brodell mezi vámi. Kdyby, například, pan Colihan s panem Amorym slyšeli od někoho z vás nějaký výrok nebo zahlédli nějaké gesto naznačující, že někdo zná pana Brodella více, než tady tvrdí, řekli by mi o tom? Pochybuji. Nevšiml jsem si, že byste v sobě dusili nějaké nepřátelství, které by snad mohlo vést k tomu, že byste riskovali takovouto nepříjemnost.
Jestli se někdo z vás už dříve s panem Brodellem setkal, důkazy o tom nenajdeme tady. Možná bude potřeba zajet do St. Louis, Brodellova domova, nebo tam někoho poslat. Ale doufám, že k tomu nedojde."
"Mně by nevadilo trávit s vámi hodiny řečmi z očí do očí," poznamenal DuBois. "Kdykoliv by se vám to hodilo."
"Mně také ne," řekla paní Amoryová. "Kdybyste -,""
"Jéžišmarjá, mně jo," vybuchl Farnham. "Jestli chcete znát můj názor, tak jste jenom prachmizernej kecal. Čím dřív odjedete do St. Louis, tím líp. Tak, už jste si nás užil dost. Támhle jsou dveře."
Wolfe na něj kývnul. "Asi jste už taková povaha, ale ve vašem chování by se mohl odrážet i strach z toho, že něco objevím. Než odejdu, tak ještě musím mluvit s jedním mužem, který by mohl vědět něco, co by snad mohlo pomoci. Ale nejdříve, pane Magee, jedna rutinní otázka. Tenkrát ve čtvrtek jste byl s panem DuBoisem a s panem Colihanem za řekou?"
Bert Magee přikývl. "To je pravda."
"Celé odpoledne? Nepřetržitě?"
"Jo."
"Kdy jste se sem vrátili?"
"V šest, nebo tak nějak."
"Víte, oč mi běží: najít něco, cokoliv, co by podpořilo můj
úsudek, že to nebyl pan Greve, kdo toho muže zabil. Můžete mi nějak pomoci?"
"Ne. Jasně, že ho Harvey mohl zastřelit, a také to udělal, jen doufám, že ho propustí."
"To je lidský postoj, jenže právně nepodložený. Pane Peacocku. Na vás bych měl hodně otázek, většinou rutinních, protože je jasné, že máte nejlepší předpoklady k tomu, abyste na ně odpověděl. Vy jste byl s panem Brodellem během těch tří dnů často?"
Sam Peacock vypadal mezi těmi dvěma medvědy, Farnhamem po levici a Mageem po pravici, ještě menší, než ve skutečnosti byl, a ten červenobílý šátek jeho vychrtlý krk nezakrýval, spíše k němu přitahoval pozornost. Šilhavýma očima sklouzl k Farnhamovi a potom se podíval na Wolfa. "Jo," řekl. "Myslím, že se to tak dá říct. Vloni jsem mu dal

mušku, na kterou chytil tříkilového pstruha, a tak jsme se trochu sčuchli. Když měl letos přijet, tak mě Bill poslal, abych ho v Timberburgu vyzvedl. První, co se mě zeptal, bylo, jestli už jsem nahnal nějakého dalšího podobného."
"V kolik hodin v pondělí přijel?"
"Do Timberburgu přijel poledním autobusem, ale musel shánět kupu věcí, nějaké hadry, rybářské sarapatičky a já nevím, co ještě, takže jsme se sem dostali až…, myslím, že bylo… V kolik to bylo, Bille?"
"Kolem páté," řekl Farnham.
"Tak nějak. Já bych hádal ještě o trochu později."
"Byl jste u toho, když se seznamoval s ostatními? S Amoryovými, panem DuBoisem a panem Colihanem?"
"Ne, pane, u toho jsem nebyl. Asi jsem zrovna v kuchyni večeřel s Bertem. Po večeři se mě Filip zeptal, jestli bych s ním šel k řece, mně se moc nechtělo, ale nechtěl jsem mu říci ne, tak jsem šel."
"Vy jste si tykali?"
"Jo. Nabídl mi tykání, ještě než chytil toho pstruha. Někdo to dělá, někdo ne."
"V úterý jste s ním byl také?"
"Ano, pane, byl." Peacock šlehl pohledem po Colihanovi.
Jazyk měl pomalý, ale oči rychlé. "To bylo to ráno, kdy jsme tu měli šarvátku kvůli tomu koni. Filip mi řekl, abych mu ho osedlal, což jsem udělal, a vtom přišel Colihan a jak vám řekl, trochu se poškorpili. Tak jsem šel do ohrady a Filipovi přivedl Teabega a jeli jsme dolů na pláně. Na celý den, vrátili jsme se akorát k večeři. Filip s Teabegem si moc nepadli do noty, ale to už vám asi říkám víc, než vás zajímá. Stejně už jsem to všechno říkal Archiemu."
Wolfe přikývl. "On se někdy o detaily nestará. Neřekl jste mi nic, co by mě nezajímalo. Viděl jste pana Brodella po úterní večeři?"
"Ne, pane, neviděl. Byl grogy a já jsem tu stejně nebyl. Měl jsem volno a byl jsem někde venku."
"A další den? Ve středu?"
"Jo, to bylo lepší. Vyrazili jsme s Filipem brzy ráno po svých proti proudu řeky. Žádného tříkilového pstruha nechytil, ale rybářský košík si nacpal pořádně, a vůbec to byl po všech stránkách náramně vydařený den. Nahoře u vodopádu uklouzl po kamenu a namočil se, ale na sluníčku se usušil a nic si nezlomil. Je jasný, že než jsme zahlídli kouř našeho komína, už se sotva vlekl, taky jeho zadnice měla ještě v paměti ten den strávený na Teabegovi, takže když jsem se ho zeptal, co by chtěl dělat další den, řekl, že teď to cítí tak, že by nemusel vstávat z postele ani k jídlu. Ale vstal. Druhý den ráno mi Connie řekla, že k snídani spucoval horu pečiva a tři ryby."
"Kdo je to Connie?"
"Kuchařka."
"Ve čtvrtek dopoledne byl s vámi?"
"Ne, pane, nebyl. Říkal, že jde jen tak na špacír k potoku a já že bych nasadil moc ostré tempo. Potom po obědě říkal-,""
"Promiňte. Jak dlouho byl dopoledne pryč?"
"Řekl bych, tak dvě hodinky, možná víc. Potom -,""
"Šel proti proudu, nebo po proudu?"
"Jestli to říkal, tak jsem ho neposlouchal. Je to příjemná cesta až k zatáčce a potom nahoru nebo dolů -, jak je libo. Řekl bych, že asi nešel nahoru k zátoce, protože si nevzal udici."
"Nezmiňoval se, jestli někoho potkal?"
"Nic, pane, neříkal." Peacock si tahal za cíp šátku. "To se teda dost vyptáváte, pane."
"Jednou jsem jedné ženě položil deset tisíc otázek. To čtvrteční dopoledne je zajímavé, protože, jak se zdá, je to jediná doba, kdy byl pan Brodell sám -, kromě toho odpoledne. Příjemná cesta k potoku -, přibližuje se v některých místech k silnici?"
"Jo. Jak se kroutí, aby se nemuselo jít přes kopec."
"Pokud na silnici někoho potkal, možná ani k potoku nedorazil. Mluvil jste s ním, když se vrátil?"
"Když se vrátil, tak ne. Až po obědě."
"Vyvodil jste si z toho, co říkal, že došel až k potoku?"
"Z toho, co lidi říkaj', si moc nevyvozuju. Jako kdyby říkal, že viděl v zátoce nad zatáčkou pořádného pstruha, tak byste si mohl říct, že u potoka byl, jenomže byste musel počítat s tím, že tam možná byl a možná ne. Chlapi někdy takové věci říkají, protože to zkrátka dobře zní. Ale po obědě jsme se vlastně také nebavili. Byl jsem venku u ohrady a hobloval jsem kůl a on ke mně přišel a povídá, že jde na hřeben sbírat borůvky. To bylo pět minut po třetí. Connie říká, že byly tři hodiny pět minut, když vyšel z baráku, ale mně šlapou hodinky dobře." Podíval se na zápěstí. "Teď je za devět minut deset."
"A potom už jste ho neviděl -, živého?"
"Ne, pane, to jsem neviděl."
"Kde jste byl vy dalších pět hodin?"
"Tady, kolem domu. Chvilku to trvalo, než jsem ten kůl zase zasadil, pak měl jeden kůň spadlou podkovu, dával jsem nový řemen na sedlo a další takové prkotiny."
"Tento areál jste neopustil?"
"To je ale slovíčko, ten areál. Jestli se ptáte, jestli jsem šel s puškou na hřeben a zastřelil Filipa, tak to, pane, ne. To jsem na programu neměl. Kdykoliv by Connie otevřela dveře a houkla na mě, musel bych se jí ozvat."
"A nikoho se zbraní jste neviděl?"
"Ne. To prohlašuji. První, koho jsem uviděl, byl Bill, když přijeli s paní Amoryovou, a já jim odváděl koně. Byl jsem u sebe v pokoji a myl jsem se, když dorazil Bert a jeho dva kumpáni. Hned po večeři se mě Bill na Filipa vyptával, ale já mu nemohl říct nic víc, než co už jsem říkal. Když zapadlo slunce, řekli jsme si, že se po něm radši půjdeme podívat, a

tak jsme s Billem a s Bertem šli na hřebeny. Znal jsem místa, která měl Filip rád, lépe než oni, takže jsem ho našel já."
Wolfe otočil hlavu a podíval se na mě. Jeho nevyslovená otázka zněla: "Pozměnil, když jsou tady i ostatní, něco oproti tomu, co říkal vám, a jestliže ano, skřípnete ho hned?"
Zavrtěl jsem hlavou a řekl: "Nic k tomu nemám, byť jsme oficiálně pověřeni."
Wolfe se rozhlédl kolem a bezostyšně zalhal. "Myslím, že bych měl přestat. Než budeme pokračovat po tomhle úvodu, musím se poradit s panem Jessupem. Jak prohlásil, vyšetřování probíhá pod jeho dohledem a kontrolou. Připadá mi dost pravděpodobné, že alespoň jeden z vás něco důležitého zatajuje, ale pochybuji, že bychom na to nějakým nočním protahováním přišli. Jeden zádrhel je nasnadě: víme, prozatím dostatečně, co jste všichni dělali ve čtvrtek odpoledne, ale co jste dělali dopoledne, ty dvě hodiny, kdy byl pan Brodell sám pryč?"
Zavrtěl hlavou. "Nechce se mi posílat pana Goodwina do
St. Louis, potřebuji ho tady, ale uvidíme." Zvedl se. "Je zarážející, jak často dospělí lidé, zdánlivě rozumní, získávají dojem, že se jim podaří zatajit snadno zjistitelná fakta. Budu mít na paměti, pane DuBoisi, jak jste mě při těch útrpných dotazech povzbuzoval, a jsem vám za to vděčný."
Vydal se k výklenku, kde na věšáku visely pláštěnky a baterka, tak jsem šel také. Všichni zůstali sedět, ale když už jsem si nasazoval kapuci, přišel k věšáku Farnham, oblékl si pláštěnku a šel nám otevřít dveře. Bylo na něj už hodně pozdě, takže jsem žádné zdvořilosti nečekal, myslel jsem, že si jde ven něco vyřídit, ale šel s námi k autu. Promluvil. "Byl bych nerad, abyste si mysleli, že chci zatajovat nějaká fakta.
Ale do něčeho lidem zkrátka nic není. Myslím, že nikdo z těch lidí tady netuší, že mi otec Filipa Brodella dal na tohle tady hypotéku, proč by to také měli vědět, ale jestli Goodwin do St. Louis pojede a sejde se s Brodellem, bude to pochopitelně jedna z věcí, kterou se dozví, takže vám to radši říkám sám."
Wolfe zachrochtal. "Hodně velkou hypotéku?"
"Jo, k sakru!" Dveře za ním zapadly s větším třísknutím, než bylo nutné.

7.
Ve čtvrt na jedenáct v sobotu ráno jsem otevřel dveře v přízemí monroeské soudní budovy, na jejichž skleněné výplni bylo napsáno velkým černým písmem se zdobenými patkami:
MORLEY HAIGHT -,
ŠERIF
…
Těmi dveřmi jsem vešel, ani jsem se nepodíval na sekretářku sedící u stolu za dřevěným hrazením, šel jsem dál, prošel jsem dvířky v hrazení až ke dveřím na levé straně, otevřel jsem je a vešel.
Přiznávám, že nešlo až tak úplně o to, že bych stíhal zločince prchajícího před zákonem, jenomže ten člověk, kterého jsem si vedl, mi zdrhnul, a já jsem ho chtěl zase lapit. Nebyl jsem arogantní. Před dvaceti minutami, v 9.55 jsem přijel k čerpací stanici Presto, zajel jsem na kraj parkoviště a vystoupil. Zřízence jsem se zdvořile zeptal, jestli je tam někde Gil, a směrem, který naznačil prstem, jsem šel venkovním žárem do chládku uvnitř budovy. Gilbert Haight tam nalevo rovnal na polici plechovky s olejem. Otočil ke mně svůj dlouhý krk, otočil ho zpátky, aby se přesvědčil, že posledních pár plechovek narovnal dobře, obrátil se a řekl: "Dobrýtro."
Kdyby to bylo o den dříve, kdy jsem právě odjížděl od Jessupa s pověřeními, bývala by to byla větší legrace. Ale teď už to byla jen rutinní práce. "Už je lépe, než bylo včera," řekl jsem. "Včera lilo jak z konve."
"To teda jo."
"Snad bychom si mohli někam sednout a trošku si popovídat?"
Přikývl. "Věděl jsem, že přijedete."
"Přirozeně. Ale jestli váš otec pořád tvrdí, že se se mnou nesmíte bavit, snad bych se měl napřed zastavit za ním. To by mi nevadilo."
"To vám věřím. Jenže on to neříká. Říká, že zákon je zákon. Zná ho. Ale tady to není na popovídání nic moc, pořád sem někdo leze. Předpokládám, že máte z prokuratury nějaký papír."
Z kapsy jsem vytáhl obálku, vyndal jsem z ní "Všem zúčastněným", rozložil jsem papír a podal mu ho. Četl to dvakrát, dal si záležet, podal mi to zpátky a řekl: "Připadá mi to v pořádku. Myslím, že nejlepší místo, kde bychom si mohli popovídat, bude v prokurátorově kanceláři. Pak to určitě bude po právní stránce v pořádku. Moje auto si vzala sestra, takže pojedeme vaším. Tedy tím slečny Rowanové."
Mohl jsem poznamenat něco jako "tatínkova rada nad zlato", ale nechal jsem to být. Uklidil ještě pár plechovek, vyšel ven a řekl svému kolegovi, že si na chvilku odskočí -, to byla jeho výsada, protože ta pumpa patřila jeho otci -, a posadil se do auta ke mně dopředu. K budově soudu to byl necelý kilometr. Jako obvykle v sobotu ráno byla všechna okolní parkovací místa obsazena, ale já jsem zatočil, objel budovu soudu zezadu a projel okolo značky, na které bylo napsáno
"Vjezd jen pro služební vozidla". Tak za prvé, teď jsem tu služebně byl, a za druhé, on se jmenoval Haight. Zadní dveře do budovy byly otevřené, tak jsem vešel a namířil si to dlouhou chodbou k přední části budovy, kde bylo i hlavní schodiště. Po obou stranách byly dveře, ale ty napravo byly zabezpečeny železnými mřížemi, protože to byla stará část okresní věznice. Když jsem vešel do veliké vstupní haly, rovnou jsem zatočil doprava ke schodišti, ale vpůli cesty jsem se zastavil a rozhlédl, protože už jsem neměl žádnou společnost. Můj společník běžel k postranní chodbičce a řítil se do ní. Ani v nejmenším jsem ho nemínil chytat, jenom jsem potřeboval mít jistotu, a ne jenom dohad, takže jsem rychle k té chodbičce také doběhl a dostal jsem se tam dost rychle, abych viděl, jak otevírá dveře a letí dovnitř -, a jak jsem už řekl, když jsem ke dveřím přišel já, byly už zavřené.
Ta sekretářka za stolem něco zaštěkala a vyskočila, když jsem se razantně do těch vnitřních dveří vřítil. Zastavil jsem se

až u stolu a řekl: "Tak tomuhle, k sakru, vy říkáte po právní stránce v pořádku?"
Vy šerifa Morleye Haigta neznáte, což je pochopitelné, on sám si totiž není jistý, kdo vlastně je. Ale když jsme si s Lily o něm jednou povídali, tak jsme ho odhalili. Hlavním nositelem vlastností ideálního šerifa v jeho představách byl Wyatt
Earp, takže se jako on oblékal, akorát že zbraň nosil módním způsobem po vzoru jízdní policie na opasku, i když věděl, že to nesedí. Mnohem závažnější problém byl ale v tom, že byl rozený kecal, učiněná hlásná trouba, a to samozřejmě s Wyattem Earpem vůbec nešlo dohromady. Jako kdyby toho nebylo dost, tak ještě vykládal různým lidem, z nichž dva znám osobně, že když se s něčím potýká, tak že se vždycky sám sebe ptá, jak by se zachoval J. Edgar Hoover. Výsledkem byla totálně zmatená osobnost, které by nemohl přitížit snad ani školený psychoanalytik.
Jelikož už od chvíle, kdy se doslechl, jakými pověřeními nás Jessup zaštítil, věděl, co udělám, a jelikož řekl synkovi, co má dělat, můj příchod ho nijak nepřekvapil, a překvapení se ani nesnažil předstírat. Jenom se na mě podíval, pohledem Wyatta Earpa, a zahřímal: "Co vás tak zdrželo?"
Jeho syn Gil, který stál za ním u šanonů, podědil zakulacené držení těla i s nadbytečnými centimetry na zátylku po tatínkovi. Pro šerifa to rozhodně ideální postoj nebyl, ale stejně ho zvolili, takže to vlastně jen dokazovalo, jak se dá zvítězit i nad vlastními tělesnými nedostatky. Jedním z jeho fíglů bylo držet ramena nahoru a dozadu, aby vypadal mohutněji, a to dělal právě teď.
U konce jeho stolu stála jednoduchá dřevěná židle, šel jsem a posadil se na ni. "Pan Wolfe měl za to, že jsme měli na práci důležitější věci," odpověděl jsem zdvořile. "Tohle bude poprvé, kdy budu podezřelého z vraždy vyslýchat za přítomnosti šerifa. Budeme potřebovat zapisovatelku?"
"Nebudeme potřebovat nikoho." Otevřel zásuvku u stolu, chvilku se v ní přehraboval, vytáhl nějaké papíry a jeden z nich vybral. "Tady je kopie podepsané výpovědi jednoho podezřelého, kterého jsem vyslýchal já." Podával mi papír a já si ho vzal. "Doufám, že umíte číst?"
Nepociťoval jsem potřebu na to reagovat. Ten zápis byl psaný na stroji, na papíru formátu A4, jednoduchým řádkováním a s velkými mezerami od krajů:
Timberburg, Montana
27. července 1968.
Já, Gilbert Haight, bytem na Jefferson Street číslo 218, v Timberburgu ve státě Montana, místopřísežně prohlašuji, že jsem ve čtvrtek, 25. července 1968 byl v době od 12.50 do
14.25 nepřetržitě na čerpací stanici Presto. Časy uváděné v tomto prohlášení jsou až na možné pětiminutové odchylky přesné.
Od 14.35 do 16.25 jsem byl na návštěvě u slečny Bessie
Boughtonové, v Timberburgu, na Willow Street číslo 360. Od
16.40 do 17.05 jsem byl u pana Homera Dowda v jeho firmě,
Dowdově pokrývačské společnosti, na Hlavní ulici v Timberburgu. Od 17.20 do 18.00 jsem byl nepřetržitě na kuřecí farmě u pana Jimmy Negrona na Routě 27 jižně od Timberburgu.
Gilbert Haight
Svědek: Effie T. Duggers
Jména byla vyťukána pod podpisy. Pěkně ve vrstvách, jako štrúdl.
Samozřejmě, že čekal, že zaútočím na Gila buďto přes jeho alibi, a budu se snažit najít v něm nějakou skulinku, nebo přes jeho vztah k Almě Greveové a jeho kontakty s Brodellem, takže jsem musel udělat něco jiného. Moc možností jsem neměl. Pečlivě jsem ten papír přeložil, uklidil si ho, podíval jsem se šerifovi zpříma do očí a řekl jsem mu tak, jak by to řekl Wyatt Earp: "V jeho případě to stačí, dá se to ověřit, ale jak jste na tom vy? Kde jste byl ve čtvrtek, 25. července od dvou do šesti?"
Reakce byla ještě lepší, než jsem očekával. Zadíval se na opasek a asi půl vteřiny jsem si myslel, že skutečně tasí. Podlily se mu oči a zařval jako býk pod dotekem cejchovacího železa: "Ty podělanej newyorskej povaleči!" Pak odstrčil židli a vystartoval, ale netuším, jak rychle a jak daleko se dostal, protože už jsem odcházel a byl jsem k němu otočený zády.
Šel jsem do haly, prošel chodbou a vyšel ven k autu.
V domě číslo 360 na Willow Street jsem už předtím byl, takže jsem se na cestu vyptávat nemusel. Byl to útulný malý domeček, k jehož kryté verandě vedl úzký betonový chodník a tři schody. Vevnitř jsem ještě nebyl, protože slečna Boughtonová se mnou těch pár slov promluvila skrz sítěné dveře.
Tentokrát ale otevřela a já jsem vešel dovnitř. Bylo vidět, že mě očekávala, i když to nedávala najevo. Když mě uvedla do pokojíku se dvěma okny, jehož celou stěnu až ke stropu zabíraly police s knihami, tak jen poznamenala, že jsem měl zavolat, protože často jezdívá na víkend na bratrův ranč. Než se usadila do největšího ze tří křesel, která v pokoji byla, musela dát pryč rozdělané vyšívání, které měla na sedačce položené. Z téhož vyšívacího rámu pocházel asi i Thomas Jefferson, který zdobil opěradlo mého křesla.
"Učila jsem Gilberta Haigta dva roky politické vědy," řekla. "Když jsem před osmatřiceti lety s učitelováním začínala, říkalo se tomu dějepis."
Zdvořile jsem se usmál. Bylo zřejmé, že nějaké dohadování nehrozí, ale přesto jsem se jí zeptal, jestli si přeje vidět mé pověření od okresního prokurátora.
Zavrtěla hlavou tak, že na mě tlustá skla jejích brýlí se zlacenými obroučkami, snad až příliš velkými na její kulatý obličejík, házela prasátka od světla padajícího oknem do pokoje. "Gilbert to pověření viděl," řekla. "Právě mi to telefonoval.
Když jste tady byl minule, tak jsem se s vámi nechtěla vybavovat, protože jste byl jen neznámý cizák, o kterém jsem nic

nevěděla, ale teď si s vámi ráda popovídám. Někteří lidé kritizují TomaJessupa, že si přizval na pomoc takové dva vetřelce, jako jste vy a Wolfe, ale to je provinční a úzkoprsé. Já s tím upřímně souhlasím. Tom je hodný chlapec, učila jsem ho ve třiačtyřicátém, za války. Všichni jsme občané naší skvělé republiky a ústava platí pro mě, stejně jako pro vás. Tak co byste chtěl vědět?"
"Jen pár věcí," řekl jsem. "Jelikož vyučujete politické vědy, tak jistě víte, že když je spáchán nějaký zločin, jako třeba vražda, bývá vyslýchán každý, kdo by mohl mít nějaký motiv, a jeho výpověď se prověřuje. Gilbert Haight říká, že část toho osudného odpoledne před pár týdny byl tady u vás.
Takže asi byl. Je to tak?"
"Ano. Přišel asi v půl třetí a odcházel o dvě hodiny později."
"Který den to bylo?"
"Ve čtvrtek. Ve čtvrtek, 25. července."
"Jste si jistá, že to bylo přesně tenhle den?"
Rozevřela rty a odhalila dvě pravidelné řady bílých zoubků. Asi to pokládala za úsměv, i když já bych tomu tak neříkal.
"Domnívám se," poznamenala, "že na světě není člověk, který by v uplynulých osmatřiceti letech odpovídal na více otázek, než já. To vás tak vycvičí, že víte přesně, jaké otázky můžete čekat. A já jsem si řekla, že vám odpovím nejlépe tak, že vám řeknu o všem. Když jsem se druhý den dozvěděla, že toho člověka někdo zastřelil, tak jsem si řekla,
Tak teď ho Gilbert nebude muset natírat dehtem a mazat peřím.'"
"Copak," podivil jsem se.
Pokývala hlavou a zase ke mně doletěla prasátka. "Patrně vás bude zajímat, proč tady toho dne Gilbert strávil celé dvě hodiny. Tak dlouho mi to ale trvalo, než jsem ho přesvědčila.
Neřekla bych, že mě považuje za matku -, byly mu teprve čtyři roky, když jeho matka zemřela -, protože já nejsem předurčena být matkou, jsem příliš intelektuálská. Ale nevychloubám se, když vám řeknu, že Gilbert není zdaleka jediný, kdo si ke mně chodí pro radu, když se namane nějaký problém. A o tomhle problému mi řekl všechno -, o té dívce, kterou si chtěl vzít, a o tom muži. Když ke mně tenkrát přijel, byl celý rozložený, protože ten chlápek se sem vrátil a on si vzal do hlavy, že je potřeba něco udělat, jenomže nevěděl co. Nejdříve se mě zeptal na to, jak by ho měl přesvědčit, aby si Almu vzal."
"To by musel leda s pistolí."
"Jistě, ale pistoli má každý kluk, jenomže problém nebyl jenom v tom chlapíkovi. S ní to byl hned dvojitý problém. Jeden, že si ji Gilbert pořád ještě chtěl vzít sám, a druhý, že ona tvrdila, že Filipa Brodella nenávidí a že ho už v životě nechce vidět. Takže jsem Gilovi řekla, že nepotřebuje ničí radu, protože by mu stejně k ničemu nebyla, ať už by byla jakákoliv.
I kdyby už nějak přesvědčil jeho, nikdy by se mu nepovedlo přesvědčit ji, a jak by si ji potom mohl vzít sám, kdyby měla manžela? Řekla jsem mu, že si to dobře nepromyslel. Vždycky říkám chlapcům a dívkám, že ze všeho nejdříve se musí naučit dobře si všechno promýšlet. Dělali to George Washinghton, John Adams i Abraham Lincoln."
"A vy to děláte také."
"Jistěže se o to pokouším. Tak potom přišel s druhým nápadem. Věděl jste, že více než devadesát procent soubojů v této zemi se odehrálo západně od Mississippi?"
"To jistě myslíte ty televizní souboje."
"Nemyslím televizní, myslím historické. Zkoumala jsem to.
Neříkalo se tomu sice souboje, jenomže souboje to byly, a nedocházelo k nim tak často, dokud se naši praotcové nedostali na západ od této řeky. Je to důležitá historická skutečnost, moji chlapci i děvčata se o to vždycky zajímají. Nemyslím si…," zavřela oči a stiskla rty.
Otevřela oči a pokračovala. "Pokoušela jsem si vybavit, jestli Gilbert toho slova tenkrát použil, souboj. A jsem si skoro jistá, že ne. Jenom říkal, že by vzal dvě zbraně, pistole, jednu by dal Filipu Brodellovi a že by oba vystřelili, a chtěl, abych mu poradila s detaily, jak to všechno připravit, kde, kolik nábojů by měl každý mít -, říkal, že jemu by stačil jeden -, a takové ty věci okolo. Pochopitelně, že jsem mu to musela vymluvit."
"Proč pochopitelně?"
"No, mělo to více nedostatků, ale nejpodstatnější byl ten historický -, myslím tím naši západní historii, protože každý muž používal svou vlastní zbraň, jenomže Brodell patrně žádnou pistoli neměl, a kdo by kontroloval tu, kterou by mu dal Gilbert? Do příprav by se museli zapojit ještě alespoň dva další muži. Ale komu by se chtělo zaplést se do něčeho tak násilného? Gilbert totiž střílet umí a určitě by ho zabil. Takže jsem mu to musela vymluvit, ale musela jsem navrhnout něco jiného, což jsem také udělala."
"Nechejte mě hádat. Dehet a peří."
"To nebylo žádné hádání, když už jsem vám to předtím řekla. Natírání člověka dehtem a obalení v peří není sice tak západní, jako americké souboje, nešířilo se totiž vždy podél hranice. Někdy si nejsem jistá, jestli bylo dobré se tohoto způsobu potrestání vzdát. Kdyby se to provádělo podle zákona, ne jenom rozzuřeným davem, a pokud byste chtěli, aby byl trest účinný, aby sloužil jako odstrašující prostředek, natírání dehtem a obalení v peří by bylo mnohem lepší, než pokuta nebo měsíc ve vězení. Nerozmýšlel byste se dvakrát, kdybyste věděl, že riskujete, že vás natřou dehtem a vyválí v peří?"
"Dvakrát se rozmýšlím, než risknu placení pokuty. Kdyby šlo o dehet a peří, tak bych se rozmýšlel alespoň třikrát."
Potřásla hlavou, zas tu byla prasátka. "Jak se mi to jevilo, tak šlo hlavně o to, aby sem ten chlap už nejezdil. Kdyby ho natřeli dehtem a obalili v peří, mohlo by to zabrat. Gilbert se snažil namítnout, že by to nic nevyřešilo, ale byly to jen takové řečičky, protože ten nápad se mu moc líbil a opravdu mu šlo hlavně o to, aby se ten člověk už nevracel. Gilbert se totiž o Brodellově příjezdu dozvěděl hned, asi deset minut poté, co

Brodell vystoupil v pondělí z autobusu. Řekl mu to nějaký kamarád. Takové kamarádíčky máte také, všichni je máme. Shodli jsme se, že by potřeboval ještě dalších osm nebo deset chlapců, aby mu pomohli -, říkal, že jich může sehnat, kolik si vzpomene -, a že nejlepší doba by byl sobotní večer v Lame
Horse, protože tam Brodell zcela jistě přijede -, k Woodymu.
O sobotních večerech u Woodyho asi něco tušíte."
"Ano."
"Bavili jsme se o všech podrobnostech -, kde sehnat dehet a peří."
"Od Homera Dowda a Jimmy Negrona."
Vystrčila bradu a zakabonila se. "Vy jste to všechno věděl."
Z jejího tónu bylo jasné, že kdyby to k něčemu bylo, poslala by mě do ředitelny na kobereček.
Nechtěl jsem si to u ní rozházet, a tak jsem to vysvětlil.
"Kdepak, jenom vím, že vypovídal, kam odsud odešel -, do
Dowdovy pokrývačské společnosti a na Negronovu kuřecí farmu, jenom jsem nevěděl, proč." Vstal jsem. "Takže byl zcela zaprodán myšlence na dehet a peří?"
"Nebyl zaprodán. To nebylo zapotřebí. Jenom uznal, že jeho původní záměr by problém nevyřešil. Vy už chcete jít? Moc jsem vám toho neřekla. Ptal jste se mě jenom, jak si můžu být tak jistá, že to bylo zrovna ten den, a já vám to řekla. Co ještě byste chtěl vědět?"
" Chtěl bych vědět, kdo zastřelil Filipa Brodella." Zase jsem se posadil. "Řekla jste, že Gilbert -, budu vás citovat -, řekla jste: ‚O tomhle problému mi řekl všechno -, o té dívce, kterou si chtěl vzít, a o tom muži.' Kdyby vás to moc nezdrželo, byl bych moc rád, kdybyste mi toho mohla prozradit co nejvíce právě o Brodellovi."
"No… vyvstávala tady pořád ta otázka znásilnění. Pohlavního zneužití osoby. Ona ještě ani nebyla plnoletá. Jenomže Gilbert s tím nemohl nic dělat."
"To já vím. A manželé Greveovi také nic neudělali. Ale co
Gilbert o Brodellovi říkal? Asi víte, že nevěřím, že ho zastřelil Harvey Greve, a snažím se si to všechno dobře promyslet. Gilbert o něm možná řekl něco, co by mě mohlo přivést na stopu."
"Mně ne. Nepotěším vás, pane Goodwine. Jste mi sympatický. Ale s vaším problémem vám nepomohu."
"Vy si asi myslíte, že ho zastřelil Harvey Greve."
"Řekla jsem snad něco takového?"
"Ne."
"Tak to takhle nesmíte říct ani vy. Je bez viny, dokud ho vinným neuzná porota složená z jeho spoluobčanů. Takovýmto zákonem se pyšní naše skvělá republika."
"To jistě ano. Pyšní se i občany jako jste vy." Vstal jsem. Ne, že bych byl přímo naštvaný, jenomže člověk nemá rád, když mu někdo přímo před nosem přibouchne dveře. "Sice úplně nerozumím tomu, jak jste si dala to, co jste Gilovi poradila, do souladu s ústavou naší skvělé republiky. Protože někoho násilně napadnout a obalit peřím není nic jiného, nežli těžký zločin. Ale to už je váš problém. Promyslete si to."
Za to, že mi věnovala něco ze svého času, jsem jí neděkoval. Odporoučel jsem se, ne sice přímo kvapem, ale dost rychle na to, abych se dostal ven a do auta bez toho, že bych si musel poslechnout nějaké poznámky. Zabouchl jsem dveře vozu a podíval se jak na zápěstí, tak na hodinky na palubní desce. Zvyk je železná košile. Jedenáct hodin a sedmnáct minut. Než jsem dojel na Hlavní ulici, což bylo jen pár bloků, udělal jsem si v hlavě jasno. Kdybych chtěl jet do Dowdovy pokrývačské společnosti, která byla jen kousíček od knihovny, musel bych zatočit doprava. K silnici vedoucí do Lame
Horse se zatáčelo vlevo. Zatočil jsem vlevo.
Pomalu jsem projížděl zatáčky a vyhýbal se děrám, a když jsem dojel k Vawterovým, kde končila asfaltová silnice, byly tři minuty po poledni. V New Yorku tou dobou byly tři hodiny. Jelikož bylo letní sobotní odpoledne, byl asi New York jako vymetený a Saul už si mohl říct, že by to pro dnešek stačilo, takže jsem ještě dojel před kulturní dům, vešel dovnitř a s dovolením Woodyho jsem si zatelefonoval. Podle dohody nám Saul neměl volat, ledaže by měl něco obzvláště naléhavého, volat jsme měli my. Ale i když jsem to zkoušel dvakrát, nikdo se neozval, takže jsem se vrátil do auta a namířil si to do chaty. Říkal jsem si, že přijedu zrovna k obědu.
Jenomže žádný oběd se nekonal. Na terase nebyl nikdo, ve velkém pokoji také ne, nikoho jsem nenašel ani v ložnicích u Lily, u mě a u Wolfa. Jenom z kuchyně vycházely nějaké zvuky. Našel jsem tam Wadea, jak si otevírá plechovku s hustou polévkou ze zeleniny a škeblí. Zeptal jsem se ho, jestli by to bylo dost pro dva lidi a on odpověděl, že ne, ale že další konzervy jsou ve spíži. Šel jsem tam, otevřel malou ledničku a vyndal z ní konzervu s chalupářskou šunkou, která tam po někom zůstala. Ze zásuvky jsem vytáhl nůž a zeptal se: "To si všichni vzali koně a vyjeli se projet po ranči?"
Vypleskával si polévku do kastrůlku. "Nikoliv, byli motorizovaní. Vzali si auto z ranče. Jestli jsem to dobře pochopil, tak byste se s Wolfem měli dneska odpoledne na ranč vypravit?"
"Tak jsme si to domluvili. Spíš až k večeru."
"No a paní Greveová přišla a řekla, že by ráda uctila Wolfa pravým montanským pstruhem, kdyby nějakého měla, takže si vzaly pruty a červy a vyrazily k řece."
"I s panem Wolfem?"
"Ne, jenom Lily, Diana a Mimi. A paní Greveová. Kam šel
Wolfe, to nevím. Byl jsem u sebe v pokoji, ale slyšel jsem ho, jak kolem desáté něco dělá v kuchyni a ve spíži, takže ať už je kdekoliv, určitě neumírá hlady. Dáte si pivo nebo kávu?"
Poděkoval jsem, že ani jedno, že si vezmu mléko.
Jedli jsme spolu v kuchyni, ale muselo mu připadat, že jsem myšlenkami někde úplně jinde. Také to tak bylo. Nebylo

moc pravděpodobné, že by se Wolfe vypravil pět kilometrů k Farnhamovým trošku poškádlit DuBoise a ty další, ale kde tedy byl? Worthy říkal, že pokud je mu známo, nikdo netelefonoval, jenomže byl ve svém pokoji. K těm patáliím s Wolfem se ještě míchaly patálie s Worthym. Už jsem se v tom plácal celé dva týdny a neměl jsem zhola nic, teď se ještě ukázalo, že ani s alibi Gila Haigta nikdo nehne. A já jsem tam seděl, přežvykoval a klábosil s člověkem, který měl k zločinu jak prostředek, tak příležitost. Měl jsem sto chutí mu namísto toho společenského tlachání sdělit:
"Protože jsme tu oba hosty, měl bych vám říci, že na mou žádost se vámi právě teď v New Yorku zaobírá člověk jménem Saul Panzer, který, když se do něčeho pustí, je k nezastavení. Jestli jste se tedy někdy v New Yorku sešel s Filipem Brodellem, vyšťourá to, takže byste mi to mohl vyklopit rovnou teď. Budu mu volat mezi šestou a sedmou hodinou dneska a každý další den."
Musel jsem se hodně ovládat, abych to neřekl. Už jsem chtěl a potřeboval, aby se něco dělo, a kdybych mu to řekl, tak bych snad mohl něco vyprovokovat. Tedy samozřejmě jen za předpokladu, že by existovalo něco, na co by Saul mohl přijít, něco, co by stálo za to, takže by potom bylo víc než pravděpodobné, že úderem šesté by byl Wade kdovíkde. Jenže pak už by to byla jen obyčejná honička, což by mi celkem vyhovovalo. Ale silou vůle jsem ten nápad zavrhl. Wolfe mě platil a tudíž jsem podle svého rozumu podporovaného zkušenostmi měl jednat, jenom když by on byl zcela mimo dosah. Takže si Worthy asi myslel, že jsem myšlenkami ve hvězdách.
Když jsme umyli těch pár kousků nádobí, co jsme zašpinili, odešel Worthy do svého pokoje a já vyšel ven. Šlo vlastně o to, jak dobře Nera Wolfa znám, a odpověděl jsem si za dvě minuty. Kdyby udělal něco tak šíleného, jako že by si jel zatelefonovat do Lame Horse, že by se vydal pro auto do Timberburgu, nebo že by šel pěšky k Farnhamovým, nechal by mi vzkaz, ale beztak by to neudělal. Jenomže on nemohl tušit, kdy se vrátím z Timberburgu, a chtěl by vědět, jak jsem pořídil s Gilem Haigtem, takže by určitě nechtěl, abych tady slídil po okolí a hledal ho. Proto mi už bylo jasné, kde je. Šel jsem se přezout a převléci do něčeho pohodlnějšího, vyšel potoční terasou a začal stoupat. Prvních několik set metrů jsem ušel rázně, ale když jsem se dostal poblíž piknikového místa, zpomalil jsem. Nešel jsem sice tak potichu, abych mohl vystopovat nějakou zvěř, ale potichu to bylo. Od té skály, u které jsem byl, byl potok jenom asi deset metrů daleko a bylo u něj dost hlučno.
Na skále nebyl, ale bylo tam jeho sako s vestou, knížka a batůžek. Jeho jsem neviděl. Došel jsem až ke břehu, který se mírně svažoval a v srpnu tam byla kamenitá čtyřmetrová zátoka. Tam jsem ho našel. Dřepěl na kameni, kolem něj šplouchala voda, kalhoty měl vykasané nad kolena, nohy ve vodě a vyhrnul si rukávy žluté košile.
Musel jsem trochu zakřičet, aby mě bylo přes hluk potoka slyšet: "Umrznou vám palce."
Otočil hlavu. "Kdy jste se vrátil?"
"Před půl hodinou. Jenom jsem si vzal něco k jídlu a vyrazil jsem rovnou sem. Kde máte manžetové knoflíčky?"
"V kapse saka."
Šel jsem ke skále, zvedl kabát a našel je v pravé kapse. Tyhle dva smaragdy, větší než drozdí vajíčka, kdysi nosívala v náušnicích jedna dáma. Ale je to už dávno, co zemřela, a smaragdy odkázala Wolfovi ve své poslední vůli. Před rokem mu za ně jeden člověk nabízel pětatřicet táců a já jsem nechtěl, aby Wolfe musel tuto sumu připočítat k částce, kterou byl nucen zaplatit za to, aby mě dostal zpátky do New
Yorku, takže jsem si je vzal k sobě do opatrování. Když jsem jeho sako zase pokládal, všiml jsem si, že ta knížka byl Solženicynův "První kruh". Takže ne ta o indiánech. Šel jsem zpátky ke břehu a řekl: "Sešel jsem se s dámou, která by vám o rudoších mohla říct všechno, zejména pak o těch žijících na západ od Mississippi. Shodou okolností postavila alibi Gila
Haighta pevně na zem a navlékla mu kabát z peří."
"Což znamená co?"
"Že na něj můžete zapomenout."
Ponořil nohy tak dvacet centimetrů do rychle protékající vody, zakýval s nimi zleva doprava a tam a zpátky, vyhledal si vhodné místečko, postavil se a otočil se ke břehu. Protože jsem věděl, jak lehce se dá zavrávorat na těch šutrech nejrůznějších velikostí, a to nejen v proudící vodě, kde je ani nevidíte, ale i na suchém břehu, kde je vidíte moc dobře, tipoval jsem si pět ku jedné, že půjde ke dnu. Ale nešel. Došel k velkému placatému granitovému balvanu, který byl zpola na břehu a na kterém si nechal boty a ponožky, sedl si a řekl:
"Tak spusťte."
"Až budete tady na suchu, mimo nebezpečí."
"Nemůžu si natáhnout ponožky, dokud si na sluníčku neusuším a neohřeji nohy."
"Měl jste si vzít ručník." Posadil jsem se na převis břehu.
"Slovo od slova?"
"Jestli jste ještě nevyšel ze cviku."
Dal jsem se do toho. Napřed stručná výměna názorů s Haightem, včetně Gilem podepsaného prohlášení, které jsem přečetl, a pak Bessie Boughtonová. Doslovné vybavování rozhovorů mi šlo trochu ztuha, od června jsem trošku zrezavěl, ale bylo příjemné dostat se zase do pracovního rytmu. Než došlo na dehet a peří, jel jsem už zase jako po másle, i když vnější okolnosti neměly obdoby. Ještě nikdy jsem nepodával hlášení, při kterém by Wolfe seděl na kusu granitu, naboso a kroutil palci u nohou.
"Takže," řekl jsem, "jestli se nám povede za Harveye někoho dosadit, Gilbert Haight to nebude. Ta učitelka ho až do půl páté dobře kryje. Je možné, ba více než možné, že všechno bylo opravdu tak, jak říká, ale i kdyby byla prohnaná lhářka, tak je vynikající a každá porota jí to spolkne i s navijákem. Ale o to nejde, protože žádná porota ji nikdy vyslýchat nebude. Jde o Jessupa. Říkal jste, že je to blb, ale je to blb na druhou?"
"To ne."
"Tak to na Gila můžeme zapomenout."

"K sakru, tak jo."
Natáhl se pro ponožky a pro boty, nazul si je, rukou se přidržoval toho granitového balvanu, napřímil se, postavil se pevně na nohy a vyšel. Ruku jsem mu nepodal, protože by se jí stejně nechytil, a beztak, čím více cvičení se mu dostávalo, tím lépe. Když si stahoval kalhoty a rukávy, vytáhl jsem z kapsy ty manžetové knoflíčky a musel jsem mu je nasadit.
Nebylo by dost dobře možné, aby se v chatě objevil s plandajícími rukávy. To by on nemohl. Potom šel ke skále, zdvihl vestu a oblékl si ji, pak i sako, a zeptal se: "Co je to pravý montanský pstruh?"
"Dobrá otázka," řekl jsem, "jenom škoda, že se na to musíte ptát." Sedl jsem si na skálu. "Záleží na tom, kdo ho připravuje, kdy a kde. První pravý montanský pstruh -, první, kterého ukuchtila bledá tvář -, spatřil světlo světa asi někdy za časů výprav prvních dobyvatelů. Byl patrně usmažen na táborovém ohni na rezaté pánvi, na býčím tuku, možná osolený, jestli tedy nějaká sůl zbývala. Od těch dob vznikaly stovky verzí, podle toho, co bylo zrovna po ruce. V timberburgském železářství pracuje jeden člověk, starousedlík, který říká, že když chcete mít pravého pstruha, pomažete slaninou kus hnědého balícího papíru, omotáte jej kolem dobře osoleného a opepřeného pstruha, hlavu a ocas necháte venku a dáte ho do trouby polní pece co nejvíc rozpálené. Doba pečení závisí na velikosti pstruha. Paní Greveová má svou verzi receptu od svého strýčka, který se patrně inspiroval tím, co zůstalo z nezabaleného ocasu. Ale dvě věci pozměnila: místo balícího papíru používá alobal a místo polní pece svou troubu elektrickou. Jinak je to velice jednoduché. Na kousek alobalu položíte tenký plátek šunky široký tak do deseti centimetrů, posypete trochou cukru a pár kolečky cibule a pokapete několika kapkami worcesterové omáčky. Na to položíte pstruha, očištěného a vykuchaného, ale i s hlavou a s ocasem, a osolíte ho. Zase dáte hnědý cukr, cibuli a worcester, alobal dobře zabalíte a rybu dáte do horké trouby. Pokud jsou někteří pstruzi moc velcí a jiní moc malí, je trochu problematické dobře odhadnout dobu pečení. Servírují se i s alobalem."
Nezakabonil se, nezavrčel, jenom prostě řekl: "To by mohlo být požívatelné."
Přikývl jsem. "Jo, všimnul jsem si. Ohledně jídla jste si vůbec nestěžoval, dokonce ani mně ne, ani kvůli těm lívancům, ani kvůli jídlu z mrazáku. Zřejmě jste dal sám sobě čestné slovo, patrně ještě cestou na letiště, že útoky na vaše chuťové buňky přežijete bez jediného mrknuti oka. Už vás slyším, jak o tom budete vyprávět Fritzovi, až se vrátíme. Předpokládám, že se vrátíme. Doufám, že pstruhů budou mít dost. Ale co si doopravdy myslíte o polévkách z plechovky?"
Myslel jsem si, že mu udělá dobře, když si konečně bude moct ulevit, ale zjevně to nepotřeboval. Řekl: "Do St. Louis jet nemůžete. Potřebuji vás tady."
"Jasně. Rozbíjet alibi."
"Pfui. Máte nějaké poznámky k tomu včerejšímu večeru?"
"Nic, co bych ještě dodával k tomu, co jsem vám řekl včera cestou zpátky, a k tomu, co jste říkal vy. Ještě pořád se mi oba zamlouvají. Líbí se mi, jakým způsobem vám Farnham řekl o té hypotéce. Nějaký význam by to mít mohlo. A potom jak se Sam Peacock snažil dvakrát vykroutit z toho dopoledne, kdy se šel Brodell podívat k potoku. Dvakrát jste ho musel přerušovat, a když jste se zeptal, jestli Brodell neříkal, že by někoho potkal, muchlal si šátek a řekl, že se hodně vyptáváte. Kdyby Brodell žil, tak bych se ho docela rád zeptal na to čtvrteční dopoledne."
"Tak tak. Kdybychom se tam teď vypravili, povedlo by se nám pana Peacocka sehnat?"
"V sobotu odpoledne, to tedy pochybuji."
"A bude dneska večer na tom humbuku u pana Stepaniana?"
"Vždycky tam bývá."
"Tak se s ním sejdeme tam."
"My? Vy půjdete?"
"Ano."
Ani jsem nezvedl obočí. Tak mě to dostalo. Jenom jsem zíral.
"Mám žízeň," řekl Wolfe. "V potoce jsou dvě plechovky s pivem."
Šel jsem je vytáhnout.

8.
Dvacet minut po páté jsme se v předním pokoji
Greveovic domu, v tom s obrazy, stuhami a medailemi -, a se stříbrným pohárem a s tím sedlem -, sešli čtyři. Sami chlapi. Carol Greveová a Flora Eatonová, ta nešťastná vdova, byly v kuchyni a chystaly pravého montanského pstruha, který měl přijít na řadu v šest. Alma byla s dítětem někde venku.
Přijeli jsme s Wolfem v pět hodin a Pete Ingalis a Emmett
Lake už na nás čekali, ale Mela Foxe pozdrželo něco u koní, takže jsme čekali na něj. Emmett, asi čtyřicetiletý pasák krav, který na pasáka krav i vypadal, mi řekl jen tři slova, "Posaďte se sem," ale Pete byl podstatně sdílnější. Podle jeho vizáže byste usuzovali, že pracuje v oboru, kde potřebuje hlavně svalstvo, ale dělal si na kalifornské univerzitě v Berkeley doktorát z paleontologie a tohle už bylo jeho třetí léto na ranči Bar JR. Wolfe nadhodil otázku ohledně demonstrací v Berkeley, čímž spustil příval postřehů, které by trvaly až do večeře, kdyby je svým příchodem nezastavil Mel Fox. Mel se omluvil, že se zdržel, a s Wolfem si potřásli rukama. Přišoupnul si židli ke mně, když si sedal, tak si povytáhl džíny, což byl jeho zvyk, podíval se na své ruce, a řekl, že se ani nestačil umýt. Zeptal se, jestli přišel o něco, o čem by měl vědět.
Wolfe zavrtěl hlavou. "Čekali jsme na vás. Jsem tady už třetí den, pane Foxi, a vy jste si možná lámal hlavu, proč jsem se za vámi nezastavil už dříve."
"Mám dost práce na to, abych si něčím takovým lámal hlavu."

"To vám závidím. Já zase tady, kromě toho, že si hlavu lámu, nic jiného nedělám." Wolfe se podíval nalevo a napravo a všechny si je prohlédl. "Pan Goodwin mi už, pánové, o vás vyprávěl, a kdyby zmínil jediný důvod, proč by některý z vás mohl zastřelit Filipa Brodella, nečekal bych na schůzku s vámi až doteďka. Přivádí mě sem bláhová naděje, že třeba některý z vás bezděčně ví něco, co by nás mohlo přivést na stopu. Kdybych na to chtěl přijít vyptáváním, trvalo by to celé dny. Takže vás raději poprosím, abyste povídali.
Vy, pane Foxi, jako první. Vyprávějte o Filipu Brodellovi a jeho smrti."
"Já toho moc nenamluvím." Mel se podíval na mě a zase zpátky na Wolfa. "Už jsem to probíral s Archiem."
"To vím, ale chtěl bych si to také poslechnout. Jen dejte vašim myšlenkám zelenou."
"Jo." Mel si dal nohu přes nohu. "S Brodellem jsme si všeho všudy vyměnili tak dvacet slov. To bylo loni v létě. Jednou v neděli dopoledne jsem jel něco nakoupit k Vawterovým, on ke mně přišel, představil se a řekl, že by si chtěl koupit laso, které by si vzal s sebou domů, a mělo to být laso už používané a on chtěl vědět, jestli bych mu takové laso nemohl prodat já. Řekl jsem mu, že bych nemohl. Možná to ani dvacet slov nebylo. Pak jsem ho ještě jednou nebo dvakrát zahlédl, ale nemluvil jsem s ním, nezajímal mě. Pochopitelně, že tady nebyl, když vyšlo najevo, že je otcem Almina dítěte. To už bych nemohl říci, že mě nezajímá, protože Alma -, no, vytahoval jsem jí třísky z nohou, když jí bylo pět. Potom se o něm hodně mluvilo, ale já jsem většinou jen poslouchal a nemluvil, protože jsem neměl moc co říci, snad jen to, že bych ho rád stáhl zaživa z kůže."
"Tak to byste snad mohl být podezřelý."
"Fajn, tak do toho. Šerif s tím už také přišel."
"A proč vás nechal být?"
"Protože Harvey byl pro něj stejně dobrý jako já, nebo ještě lepší, a on to navlékl na Harveye. A Harvey byl to odpoledne venku sám, zatímco já ne. Celou dobu byl se mnou
Emmett Lake, a část odpoledne i Pete Ingalls. Šerif věděl, že
Emmett by kvůli mně nelhal, protože si myslí, že by měl dostat můj flek."
"Kecy," řekl Emmett.
Nikdo si ho nevšímal. Wolfe se zeptal Mela: "A věděl jste, že se Brodell vrátil?"
"Jasně, to jsme věděli všichni. Doslechli jsme se o tom,
Pete se o tom dozvěděl a řekl nám to, hned den po té, co přijel, v úterý. Ten den po večeři jsme to všichni tři dost probírali. Pete říkal, že bychom měli Harveyovi a Carol nabídnout pomoc, že bychom dnem i nocí hlídali Almu, aby se s ním už nesešla, a Emmett říkal, že bychom to měli nechat plavat, protože by si ji snad mohl vzít, a já jsem říkal, že to je na jejích rodičích, a že my bychom se do toho neměli míchat, dokud nás o to nepožádají. Jako ve všech debatách, kterých jsem se zúčastnil, nikdo nikoho nepřesvědčil. Ale
Harvey ráno nic neříkal, Carol také ne, přes den jsme měli všichni práci a po večeři šel Pete někam pryč a Emmetta bolelo břicho a šel si lehnout. Všechno tohle jsem už říkal Archiemu."
"To vím. A ve středu večer jste se něčeho dobrali?"
"Částečně. Trochu jsme se zklidnili a už nám to tolik žíly netrhalo. Ve čtvrtek to bylo ještě klidnější. Harvey mi řekl, že si je Carol jistá, že se s ním Alma nesešla a ani nesejde. Ale jak už jsem říkal Archiemu, s Petem jsme se o Brodellovi bavili ve čtvrtek po večeři, u velké ohrady, zrovna tou dobou, kdy on ležel na tom balvanu a měl v sobě dvě rány. Znovu se mi potvrdilo, když jsem se o tom v pátek dozvěděl, že někdy ani nevíte, o čem mluvíte."
"A na to jste přišel až teď? Už je to tak, že sice troufale používáme mozek k řeči a přemýšlení, ale emoce mají nakonec vždy navrch. Ale stejně se snažíme. Pokračujte, prosím."
Mel potřásl hlavou. "Už žádné pokračování nemám. Vím, k čemu směřujete, chcete to dotáhnout k tomu, že Brodella zastřelil někdo jiný než Harvey. Přál bych si to zrovna tak, jako vy a Archie, jenomže když chcete ocejchovat tele, které se schovává v křoví, musíte ho napřed najít a chytit. A co ten mladý Haight?"
"Pan Goodwin ho vyloučil."
"Není to, Mele, žádná levota," řekl jsem. "Celé dopoledne jsem se jím zabýval a je úplně mimo hru."
"A kdo v tom jede?"
"Nikdo. Proto jsme tady. Pan Wolfe si myslel, že jste možná zaslechli něco, co by mohlo zabodovat."
"Když je Harvey pryč, mám příliš práce na to, abych něco poslouchal. Za potok jsem se za ty dva poslední týdny dostal jen jednou, když jsem chtěl v Timberburgu navštívit Harveye, ale Morley Haight mi to nedovolil. Ach bože, přál bych si, abyste ocejchovali jeho."
Wolfe se podíval doprava. "Pane Laku. Řekněte mi něco o Brodellovi."
"Ať Brodella veme čert," řekl Emmett.
Úplně takhle to neřekl. Ale asi před rokem jsem dostal čtyřstránkový dopis od jedné dámy z Kansasu, která mi psala, že četla všechny mé knihy, a že jakmile některé z jejích čtrnácti vnoučat slaví dvanácté narozeniny, dá mu nějaké tři mé knížky, aby s tím začalo také. Kdybych pokračoval a doslova zapsal, co Emmett Lake doopravdy řekl, zcela jistě bych přišel o přízeň této starší dámy, a jak by k tomu přišla ta vnoučata, kterým ještě dvanáct nebylo? Cenzura mi není o nic milejší nežli vám, a kdyby pointou tohoto příběhu mělo být to, že Brodella zastřelil Emmett, musel bych ho interpretovat doslova a s Kansasem se nadobro rozloučit. Jenomže on se k tomu namanul jen náhodou, protože to bylo na ranči a on byl honák, takže ho trošku upravím. Ti z vás, kteří máte rádi takové výrazy, kterých Emmett užívá, si je můžete dosadit sami, a neupejpejte se.
"Ať Brodella veme čert (AG)," neřekl Emmett.
"To dost dobře nejde," řekl Pete Ingalls. "Je mrtvý a pohřbený."
"To já jsem říkal, že by si ji ten hnusný (AG) ometák (AG) mohl vzít, a to jen svědčí o tom, jaký jsem byl nemístný (AG) hlupák (AG)."

"Domníval jsem se, že dáváte najevo porozumění a soucit."
"Kecy. Řekl jsem jen to, s čím jsem počítal. Ty víš, co jsem říkal. Jsi o hodně mladší než já, větší a silnější, ale když si sem takhle sednu a dám nohy přes sebe, tak schválně, jestli bys s nima pohnul. Každá ženská (AG) je od narození svůdnice (AG). Řekl jsem o něm, že je to hnusný (AG) ometák
(AG), protože sem nepatřil, a všichni ti roztoužení (AG) lufťáci si můžou náramně dobře (AG) nechat ty svoje úžasné (AG) baby (AG) doma, když jedou."
Dosti žvástů (AG), to už stačí. Cenzura je poměrně pracná záležitost. Nemohl jsem ho jen tak přeskočit, když už tam byl, ale co se jeho osoby týče, tak už to stačí. Wolfe to vydržel ještě o chvilku déle -, vydrží všechno, když je sebemenší naděje, že by to k něčemu mohlo vést -, ale potom mu skočil do řeči a zarazil ho tónem, kterým uměl zarazit i fajnovější pány s fajnovějším slovníkem: "Děkuji vám, pane Laku, že jste tak vhodně ilustroval to, co jsem říkal o řeči. Pane Ingallsi, i vy jste nám už prokázal, že nějakou slovní zásobu máte, i když ne tak barvitou. Pan Goodwin mi říkal, že jste s panem Brodellem prohodil mnohem více nežli dvacet slov."
"Vloni," řekl Pete. "Letos jsem ho neviděl. Předpokládám, že vám Archie řekl, že co se týče Harveye, tak s ním souhlasím, ale měl bych lepší důvod. Harvey není schopen zabít živého tvora, pokud to nemá být k jídlu. Nestřílí dokonce ani na kojoty. Když jsem tu byl první rok, jeden kůň si zlomil nohu a bylo potřeba ho zastřelit. Harvey toho nebyl schopen, musel to udělat Mel. Uměl bych pochopit, že člověk takovéhoto psychologického typu by mohl někoho zastřelit pod vlivem nenadálého nezvladatelného podnětu, ale představit si, že by si chladnokrevně vzal pušku, stopoval chlápka a zastřelil ho, zkrátka nejde. Vím toho dost o -,""
"Promiňte, prosím." Wolfe to neřekl stejným tónem, jakým umlčel Emmetta, ale zabralo to. "Pan Greve potřebuje osvoboditele, ne advokáta. Loni v létě jste s panem Brodellem býval často?"
Pete obrátil obě ruce dlaněmi vzhůru. Gest měl celou škálu. "Neřekl bych, že s ním. Není to to samé, být s někým, nebo být tam, kde ten člověk také náhodou je. Líbil jsem se mu, došel si za mnou, protože můj otec je úspěšný obchodník -, podniká s realitami -, a já se hlouběji zabývám paleontologií, a Brodell chtěl vědět, jak se mi povedlo se urvat. To byl jeho výraz, ‚urvat se'. Chtěl se urvat od svého otce a jeho novin, ale jeho otec mu to nechtěl dovolit."
"A co chtěl dělat?"
"Nic."
"Nesmysl. Jenom světci nechtějí nic dělat."
Pete se zakřenil. "Člověče, to je dobré. To se mi líbí. Sice to není pravda, ale líbí se mi to. Kdo to řekl?"
"Já."
"Ale kdo s tím přišel jako první?"
"Zřídkakdy nechávám někoho mluvit za sebe, a pokud už to udělám, vždycky ho jmenuji."
"Podívám se po tom a jestli to někde najdu, pošlu vám tu hořkou pilulku. Ale vrátím se k tomu, že Brodell nechtěl dělat nic. Měl jsem říci, že jeho silným hnacím motivem byla negace. Myslím, že takových lidí je dost. Je zkrátka něco, co tak moc nechtějí dělat, že jim nezbývá čas si promyslet, co by dělat chtěli. Co se týče Brodella, víceméně jsem se mu vyhýbal. Jako třeba, když chtěl dát dohromady rande pro nás dva s dvěma holkami z Timberburgu, s díky jsem odmítl. Takovéhle věci. Vlastně jsem se s ním až tolik nevídal, snad jen na sobotních večerech u Woodyho, jednou nebo dvakrát jsme na sebe narazili u Vawterů a jednou jsme byli ve čtyřech v Timberburgu na kuželkách. De mortuis nil nisi bonům, ale byl nemastný neslaný. Šíleně nudný chlápek. Přemýšlel jsem o něm den po jeho smrti: pochybuji, že vůbec někdy někoho citově vzrušil. Bylo mu pětatřicet. Trvalo mu to asi tak minutu, než zemřel, nebo ještě méně, ale asi dojal víc lidí, způsobil víc rozruchu během této jedné minuty umírání, než v celém svém pětatřicetiletém životě. To je jen takový skličující postřeh o životě, nebo spíš o Brodellovi. Spočítal jsem si to. Za třicet pět let to dělá osmnáct milionů tři sta devadesát šest tisíc minut. Chtěl jste po nás, abychom mluvili o Filipu Brodellovi a jeho smrti. No, i kdybych se snažil celý den, na nic pravdivějšího, co bych o něm mohl říci, bych nepřišel. To je pekelný nekrolog."
"Ovšem jistě nezasloužený," řekl Wolfe. "Určitě vzrušil slečnu Greveovou. Jedině kdybyste řekl, jak naznačoval pan Lake, že ona uchvátila jeho."
"To je otázka." Pete sešpulil rty, aby si to promyslel. "Ale jen sémantická. Uchvátit. Má smysl se o tom bavit, jestli musí být dívka uchvácená, než ji chlap sbalí? Jistě, že ne. Některé jsou, ale ty jsou v menšině. Většina z nich zvedne sukni, protože jsou na to už tak dlouho zvědavé. Rád bych znal
Almu tak důvěrně, abych se jí na to mohl zeptat. Nevěřím, že by bývala byla uchvácená. Proti uchvácení si uměla vybudovat obranu, ale zvědavost bývá často tak silná, že ji někteří lidé zvládnout nemohou. Pracuji s fosiliemi, takže mě napadlo, že možná už v devonu nebo v siluru -, Ahoj, Almo."
Otevřela dveře a vešla. Čtyři z nás povstali. Zvyk povstat, když vejde žena, se v Montaně udržel déle než na Manhattanu, a pochopitelně, že když Mel a Emmett povstali, zvedli jsme se i já s Petem. Wolfe ne. Skoro nikdy nevstává, když žena vejde do jeho kanceláře, a za poslední tři dny porušil tolik svých zásad, že mu muselo dělat dobře se jedné nevzdat.
Představil jsem ho Almě, a když přišli i Carol s Florou, tak i jim.
"Pojďte ke stolu," řekla Alma, "než ztuhne tuk." Slýchávala patrně toto pozvání k jídlu, ještě než jí vyrostly zuby.
Mel se šel umýt a my ostatní jsme se přesunuli do jídelny, která se přistavěla na žádost Carol, když Lily nechávala dům upravovat. U dlouhého stolu bylo dost místa. Bývala období, kdy bylo potřeba nakrmit i čtyři pět chlápků navíc. Wolfa usadili mezi Carol a Almu, já jsem seděl naproti němu na druhé straně stolu a mohl jsem tak dobře pozorovat jeho reakce na rajskou polévku z plechovky. Spořádal ji bez mrknutí oka, všechnu, a jediné nápadné věci jsem si všiml jenom já: obezřetně si dával pozor, abych neviděl, jak se tváří. Flora jedla s námi, seděla mezi Melem a Emmettem, a pomáhala Carol a Almě odnést hluboké talíře a přinést talíře s bramborovou kaší, fazolemi a cibulovou omáčkou. A pak se podával pravý montanský pstruh, kterého Alma s Carol přinesly na velkých tácech. Nejdelší a největší fóliový balíček

směřoval k Wolfovi. Říkal jsem mu, že se nepřendává na talíř, jenom ho rozbalíte a pustíte se do něj. Což jsme poté, co si ženy sedly a rozbalily své ryby, také udělali. Wolfův kousek byl krásný, skoro čtyřiceticentimetrový duhový pstruh, kterého chytila
Lily a pyšně mi ho ukazovala, a já jen doufal, že bude dobře upečený. Zručně se do něj pustil s nožem a vidličkou, dal si sousto do úst, rozkousal, polkl a řekl: "Pozoruhodné."
Tím bylo všechno srovnáno. Měl bych na něj udeřit kvůli zvýšení platu. Jestli by se podle tohohle určoval můj plat, byl jsem nedoceněný.

9.
Nero Wolfe řekl Woodrowu Stepaniovi: "Ne. Po zralé úvaze bych s vámi mohl souhlasit. Tím, co jsem říkal, jsem chtěl naznačit, že většina vašich spoluobčanů by s vámi nesouhlasila."
Do deváté scházelo dvacet minut. Byli jsme v prostřední místnosti Kulturního domu, které Lily říkala Galerie. Dveře do obou místností, kam se muselo platit, byly zavřené. Promítání ještě neskončilo a křepčení nezačalo. Z ranče Bar JR jsme získali jen jeden důležitý poznatek: že pstruh pečený v alobalu se šunkou, tmavým cukrem, cibulí a worcesterskou omáčkou je požívatelný. Jestli jsme se něco důležitého dozvěděli od Mela, Emmetta nebo Peteho, tak jsem si to neuvědomoval. Důležitou věc jsem se dozvěděl od Saula Panzera, když jsem mu telefonoval od Greveových. Jestli se Filip Brodell při svých návštěvách New Yorku někdy setkal s Dianou
Kadanyovou nebo Wadem Worthym, Saulovi se nepodařilo dopídit se žádných stop a už zbývala jen mizivá naděje, že by se něčeho dalšího mohl dobrat.
Když Wolfe říkal, že by mohl souhlasit s Woodyho výrokem, měl na mysli jeden z nápisů, které byly na zdi nad Woodyho stolem -, velikou cedulí v podomácku vyrobeném rámu, na které bylo Woodyho domáckým rukopisem napsáno:
"FAJN, TAK JÁ PADÁM!"
Huckleberry Finn
Od Marka Twaina

Wolfe se zeptal, proč se právě téhle větě dostalo té pocty, a Woody řekl, že si myslí, že je to klíčová věta celé americké literatury. Wolfe se ho zeptal, proč si to myslí, a Woody odpověděl, že vystihuje ten nejdůležitější americký rys, že žádný člověk nemusí nikoho nechat, aby rozhodoval o jeho věcech, a ta věta je ještě nádhernější proto, že ji nevyslovil chlap, ale kluk, který nikdy nepřečetl žádnou knihu, což znamenalo, že se s takovýmto postojem už musel narodit, jako pravý Američan.
Měl bych k tomu poznámku, ale raději jsem zůstal zticha a poslouchal, abych se dozvěděl něco buď o Americe, nebo o literatuře. Když Wolfe řekl, že by většina Woodyho spoluobčanů nesouhlasila, zeptal se ho Woody, co by tedy za nejskvělejší větu mohli navrhnout, a Wolfe odpověděl: "Mohl bych těch vět navrhnout tucet, nebo ještě více, ale asi nejpravděpodobnější z těch vět máte také na zdi." Ukázal na zarámované Prohlášení nezávislosti. "Všichni lidé jsou stvořeni sobě rovní."
Woody přitakal. "Jasně, že je to úžasná věta, jenomže to je lež. Se vší úctou. Je to dobrá lež pro dobrý účel, ale je to lež."
"V tomhle kontextu ne. Kdybychom to chtěli pokládat za biologickou premisu, bylo by to něco horšího, než jenom lež, bylo by to absurdní, ale jako zbraň při boji na život a na smrt to bylo účinné a pravdivé. Nemá to přesvědčit, ale znejistět."
Wolfe zase někam ukázal. "A co je tohle?"
"Tohle" byl další zarámovaný rukopis, který vám nemohu předvést, protože jsem s sebou neměl fotoaparát. Zjevně to bylo šest nebo sedm slov, ale co byly zač? Pod tím byla dvě menší slova, "Stephen Orbelian".
"To je starší věc," řekl Woody. "Stará asi sedm set let. Nevím, jestli to je úžasné, ale mám pro to slabost, protože to je velice rafinované. Napsal to tenhle chlapík, Stephen Orbelian, starověký klasický Armén, a zjednodušeně řečeno to znamená :Miluji svou vlast, protože je moje'. Jenže to pochopitelně není žádná prostinká věc. Je to velice rafinované. Znamená to o hodně víc, než byste od pouhých šesti slov čekali. Se vší úctou, mohu se vás zeptat, jestli s tím souhlasíte?"
Wolfe zafuněl. "Souhlasím, že to je rafinované. Zcela výjimečně. Můžeme si sednout a trochu to probrat."
Nebyl jsem přizván, abych jim s tím pomohl, takže jsem odešel, abych si udělal svoji práci, což vlastně bylo jen šoférské řemeslo. Jel jsem autem do chaty, abych přivezl Lily, Dianu a Worthyho. V duchu jsem předpokládal, že Lily s Wadem budou ve velkém pokoji připraveni, ale Diana ne, a přesně tak to i bylo. Je jasné, že devět žen z deseti pozdě vychází i přichází, ale s Dianou to nebylo tak prosté. Musela dělat výstupy. Nikdy na snídani do kuchyně prostě nepřicházela. Ona vstupovala. Bez publika je vstup pouhým příchodem, ale čím více diváků, tím lépe. Dohodli jsme se, že se pro ně zastavím chvíli po deváté. Jestli Diana byla v devět oblečená i namalovaná, čekala u sebe v pokoji, dokud neuslyšela auto. Potom šla čekat do chodby, dokud mě neslyšela mluvit uvnitř. Takže já už byl vevnitř a říkal jsem Lily a Wadeovi, že se pravý montanský pstruh vydařil, když vplula Diana, přichystaná potěšit jakékoliv publikum. Měla na sobě něco červeného, co nahoře začínalo dost pozdě, ale dolů se pak táhlo bezmála na zem. Lily, která také publikem nepohrdala, měla na sobě starorůžovou košili a bílé kalhoty.
Když jsme přijeli do Lame Horse, před kulturním domem už nebylo žádné místo, takže jsem objel kolečko kolem Vawterů a zastavil na odlehlejším místě u zadní rampy u obchodu a ke vchodu jsme šli uličkou mezi oběma domy. Vešli jsme a já čekal, že Wolfe nikde v dohledu nebude. Požádali jsme Woodyho o svolení, jestli bychom mohli využít i jeho obytných prostor v zadní části domu, s čímž on, se vší úctou, souhlasil. Dohodli jsme se, že já tam přivedu Sama Peacocka,

jakmile se nějaká příležitost sama naskytne, nebo ji vytvořím.
Ale Wolfe tam byl, seděl u zadní stěny na židli, která byla tak polovičn, než by býval potřeboval, a měl společnost. Muži zákona se na těchto sobotních večírcích neobjevovali moc často, protože Woodyho předběžná opatření nedovolovala, aby se zábava vymkla z rukou. Čas od času nakoukl dovnitř nějaký policista v uniformě, ale to bylo tak všechno. Ale toho večera nejen že tam byl šerif Morley Hight -, seděl na židli asi tři kroky napravo od Wolfa -, ale měl s sebou i jednoho ze svých zástupců, Eda Welche, svalovce s rameny, jaká by si přál mít i Haight. Welch postával u dveří vedoucích do pravého sálu, kde byl i pokladník. Diana a Wade k těm dveřím zamířili, ale Lily, která šla vedle mě, se podívala na zástupce, potom na šerifa a zeptala se mě, dost nahlas, aby to i šerif slyšel: "Neviděla jsem toho chlápka už někde?"
Abych nemusel hloubat nad odpovědí, tak zamířila ke dveřím a vyndávala při tom peněženku z kalhot. Popošel jsem k Wolfovi a zeptal se ho: "Už jste se seznámil s šerifem
Haightem?"
"Ne," řekl.
"To je on." Nápadně jsem na něj ukázal. "A chcete se s ním seznámit?"
"Ne."
Obrátil jsem se k Haightovi. "Dobrý večer. Chcete se pana
Wolfa nebo mě na něco zeptat? Nebo nám něco říci?"
"Ne," řekl.
Řekl jsem si, že těch ne bylo pro tu chvíli až dost, tak jsem to sbalil, dal tomu pokladníkovi u dveří dvě babky a vešel jsem. Muzikanti si dávali přestávku, ale jak jsem se tak proplétal mezi lidmi směrem k místu, kde byla Lily, zase začali hrát něco, co jsem neznal. Lily mi už šla naproti a pustili jsme se do tance. Šlo to. Měli jsme za sebou už tolik hodin při tolika různých hudbách, že jsme na parketě byli skoro jako nějaké čtyřnohé zvíře.
Při tanci obvykle nemluvíme, ale Lily asi za minutku řekla:
"Šel za tebou."
"Kdo? Haight?"
"Ne, ten druhý."
"Čekal jsem to. Jenom jsem mu nechtěl udělat tu radost, že bych se otočil."
A zase za minutu: "Co si ten opičák myslí, že tam vysedí?"
"Doufá. Doufá, že najde záminku, aby nás mohl vypoklonkovat ze svého okresu."
A za další minutu, během které jsme zahlédli Dianu křepčit s chlapíkem v červené košili a v džínech a Wada s dívkou ve svetříku a krátké sukni: "Říkal jsi, že bude ve Woodyho bytě."
"On to říkal také. Zřejmě se rozhodl prohlédnout si dav a vytipovat vraha. On je schopen se rozhodnout jakkoliv."
A za další dvě minuty: "Co máte s tím Samem Peacockem?
Ne, beru to zpátky. Nebudu se vyptávat. To jen, že jsem tam tak viděla sedět Wolfa. Jestli se to všechno bude protahovat dál, tak se asi rozhodne, že by bylo lepší mě odstranit, k čertu, on je jediný chlap na světě, kterého bych se mohla bát.
Chceš mi něco říci k Samu Peacockovi, nebo ne?"
"Nechci. Mohl by nám dát nějaké vodítko, ale neraduj se předčasně. A co se týče Nera Wolfa, tak si nedělej starosti. Tohle mu svědčí. U Carol jedl dokonce bramborovou kaši. Ty jsi ho nezvala a já také ne. Pozval se sám a je si toho plně vědom. Je si vědom všeho."
"Neviděla jsem Sama Peacocka."
"Vždycky chodí pozdě. Minulý týden přijel skoro až v jedenáct. Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že jsem zaslechl, jak při tanci říkal nějaké dívce, že jeho mámu museli svazovat, aby mu dala cucnout?"
Když kapela přestala hrát, aby si muzikanti odpočinuli, dovedl jsem Lily na její oblíbené místo u otevřeného okna a vydal jsem se obhlédnout, kdo vlastně přišel, a také si sám se sebou popovídat. Zástupce šerifa Ed Welch postával u pódia a já kolem něj prošel tak, že jsem do něj málem dloubl ramenem, abych mu naznačil, jak mi může být ukradený. Jestli ještě Morley Haight dřepí na židli v Galerii, což by asi udělal, pokud Wolfe zašel do bytu, nevypadalo by to moc růžově. Kdyby mě Haight viděl, jak vedu Sama k Wolfovi, zůstal by sedět jako přibitý, a až by Sam vyšel, tak by ho skřípnul.
Sam byl už poslední a jediný člověk, ze kterého by Wolfe mohl něco vyždímat. Nejen kvůli tomu, že se snažil vyklouznout z toho čtvrtečního dopoledne, kdy se šel Brodell podívat k potoku. Bylo tady ještě celé úterý a celá středa, kdy byl Brodell jenom s ním a s nikým jiným. A kdyby Wolfe ze
Sama nějaký náznak vytáhl a Sam by si to uvědomil, Haight by to z něj dostal. Nelíbila se mi ta perspektiva, že když už bychom nějaké vodítko měli, měl by ho i Haight, a věděl jsem, že by se to nelíbilo ani Wolfovi. Když jsem procházel okolo dveří, nakouknul jsem do Galerie. Haight tam seděl za
Woodyho stolem a četl si nějakou knížku. Wolfe tam nebyl.
Procházel jsem se po sále, postával kousek od koutu s muzikanty a během další půlhodiny jsem zahlédl snad 183 lidí, které jsem viděl už dříve, tak polovičku z nich jsem znal i jménem, k těm patřili i ti, s kterými jsem vás už seznámil -, všichni od Farnhamových, Pete Ingalis a Emmett Lake z ranče Bar JR. Pete tančil s Lily, pohrozila na mě prstem, když proplouvali okolo mě. Sam Peacock nikde, ale zahlédl jsem jeho přítelkyni, dívku, která mu minulý týden říkala, že vypadá příšerně. Měla na sobě stejnou vínovou blůzu, nebo alespoň hodně podobnou. Když hudba dohrála a ona odcházela od svého tanečníka, netvářila se při tom moc spokojeně.
Šel jsem k ní a řekl: "Já tancuji lépe než on."
"To já vím," řekla. "Viděla jsem vás. Jste Archie Goodwin."

Z těsné blízkosti vypadala mladší a hezčí. Někdy to tak bývá. "Když víte, jak se jmenuji," řekl jsem, "měl bych vědět, jak se jmenujete vy."
"Peggy Truettová. Děkuji vám, že jste mě informoval, jak dobře tančíte. Už to vím."
"To jsem si jen smotával laso. Teď bych vám to měl předvést. Chtěl jsem se k tomu dostat."
"Vsadím se, že jo." Odhrnula pramínek blonďatých vlasů.
"Jak se mi zdá, tak váš problém je v tom, že se stydíte. Já ne.
Jasně, že bych ráda přijala vaše laskavé pozvání k tanci, ale asi to neudělám. Už jsem vás tu viděla mockrát, loni i letos, možná jste mě také viděl, ale nikdy jste o mě nejevil zájem, tak proč teď jo? Je to jednoduché. Chcete se mě zeptat na Sama Peacocka."
"To že bych chtěl? A co je s ním?"
"Zatraceně dobře víte, co s ním je. Vy a ten tlusťoch Nero
Wolfe jste ho včera večer pěkně zmáčkli jenom kvůli tomu, že dělal společníka tomu lufťákovi, což byla jeho práce. Kdybych na jeho místě byla já, neřekla bych vám -,""
Přestala se dívat na mě, zahleděla se někam za moje záda a odešla. Když mi při odchodu zavadila o paži, otočil jsem se a viděl jsem, že přichází Sam Peacock. Všiml si, že k němu jde Peggy Truettová, a šel jí naproti. Já jsem se podíval na zápěstí a viděl jsem, že je za devět minut jedenáct. Kapela začala hrát a já jsem se přesunul ke zdi poblíž dveří, díval jsem se a pozoroval tančící páry -, Lily s Woodym, Billa Farnhama s paní Amoryovou, Peteho Ingallse s Dianou Kadanyovou,
Armanda DuBoise s manželkou, která byla oblečená v černém, Wada Worthyho s dívkou z jednoho horního ranče. Ed Welch, šerifův zástupce, seděl na kraji pódia, takže byl o trochu výš, než kdyby seděl na židli.
Byl jsem tam k ničemu, jako uzda bez udidla, a tak jsem vyšel ven do Galerie. Šerif Haight tam pořád seděl, nohy na Woodyho stole, a četl si nějaký časopis. Kouknul se na mě, ale neříkal nic, a já jsem mu také nic nechtěl. Popošel jsem, abych se podíval na nejskvělejší větu z americké literatury, takže jsem byl od něj na dosah, počítal jsem do sta a otočil jsem se. Ano. Šerifův zástupce tam byl. Vymyslel jsem si tři různé poznámky, které bych k němu mohl prohodit, všechny vtipné, ale všechny jsem posléze zavrhl, došel jsem ke dveřím do bytu, otevřel je, vešel a dveře jsem za sebou zavřel.
Byl jsem ve Woodyho kuchyni, která byla stejně moderně vybavená, jako ta v chatě, ale mnohem menší. Vedle byla ložnice s koupelnou, také malou a funkční, a ještě jedna místnost, které Lily říkala Muzeum. Byla obrovská, asi sedm krát deset metrů, s šesti okny, a byl v ní vždy alespoň jeden exemplář snad od všeho, s čím Woodyho otec obchodoval. Řekli jste si a Woody vám to ukázal -, cokoliv od osmi různých značek žvýkacího tabáku ve skleněné doze až po honosné zboží na regálech. Nejtěžším předmětem byl přes půl metru vysoký mlýnský kámen a největším máselnice kombinovaná se strojem na zmrzlinu. Jedinými věcmi, které sem nezapadaly, byly židle, lampy a police plné knih v pevné vazbě: Knihy v papírové vazbě tam nebyly žádné. Byla to Woodyho soukromá knihovna.
Když jsem vešel, ležely dvě knihy na stolečku u zdi a jednu měl v rukou Nero Wolfe, který seděl ve velkém prostorném křesle u stolečku. Nalevo měl lampu na čtení a napravo, na stolku vedle těch dvou knížek, měl sklenici a dvě pivní láhve, jedna už byla prázdná zcela a druhá z poloviny. Byl v takové pohodě, že jsem se měl otočit a na všechno se vykašlat, ale on zvedl hlavu a řekl: "Pozoruhodné."
Což mělo znamenat, kde jste se k sakru flákal. Takže jsem si vzal židli, aby mi viděl do obličeje, sedl jsem si před něj a řekl jsem: "Říkal jsem vám, že přijde později. Právě přišel."
"Mluvil jste s ním?"
"Ne. Nevím, jestli bych měl."
"Proč? Je opilý?"
"Ne. Ale mám k tomu jiný důvod. Pořád ještě tam je Haight a nevypadá to, že by se mínil hnout. Takže sbalím Sama, teď nebo později, přivedu ho a za hodinu, nebo za šest hodin, se od něj něco dozvíte, nebo se také nedozvíte vůbec nic. Když se nic nedozvíte, vyplýtval jste spoustu času a energie, což by bylo mrzuté, ale to se stává. Když se něco dozvíte a Haight tam bude ještě při Samově odchodu, to, co se stane, bude horší než mrzuté. Haight chytí -,""
"Nejsem žádný tupec, Archie." V knížce, kterou zavíral, nechal na své stránce prst.
"To uznávám."
"Nejsou tohle," -, ukázal palcem -, "dveře ven?"
"Ano. Ani já nejsem tupec. Asi jste si povšiml toho svalnatého paviána, který, když jsme přišli, postával vevnitř, a možná jste si všiml, že šel za mnou do sálu. Je to šerifův zástupce, Ed Welch. Dneska večer mě má na starost. Kdybych vyvedl Sama Peacocka předním vchodem ven a vešli bychom sem zadem, těmito dveřmi, šel by těsně za námi a Haight by si na něm, až by odešel, ještě více smlsnul. Nepomohlo by ani, kdyby těmito dveřmi odešel. Welch by na něj venku čekal. Nevím, jestli jsme neudělali hloupost, hlavně tedy já. Mělo mě napadnout, že tady Haight bude. Měl jsem Sama sehnat dneska odpoledne nebo v podvečer, místo toho, abych si dával toho zatraceného pravého montanského pstruha. Takže veškeré dnešní úlovky jsou recept na pstruha, který jistě předáte Fritzovi, a ta rafinovaná věta ze staré arménštiny. Zítra je neděle a Sam asi bude mít volno, ale pojedu za ním a přivezu ho. Čím víc se na to dívám, tím víc mi Sam Peacock sedí. Nevěřím, že by Brodell neměl vůbec žádné podezření na někoho z okolí, kdo by ho chtěl dostat. Také nevěřím tomu, že by za celé úterý, za celou středu a za kus čtvrtka neřekl nějaké slůvko, které by nás přivedlo na stopu.
Neříkal jsem to, nebo něco podobného, už před třemi dny?"
"Před třemi ne. Před dvěma. Ve čtvrtek odpoledne. Říkal jste, že jste se pokoušel užít to, čemu říkám ‚filtr', ale že on nechtěl spolupracovat."
"To tedy nechtěl. Včera večer jste z něj dostal víc, než já při svých třech pokusech. Ale teď jste na řadě vy, já ne, a

máte
úřední pověření, což on ví. Navrhoval bych, abychom teď odešli zadními dveřmi, já vás odvezu do postele, abyste se dobře vyspal a zítra vám ho přivezu. Pak se vrátím pro ostatní."
Zašklebil se. "Kolik je hodin?" zamručel.
Podíval jsem se. "Jedenáct třicet šest."
"Jsem v polovině procedury, která mi osvěžuje paměť."
Nalil si pivo a otevřel knížku. "Možná byste měl říct slečně
Rowanové, že odjedeme."
Řekl jsem, že to není třeba, protože obyčejně zůstáváme tak do jedné, a šel jsem se mu přes rameno podívat, co tu jeho paměť osvěžuje. Byl to jeden díl Macaulayových esejů a Wolfe četl ten o Siru Williamu Templovi, o němž jsem neměl žádné znalosti, které by za oživení stály. Procházel jsem se po místnosti, prohlížel jsem si a občas i osahával nejrůznější muzejní kousky, ale v myšlenkách jsem se zaobíral lidmi, konkrétně Morleyem Haightem a Edem Welchem. Nijak jsem je neobdivoval. Jestliže šerifovi i jeho nejvyššímu zástupci jde o právo a pořádek natolik, že pracují i v sobotu v noci, mohli by si najít na práci lepší věci, než snažit se nachytat dva ctihodné občany, kteří mají od okresního prokurátora pověření k vyšetřování zločinu v jejich teritoriu. Museli do toho strkat nos, a tak jsem zvažoval tři nebo čtyři možnosti, jak je přes ten nos praštit, ale žádná nebyla moc vydařená.
Byla už skoro půlnoc, když Wolfe dopil pivo, zavřel knížku, zhasnul lampu, vzal ty další dvě knížky, vrátil je na místa v policích a zeptal se mě: "Co se sklenicí a s láhvemi?"
Doma by je touto noční dobou odnesl do kuchyně sám, ale tohle bylo daleko a dožadoval se zvláštního odškodného, které jsem mu poskytl. Když jsem se vrátil z kuchyně, seděl už v jiném křesle, ohýbal se a obracel roh koberečku, aby jej podrobil inspekci. O koberečcích toho věděl dost a já se mohl jenom dohadovat, co si myslí, ale ani nechrochtal. Ten roh zase otočil a vstal, já jsem otevřel zadní dveře, a Wolfe šel ven. Zeptal se, jestli bychom neměli zhasnout a já jsem řekl, že ne, že zhasnu, až se vrátím.
Venku nám prvních dvacet metrů pomáhalo trochu světla, které prosvítalo zpoza zatažených záclon, ale když jsme se dostali za roh nejzadnějšího křídla Vawterovic domu, byla tma tmoucí, kvůli mrakům nebyl vidět ani měsíc nebo hvězdy. Loudali jsme se po cestě. K našemu autu zaparkovanému za budovou se žádné jiné nepřipojilo. Měl jsem klíček od zapalování, ale dveře jsem nezamykal, a protože jsem šel první a otevírání dveří jsem považoval za obecnou zdvořilost, ne rozmazlování, otevřel jsem mu dveře na jeho straně. Čímž se nám dostalo světla ze stropní lampičky v autě a světlo nám přineslo novinu. Špatnou novinu. Oba jsme to viděli skrz zavřené okno zadních dveří. Na zadním sedadle. Nebo spíš jen částečně na sedadle. Tělo bylo na sedadle, ale hlava visela přes kraj dolů, stejně jako skoro celé nohy.
Wolfe se na mě podíval a ustoupil, abych mohl otevřít dveře. Nechtěl jsem se těch zatracených dveří ani čehokoliv jiného dotýkat, ale bylo možné, že dokonce i v téhle poloze ještě dýchá, takže jsem zmáčkl kliku, otevřel dveře a naklonil se dovnitř. Nejlepší rychlou zkouškou je položit k nosním dírkám něco lehoučkého a ochmýřeného, ale nic takového jsem neměl po ruce, a tak jsem ho vzal za zápěstí. Žádný hmatatelný puls, ale to mohlo dokazovat jen to, že jestli krev teče, tak se loudá. Zápěstí měl teplé, ale jelikož jsem ho před hodinou viděl na tanečním parketě, nebylo se čemu divit. Jediná krev, kterou bylo vidět, byly kapičky na pohmožděném uchu, ale natáhl jsem se, abych dosáhl konečky prstů na lebku a nahmatal jsem hluboký důlek. Vycouval jsem, postavil se a řekl: "Asi nežije. Já tady zůstanu a vy jděte dovnitř. Musíte to oznámit tomu šerifovskému paznehtovi, což je nepříjemný obrat. Řekněte mu, ať sem přivede doktora, vevnitř jsou nejméně dva." Sáhl jsem do přední přihrádky, vyndal baterku, rozsvítil ji a posvítil s ní ke vchodu do uličky mezi oběma domy. "Tudy to je nejkratší. Vemte si to." Podával jsem mu baterku, ale on si ji nevzal. Promluvil.
"Nešlo by -,""
"Zatraceně dobře víte, že by to nešlo. Je šance jedna ku milionu, že žije, ale jestli žije, tak by mohl promluvit. Nemusíte mu říkat, že to je Sam Peacock, řekněte jenom nějaký chlap.
Tumáte."
Vzal si baterku a šel.
Lidská mysl se někdy chová ztřeštěně, alespoň ta moje ano. Bylo snad přes tucet nejrůznějších otázek, kterými se mohla zaobírat, když Wolfe zmizel v uličce, ale zajímalo ji jen to, jak se asi Lily dostane domů? Víceméně uspokojivě jsem na to své hlavě odpověděl a přemýšlel, nad čím bych měl začít hloubat, když jsem zaslechl, jak se uličkou blíží kroky. Byl to Haight s baterkou, která nejspíš patřila Lily. Přišel, podíval se na tu novinu, otočil se ke mně a zeptal se:
"Je to vaše auto?"
I kdyby se snažil celou noc, tak asi na nic pitomějšího se mě v tu chvíli zeptat nemohl. Jak by to mohlo být moje auto, když jsem žádné neměl, a on to věděl? "Technický průkaz," řekl jsem, "je v přední schránce. Doktor už jde?"
"Sedněte si na přední sedadlo," řekl, "a zůstaňte tam." Přehodil si baterku do levé ruky, posvítil mi do očí a pravou ruku si položil na pouzdro s pistolí, které měl na opasku.
"Raději bych se ničeho na autě nedotýkal," řekl jsem.
"Kdybych měl v úmyslu se vypařit, tak bych tu asi na vás nečekal. Když jde do tuhého, bývám bystrý. Doktor už jde?"
"Přikázal jsem vám, abyste si sedl dopředu." Vytáhl pistoli.
"Vlezte mi na hrb, se vší úctou."
Byla příhodná otázka, jestli byl doopravdy takový hlupák, že si myslel, že bych mu mohl pláchnout nebo se na něj vrhnout, anebo jestli si jen hrál na J. Edgara Hoovera? Nevěděl jsem to jistě a nevím to dosud, protože se vše zkomplikovalo zvuky kroků blížících se uličkou, takže Haight posvítil tím směrem baterkou, a viděli jsme, jak přichází plešatý chlap v nápadné kostkované bundě. Byl to doktor Frank Milhaus, kterého jsem znal od vidění, ale nikdy jsem s ním nemluvil.
Zastavil se u zadního konce vozu a začal se rozhlížet, Haight mu řekl: "Ve voze, Franku." Šel tedy a podíval se dovnitř.

Otočil se k Haightovi a zeptal se ho: "Co se mu stalo?"
"To mi řekni ty," řekl Haight.
Sklonil se, pravou nohu vsunul do auta a levým kolenem si klekl na sedačku, aby viděl a nahmatal, co potřeboval. Za tři minuty vylezl a řekl: "Dostal nejméně tři pořádný rány do hlavy. Myslím, že je po něm, ale jistý si budu až -, tady ho máme."
Byl to Ed Welch s baterkou v jedné ruce a s něčím černým v druhé. Podíval se do auta a řekl: " To je Sam Peacock." Za obecně známá fakta státního zaměstnance monroeského okresu zbít nemůžete. Milhaus si vzal tu černou věc, doktorský kufřík, položil ho na přední sedadlo, otevřel ho a vyndal stetoskop, a potom se zase zasunul dovnitř k tomu, co teď bylo oficiálně prohlášeno za Sama Peacocka. Za chvíli vylezl a řekl: "Je mrtvý," a začal si hadičky stetoskopu ukládat.
"To je definitivní?" zeptal se Haight.
"Jasně, že je to definitivní. Smrt je definitivní vždycky."
"Má něco kromě těch ran na hlavě?"
"Nevím." Uklidil si stetoskop do kufříku, zaklapl ho a zvedl.
"Je mrtvý, zcela jistě cizím přičiněním, a já nejsem koroner."
"Vytáhneme ho ven, abyste ho mohl prohlédnout."
"Já ne. Jak jistě víte, měl jsem už popotahovačky s úřady a nechci, aby se to opakovalo."
Odešel. Haight za ním ještě něco zakřičel, ale on šel dál, zašel do uličky a byl pryč. Haight se obrátil ke mně a řekl: "Jste zatčen. Sedněte si na přední sedadlo."
"Obžalován z čeho?" zeptal jsem se.
"Prozatím bude stačit, když vás jen zadržím k výslechu.
Důležitý svědek. Sedněte si na přední sedačku."
"Teď jste na koni," řekl jsem. "Teď jo. Ale každá píď z tohoto auta se bude -,""
Nechal jsem toho kvůli pohybu paže Eda Welche, jak ke mně nakročil. Ten pohyb znamenal, co obvykle znamená. Jeho pravá pěst mířila k mé čelisti, ne hákem nebo direktem, ale v oblouku. Když měla dopadnout na místo, byla moje čelist nějakých dvacet centimetrů vzadu, a pěst pokračovala mimo. Jenže Haight si na mne vyšlápl taky, a zprava mi zaryl pistoli do žeber, do těch nižších. Welch se znovu ohnal a já jsem předvedl krásný úhyb, pěst sice dosedla, ale tak zešikma, že by to neporazilo ani malé dítě. Jenže já jsem škobrtnul, zavrávoral a skácel se k zemi.
Welch mě nakopl, patrně mířil na Hlavu, ale nebylo tam dost světla, tak jsem to schytal do ramene. Nechce se mi psát, co řekl, protože tomu asi nebudete chtít věřit, ale je to skutečnost, kterou nemohu opomenout. Řekl: "Kladení odporu při zatčení." Tak, aby to neslyšel nikdo, jenom Haight a já.
Rozhlédl jsem se tmou napravo i nalevo, říkal jsem si, že je tam možná nějaké publikum, na které chce zapůsobit, ale nikdo tam nebyl. Potom mi řekl: "Hej ty, vstávej."
Zůstal jsem na zemi ležet jak placka, a to ze stejného důvodu, z kterého jsem se na zem sesunul, protože jsem věděl, co by následovalo, kdybych se postavil na nohy. Možná jsem dostatečně nevysvětlil, v jaké náladě jsem byl po těch dvou týdnech tápání, pak přijel Wolfe a potom jsem Gila Haigta musel pustit k vodě. A teď byl v háji i Sam Peacock. Už jsem zkrátka balancoval na sakra tenké hraně. Kdybych se býval zvednul, poslal bych k zemi jak Welche, tak Haigta, a nemyslím si, že bych na to neměl, nebo by mě provrtala kulka či kulky. Takže jsem tam tak ležel, do zadku mě tlačil ostrý kamínek a do ramene nějaký větší kámen.
Welch mi hrubě poručil: "Vstávej, mizero!"
Myslel jsem, že mě zase nakopne, a také to udělal, ale
Haight řekl: "Má v kalhotách. Jestli si Milhaus pustil hubu na špacír, tak tady bude brzy nával. Jdi dovnitř a pošli sem Farnhama, a jestli se ti povede rychle sehnat Everse, tak taky jeho. Potom zavolej doktora Hutchinse, aby sem co nejrychleji přijel. S tělem by se nemělo hýbat, dokud ho neohledá koroner."
Vím úplně přesně, jak dlouho jsem tam ležel. Dvaačtyřicet minut, od 12.46 do 1.28. Důležité věci si zaznamenávám. Mohl jsem klidně vstát už dříve, protože Haight i Welch měli plné ruce práce, lidé se tam valili hned ze tří směrů -, z uličky, od rohu Vawterovic domu a od rohu kulturního domu.
Nevím, jestli nějaké slůvko utrousil doktor Milhaus, který evidentně Haigta nijak nemiloval, nebo Farnham, nebo dokonce sám Welch, ale lidé se tam hrnuli a celou půlhodinu se mi naskýtal z žížalí perspektivy pohled na Haigta, jak mává pistolí a vřeští, na Welche, jak odstrkuje lidi, a na Billa Famhama, jak se snaží chránit najednou obě strany auta. Zhostili se toho slušně. Jediný člověk, který se dostal k autu na dotek, byl doktor Hutchins, koroner, který přijel v 1.19. Tou dobou už Haight poručil třem nebo čtyřem chlápkům, aby mu s davem trochu pomohli. Další dva poslal pro auta, aby světly osvítili prostor, takže všechno měl víceméně pod kontrolou.
V 1.28 stál Haight asi čtyři kroky ode mě a bavil se s doktorem Hutchinsem, tak jsem si říkal, že bych mohl znovu vyzkoušet, jestli bude pořád ještě trvat na tom, abych si sedl na přední sedadlo toho auta, a tak jsem vstal. Sehnul jsem se, abych si oprášil kalhoty, a když jsem se narovnal, stál u mě
Welch. Pravičku už neměl zaťatou v pěst. Nemohl, protože v ní držel náramky. Levou rukou hmátl po mé pravé, ale nechytil ji, protože jsem dal obě paže před sebe, abych mu nedal příležitost zakroutit mi zápěstím. Pouta zaklapla. Byla novějšího typu, pěkná a lesklá.
"Auto mám vepředu," řekl. Ukázal do uličky. "Tudy."
Chytil mě za paži.
Dav se už trochu zmenšil, ale pořád tam ještě bylo více než sto párů očí, které pozorovali, jak si jejich ochránce pořádku odvádí z místa zločinu zajatce, zcela jistě nebezpečného, protože byl spoutaný. Ani moje oči nezahálely, a když jsme se blížili ke konci uličky, tak jsem ji, Lily, uviděl. Stála na konci světelného kužele, který vycházel ze stojícího auta. Byli s ní

Diana, Wade a Pete Ingalls. Zamávali na mě, já jim také zamával -, pochopitelně, že oběma rukama -, a Lily zakřičela: "Ujal se ho Woody." Spadl mi kámen ze srdce. Už jsem napůl očekával, že až dojdeme k autu, bude tam už sedět Wolfe, také spoutaný, a to už by bylo moc i na mě.
Ale někdo už v tom autě, v sedanu Mercury, který stál v druhé řadě vedle aut parkujících před Vawterovými, skutečně byl. Byl to Gil Haight a seděl za volantem. Když Welch otevřel zadní dveře, Gil otočil hlavu na dlouhém krku. Jak jsem se tak soukal dovnitř, zřetelně jsem pronesl: "Brýtro."
Gil se rozesmál. Nebyl to ale opravdový smích, byl to smích nervózní. Welch si sedl vedle mě, přibouchl za sebou dveře a řekl: "Tak jedeme, Gile. Táta ti vzkazuje, že máš hned přijet zpátky."
Bylo čtvrt na tři, když jsme dorazili k chodníku před soudní budovou v Timberburgu, ale nikdo nic neříkal. Když spolu tři chlapi projedou takových zatáček a děr, a nikdo při tom nepromluví, bývá někde zkrat. Tady byly zkraty hned dva -, mezi mnou a Welchem a mezi Gilem a Welchem. Když jsme s Welchem vystoupili a auto mělo zavřené dveře, prohodil Welch: "Řekni tátovi, že budu tady," a Gil řekl: "Jo." Čtyři mladí lidé, dva kluci a dvě holky, kteří šli kolem, se zastavili a dívali se, když si všimli, že mám pouta, takže když mě
Welch vedl po schodech a k hlavnímu vchodu, měl obecenstvo. Ve velké hale mě popostrčil k postranní chodbě napravo, prošli jsme jí, a když jsme došli ke dveřím, do kterých jsem vcházel před šestnácti hodinami, bez pout, zastavil se, z kapsy vyndal svazek klíčů a jedním odemkl. Překvapilo mě to, protože jsem čekal, že tou dobou už bude v šerifově kanceláři nějaký styčný důstojník. Welch se natáhl po vypínači a rozsvítil, prostrkal mě dvířky v hrazení až k židli na konci stolu a sám se posadil na stůl.
Provokativně se mě zeptal: "Už máte sucho v kalhotách?"
A protože provokoval, ignoroval jsem ho. Otevřel zásuvku, vyndal štos formulářů, kuličkovým perem nahoru něco napsal -, asi datum a hodinu -, a položil mi dva faktické dotazy:
"Jmenujete se Archie Goodwin? A-R-CH-I-E?"
"Chtěl bych zatelefonovat svému právníkovi," řekl jsem.
Zašklebil se na mě. Chtěl, aby to byl škleb, a také se mu to povedlo. "Luther Dawson," řekl, "odjíždí každý pátek na chatu v horách jižně od Heleny. Žádný telefon tam nemá a -,""
"Ne Dawsonovi. Chci zavolat Thomase R. Jessupa."
Škleb zmizel. "Jessup není váš právník," řekl.
"Je to právník. V kapse mám prohlášení, které podepsal.
Chtěl bych pozměnit svou žádost. Požadavek. Chci zatelefonovat jednomu právníkovi."
"Řeknu o tom šerifovi, až se s ním uvidím. A-R-CH-I-E?"
"Napište prostě pan X. Vy asi nebudete vědět, co to znamená odmítnutí výpovědi, ale já to vím. Je to taková finta.
Na nic vám nebudu odpovídat, dokud si nepromluvím s panem Jessupem. Nebudu odpovídat ani na důležité otázky. Zeptejte se mě, co bych si přál k snídani, jestli šunku, nebo slaninu, ale já nebudu vypovídat. Ale protože jste se mě neptal, tak bych jenom poznamenal, že nejlepší bude, když mi přinesete obojí, a já si vyberu. Nebo ještě lépe, abychom zbytečně neplýtvali -,""
Žvanil jsem, protože Welch se pokoušel přemýšlet, a s tím mým žvatláním to pro něj bylo nejen krajně obtížné, ale zhola nemožné. Já jsem mu v té chvíli na srdci neležel, to ne. Přemýšlel o člověku, jehož jméno uměl napsat bez jakýchkoliv dotazů, o Thomasi R. Jessupovi. Asi by si býval chtěl promluvit s Haightem, ale ten byl k dosažení jen na Woodyho telefonu, pokud vůbec v dosahu byl. Když si to konečně všechno skutečně důkladně promyslel, zvedl sluchátko a zmáčkl tlačítko. Čekal jsem, že zavolá k Woodymu, ale číselníku se ani nedotkl. Asi za minutu promluvil:
"To je Mort? Tady Ed Welch. Někoho tady, v šerifově kanceláři, pro tebe mám. Pojď si ho vyzvednout. Ne, může jít sám. Co je ti, k sakru, do toho? Pojď si ho vyzvednout." Zavěsil a začal čmárat po podložce.
Podíval jsem se na dvířka v hrazení a začal zvažovat způsoby a prostředky. Žádné nebyly. Lily se jistě pokoušela sehnat Dawsona, Wolfe se asi pokoušel sehnat Jessupa, ale já jim k tomu jen mohl popřát více úspěchů, než kolika se jim pravděpodobně dostane. Bylo více než pravděpodobné, skoro se to blížilo jistotě, že k nedělní snídani nebudu mít ani šunku, ani slaninu. A nebudu je mít asi ani v pondělí. Vyvstávala otázka, jestli s tím mohu něco udělat. Jestli bych, například, mohl Welchovi říci něco, co by mělo nějaký vliv na to, jak stráví zbytek víkendu on? Na nic jsem nepřišel.
Pak se rozletěly dveře a objevil se Mort. Byl to šlachovitý menší chlápek s dlouhou rudou jizvou na levé tváři, v šedých uniformových kalhotách s pevnými puky, v tmavě šedivé košili a s pistolí za opaskem. Welch si ho prohlédl a řekl: "Kde máš blůzu?"
"Je tam vedro," řekl Mort. "Jděte se tam podívat."
"Měl bych to nahlásit." Welch se zvedl, z kapsy vytáhl ten svůj svazek klíčů, jeden vybral, přišel ke mně, odemkl pouta a vzal si je. "Postavte se a dejte všechno z kapes ven," řekl.
Vstal jsem a řekl jsem: "Chci si nechat to prohlášení podepsané Thomasem R. Jessupem."
"Nenecháte si nic. Všechno ven."
Podrobil jsem se. Udělal jsem na stole hromádku a byl jsem rád, že tam nebyly žádné přísně důvěrné věci, jako třeba kopie dopisu, který jsem poslal Wolfovi. Když jsem skončil, přišel ke mně Welch a odvedl svůj díl práce, nebyl při tom nijak hrubý, a ještě mě pořádně překvapil. Když vzal moji peněženku a vyndal z ní bankovky, čekal jsem, že je spočítá a dá mi podepsat nějaký papír, ale on se jejich okrajů ani nedotkl. Držel je v rukou a řekl: "Tohle si můžete nechat," a když jsem si je vzal, tak posbíral drobné a podal mi je také.
To se mi nikdy na žádné jiné policejní stanici, kde mě kontrolovali, nestalo, a byl to zajímavý poznatek do mé sbírky montanských obyčejů. Ovšemže to mohl být obyčej pouze místní. Nebo za tím mohl někdo být, třeba nějaký trestanec, který se dokázal bratrsky podělit s výkonnými úředníky. Nebylo by prozíravé očekávat, že lidé, kteří spravují věznice, budou v průměru lepší než ti, kteří se starají o věci venku.

Welch řekl Mortovi: "Dej ho na pětku, ale nechoď před ním.
Je Greve pořád na dvanáctce?"
Mort kývl hlavou. "To víte, že je."
"Fajn, tak tohodle dej na pětku. Otisky mu Evers může vzít později. Vypadá to, že je to zabiják a možná ho tu budeme mít dlouho. Nemůžu ti oficiálně sdělit, jak se jmenuje, protože nevypovídá, dokonce ani své jméno neřekne. Říkej mu jak chceš -,""
"Ale já přece vím, jak se jmenuje. Goodoun." Mort položil ruku na pistoli. "Tak jdeme, Goodoune. Vpravo bok."
Provedl jsem.

11.
V neděli odpoledne, deset minut po páté, zarachotil žalářník ve dveřích mé cely klíčem, dveře se otevřely a on mi řekl: "Někdo za vámi přišel."
Záchvat nadšení to ve mně nevyvolalo. Lily ani Wolfe to se vší pravděpodobnosti být nemohli. Uměl jsem si představit, že by to mohl být Luther Dawson, protože když Lily o něco šlo, dokázala být šíleně výkonná, ale kdyby to byl on, tak by šlo jen o zdvořilostní návštěvu. Jedna ze sázek, které jsem toho dne sám se sebou uzavřel, byla sázka jedna ku dvaceti, že se v tu srpnovou neděli nepodaří sehnat žádného soudce, který by měl oprávnění stanovit výši kauce. Také to mohl být šerif Haight, ale to by žádný velký požitek nebyl. Jenom by se pokoušel mě rozpovídat a já bych se jenom pokoušel o vtipné hlášky o odmítání výpovědi. Takže když jsem šel ke dveřím, což bylo dva a půl kroku, ani jsem se nepokoušel dál hádat.
Byl to Ed Welch, a když jsem viděl, že drží v rukou želízka, zvedl jsem obočí. Znamenalo to nějakou vycházku. Jenže kam? Zaklapl mi je, kývl hlavou napravo a řekl: "Jděte," a já jsem se vydal chodbou. Když jsem šel kolem dveří s číslem dvanáct, doufal jsem, že Harvey právě nebude koukat ven a neuvidí mě, protože bych se nemohl zastavit a vysvětlit mu, jak jsem se tam dostal. Welch odemkl klíčem pevné dveře na konci chodby, další na konci velké čtvercové místnosti a byli jsme v hale soudní budovy. Takže se půjde do šerifovy kanceláře a vidět mě chce asi šerif. Ale nebylo to tak. Pokračovali jsme do velké haly, k hlavnímu schodišti a po schodech nahoru. Už jsem si začínal myslet, že můj úsudek ohledně soudců nebyl správný, že možná Lily s Dawsonem někde někoho vyšťourali, ale na konci schodiště mě Welch postrčil doprava, ke dveřím, kterými jsem už prošel. Byly otevřené, a když jsme už byli skoro u nich, objevil se na prahu muž, jehož jméno bylo na těch dveřích napsáno -, okresní prokurátor Thomas R. Jessup. Měli jsme to k němu ještě asi čtyři kroky, ale on už spustil.
"Proč ta pouta, Welchi?"
"A proč ne?" opáčil Welch.
"Sundejte mu je."
"Jestliže je to příkaz, pak všechna odpovědnost padá na vás. Odmítal uvěznění."
"Je to příkaz. Sundejte mu je a vezměte si je s sebou. Zavolám vám až -,""
"Nikam nepůjdu. Mám příkaz zůstat s ním."
Jessup udělal krok do chodby. "Sundejte mu ta pouta, nebo mi od nich dejte klíček. Jestli netušíte, kde jsou meze vašich pravomocí, tak já to vím a šerif Haight také. Do mé kanceláře nevstoupíte. Zavolám vám, abyste si pro něj přišel. Dejte mi ten klíč."
Welch musel trošku popřemýšlet. Ale trvalo mu to jen pár vteřin, než přišel na to, že bude potřebovat nějakou další pomoc, a nejbližší pomoc byla dole. Vytáhl svůj svazek klíčů, jeden klíč sundal, podal jej Jessupovi, otočil se a odkráčel. Byla to roztomilá scénka. I muži větších kvalit, včetně mě, by se sundáním toho klíče z kroužku měli potíže, ale on to zvládl rychle a elegantně, a to vše pod tlakem.
Jessup mě postrčil, šel za mnou a zavřel dveře. Od krku dolů byl štíhlý a elegantní jako vždycky, ale měl zarudlé oči, oteklá víčka a nebyl oholený. V místnosti byl stůl se židlí, ale nikdo tam neseděl, a v další místnosti, do které mě zavedl, také nikdo nebyl. Třemi okny pronikalo dovnitř hodně světla.
Jessup se na mě podíval a řekl: "Žádné podlitiny nevidím."
"Žádné nemám," řekl jsem, "možná jen na rameni, do kterého mě Welch nakopl. Vyhnul jsem se pořádné ráně tím, že jsem si kecnul na zem." Natáhl jsem ruce, a když mi klíčem odemkl pouta, stáhl jsem je a on se zeptal: "Kolik jste mu toho řekl?"
"Nic, jen jsem Welchovi vysvětlil, co to znamená odmítnout výpověď a že bych chtěl zavolat právníka jménem Jessup. To bylo někdy kolem třetí dneska ráno. Od té doby jsem neměl ani příležitost si s někým pokecat."
"Co Haight?"
"Vůbec jsem ho neviděl."
"Tak teď snad něco povíte mně, ale napřed -,"" Ukázal na krabici ovázanou provázkem, která ležela na židli. "To je od slečny Rowanové. Svačinka, jak říkala. Chcete napřed mluvit nebo se najíst?"
Řekl jsem, že bych se napřed dal do toho povídání a jídlo si pak náležitě vychutnal, a on si sedl do křesla u svého stolu. Když jsem se usadil proti němu, vytáhl z náprsní kapsy obálku. "Žádné vysvětlování k tomu potřebovat nebudete," řekl, když mi ji podával a já se po ní natáhl. Nebyla zalepená, byl v ní jeden papír s Lilyinou hlavičkou Bar JR a bylo na něm napsáno rukopisem, který jsem dobře znal:
AG: Dlouze jsem si porozprávěl s panem Jessupem a o našem vyšetřování jsem nezamlčel nic podstatného. Nezamlčujte tudíž nic ani vy. Má nás bezvýhradně ve svých rukou, ale myslím, že je na naší straně.
11. srpna 1968. NW
Složil jsem papír, vložil ho do obálky a obálku jsem podal
Jessupovi: "Rád bych si ji vzal později," řekl jsem, "jako suvenýr, ale Welch mě prošacuje, jakmile mě propustíte. Fajn,

budu mluvit, ale nejdřív pár otázek. Kde je pan Wolfe?"
"V chatě slečny Rowanové. Úředně jsem zapsal, že je zatčen, že se smí pohybovat jenom s mým souhlasem a že bez mého souhlasu ho nikdo nesmí obtěžovat. Právní účinnost tohoto prohlášení je sporná, ale myslím si, že pro tuto chvíli postačuje. Jakou máte další otázku?"
"Co prorazilo lebku Samu Peacockovi?"
"Kámen, ne o moc větší než vaše pěst. Dostal s ním čtyřikrát nebo pětkrát. Našli ho na zemi, asi deset metrů od auta. Doktor Hutchins ho posílá na expertizu do Heleny, ale podle jeho osobního názoru to je určitě vražedná zbraň. Říká, že na to, aby se na něm našly nějaké otisky, má moc hrubý povrch. Může být odkudkoliv. To víte, tady je kamenitá země."
"Přišel někdo s nějakým vysvětlením? Neslyšel jste o něčem?"
"Ne. Tedy, pochopitelně jenom o vás. Vy jste tam byl a víte, co to znamená. V té zprávičce Wolfe říká, že vás mám bezvýhradně ve svých rukou a že si myslí, že jsem na vaší straně.
Má pravdu. Jsem s vámi a modlím se k bohu, abych toho až do konce života nelitoval. Po té rozpravě s Wolfem jsem skálopevně přesvědčen, že vy jste Sama Peacocka nezabil, ale to je k ničemu. Z téhle prekérní situace mě to nevytáhne. Wolfe si myslí, že ty dvě vraždy, Brodellova a Peacockova, spolu souvisejí, a předpokládám, že vy si to budete myslet také."
"Jistě. Vsadím se s vámi, o co chcete."
"Proč?"
"Dostanu se k tomu." Uvelebil jsem se v křesle a dal nohu přes nohu. Proti té pryčně, co jsem měl v cele, to byl výrazný posun k lepšímu. "Vy si jistě chcete srovnat to, co řeknu, s tím, co vám řekl pan Wolfe. Tak kde mám začít?"
"Tím dnem, kdy přijel. Kdybyste říkal víc, než potřebuji vědět, zarazím vás."
Mluvil jsem. Nemusel jsem se nijak zvlášť namáhat, protože jsem nemusel nic podstatného zamlčovat. Jediné, co jsem při tom vyprávění musel zvažovat, bylo, jestli ta která maličkost k tomu případu patří, ale většinu z nich jsem pro nedostatek osvobozujících důkazů přece jen zahrnul. Opominul jsem jen telefony Saulu Panzerovi. Byl tři tisíce kilometrů z Jessupova dosahu. A co se týče rozhovorů, stručně jsem ho informoval o všech, jenom ten Wolfův se Samem Peacockem z pátečního večera jsem zopakoval doslova. Skončil jsem dvěma posledními důležitými rozhovory, tím mým s Peggy
Truettovou na parketu a tím s Wolfem v muzeu.
"Potom," řekl jsem, "jsme šli ven k autu, otevřeli dveře a on tam ležel. Nevím, jestli chcete nebo potřebujete slyšet, co se dělo potom, protože to je sice podstatné pro mě, ale ne pro vyšetřování. Začínám chraptět, protože mám sucho v krku.
Pokojová služba tam dole nijak zvlášť nefunguje. Neměl byste tady trochu vody?"
"Promiňte. Moc se omlouvám. Mělo mě to -,"" Vyskočil z křesla. "Dáte si skotskou nebo žitnou?"
Řekl jsem, že bych se spokojil s vodou, ale že skotská by mi udělala radost, jestli ovšem budu schopen ji pozřít. Šel k ledničce měděné barvy, která stála v rohu, a vyndal ven vše potřebné. Ženská by mu vytkla jen jeden formální nedostatek: neservíroval na podnosu. Mně to ovšem nevadilo. Když se vrátil do svého křesla, stála na stole přede mnou přiměřeně velká sklenice se dvěma kostkami ledu potopenými ve whisky a džbán s vodou. On si také jednu sklenici vzal. Nalil jsem si svou sklenici až po okraj, posunul jsem džbán do jeho dosahu, pořádně jsem si lokl a spláchl si hrdlo.
"To mi pomůže," řekl jsem a loknul jsem si znovu. "Tak teď ke spojení těch dvou vražd. Na prvním místě je pochopitelně to, že já i pan Wolfe chceme, aby spolu souvisely, ale jsou tu i jiné okolnosti. Tenkrát v pátek večer u Farnhama všichni viděli, že se pan Wolf soustřeďuje hlavně na Sama. Dal jasně najevo, že s ním ani náhodou neskončil. Je možné, že jeden z nich věděl, že Sam viděl nebo slyšel něco, co se pan Wolfe nesmí dozvědět, ale jisté to není. Včera večer byli na tancovačce všichni z Farnhamova stádečka a někdo z nich mohl někomu říct, jak se Nero Wolfe soustřeďuje na Sama." Polknul jsem a postavil sklenici na stůl. "Abych tohle všechno vyjádřil co možná nejkratším způsobem, mohl bych zopakovat, co kdysi jednomu člověku řekl pan Wolfe: ‚Ve světě příčin a důsledků jsou všechny náhody podezřelé.' Včera večer tam bylo přes dvě stě lidí, možná tři sta, a jen jeden člověk byl zavražděn. A kdopak to byl? Byl to člověk, který byl o samotě s Brodellem dva dny předtím, než byl zavražděn on a kterého si měl podat skutečný odborník. Taková náhoda mi nemůže pouze připadat podezřelá, tu prostě odmítám."
Jessup přikývl. "Právě tak Wolfe."
"Samozřejmě. Domýšlí věci až do konce, stejně jako já. Shodovala se moje výpověď v hrubých rysech s tou jeho výpovědí?"
"Nejen v hrubých rysech. Shodovala se zcela."
"Má dobrou paměť. Při tom pití jsem si uvědomil, jaký mám hlad. Když jsem tam dole cítil ten nedělní oběd, rozhodl jsem se, že se raději postím. Pan Wolfe se při jídle nikdy nebaví o práci, ale já ano." Vstal jsem. "Můžu otevřít tu krabici?"
Řekl -, jistě, tak jsem šel, vzal krabici a položil ji na stůl.
S uzlíkem bych se musel asi hodně trápit, tak jsem si půjčil nůž a přeřízl jsem provázek, otevřel krabici a začal vybalovat. Když jsem skončil, měl jsem před sebou hotový stůl hojnosti:
1 ananasový kompot
1 kompot z purpurových švestek
10 (nebo více) papírových ubrousků
8 papírových tácků
1 sklenička s kaviárem
1 litr mléka

8 krajíců chleba od paní Barnesové
6 banánů
1 umělohmotný kelímek s bramborovým salátem
4 vajíčka nakyselo
2 kuřecí stehýnka
1 silný plátek sýra
1 sklenička lahůdkové paštiky
1 borůvkový koláč
5 papírových kelímků
2 nože
2 vidličky
4 lžičky
1 otvírák na konzervy
1 slánka
Řekl jsem mu, že doufám, že si něco vezme i on, a on mi řekl, že slíbil slečně Rowanové, že si mě nechá předvést i v pondělí, pokud to okolnosti dovolí.
"I když," řekl, "zítra to bude maličko komplikovanější, protože tady bude pobíhat spousta lidí. Slečna Rowanová se pokoušela celé dopoledne sehnat Luthera Dawsona, ale nepoštěstilo se jí to. O víkendech nebývá k mání. Do kanceláře přijde asi až zítra kolem poledne, ale slečna Rowanová má telefon i k němu domů a sem se to dá z Heleny zvládnout autem tak za tři hodiny. Ale kdykoliv zítra ráno by tu už měl být nějaký soudce. Asi vám dochází, že moje postavení je -, no, řekněme, poněkud komplikované. V soudních stáních tohoto okresu zastupuji montanský lid a Haight bude trvat na tom, že musím navrhnout vysokou kauci. Nebo by po mě naopak mohl chtít, abych vás propustil i bez kauce, ale na to, pochopitelně, přistoupit nesmím. Už jsem to vysvětlil panu
Wolfovi a slečně Rowanové."
Ústa jsem měl plná vajíčka nakyselo. Skleničku s kaviárem jsem už načal a chystal jsem se na paštiku. Polkl jsem.
"Nežere mě ani tolik to, že jsem zavřený," řekl jsem, "ale spíš to, že nejsem venku. Dva týdny jsem byl úplně k ničemu, ale teď bych se mohl pustit do opravdové detektivní práce s reálnou šancí, že se trefím do černého, jenomže jsem pod zámkem."
Přesunul jsem některé pochutiny k němu. "Vezměte si. Na co máte chuť."
"Díky." Natáhl se po krajíčku chleba a kaviáru. "Co byste dělal, kdybyste byl venku?"
"To, co by měl dělat Haight a koneckonců i Welch, ale co asi nedělají a místo toho mi raději dělají garde. Chcete, abych vám to popsal?"
"Ano."
Namazal jsem si kaviár na chleba. "Mám v tom jasno, protože jsem o tom přemýšlel už celé hodiny. Jak se tam dozadu za Vawterovic dům ti dva dostali -, Peacock a pan X? Domluvili se, že se tam sejdou. Dlouho předem? Ne. Až potom, co Peacock přijel, za devět minut jedenáct. Mluvili spolu, někde na parketu, a domluvili se, že se sejdou venku. Odešli každý zvlášť, ne společně, a -,""
"To jsou jen pouhé dohady."
"Jistě. Ale těmi dohady musíte začít. Odhadujete pravděpodobné a shromažďujete si možnosti, protože se vám později mohou hodit. Takže tam na tanečním parketu se staly tři věci: Peacock a pan X spolu mluvili, pak pan X odešel a pak odešel Peacock. Lidé tyto tři věci viděli. Najděte tyto lidi. To bych udělal já, kdybych byl volný. Je to sice úkol jak pro děti z mateřské školky, ale to je ostatně většina detektivní práce. Jak jsem říkal, měl by to dělat Haight, i když, kdyby měl ve službě oči otevřené, tak by ani nemusel. Jestliže zůstal tam, kde byl, když jsem šel za panem Wolfem ve čtvrt na dvanáct, a to je jen další pravděpodobnost, byl přímo na místě, ani ne deset kroků od dveří, kterými oba odešli. To, že předpokládám, že neodcházeli společně, předpokládám proto, že pan X patrně už při odchodu tušil, že by se Peacock neměl vracet. Byl už asi předtím za Vawterovic domem obhlédnout situaci a možná už při Peacockově příchodu měl v ruce kámen. Ale to jsou jen titěrnosti, kterými zabíjíte čas, když sedíte na vězeňské pryčně. Otázkou je, s kým viděli Peacocka bavit se na tanečním parketu? A kdo z parketu mezi čtvrt na dvanáct a půlnocí odcházel?" Nožem jsem si rozetřel na chleba plátek paštiky, a když jsem dopil whisky, nalil jsem si mléko.
Jessup si vidličkou přendával stehýnko na papírový tácek.
"Jenomže," namítl, "těch lidí odcházelo hodně, nebo ne?"
"Neřekl bych, že až tak moc. Jistě, někteří odcházeli ven a většina se jich zase vracela, ale to není žádná čára přes rozpočet, jenom to věc trošičku komplikuje. Mohl byste mi dát kousek papíru a něco na psaní? Cokoliv -, třeba támhleten blok."
Podal mi blok a z kapsy vytáhl propisku. Žvýkal jsem chleba s paštikou a pil mléko, které bylo teplé, mezitím jsem si rozmýšlel, jak to formulovat, a pak jsem napsal:
NW: Vyprávím panu Jessupovi a povídám si i s ním, přesně podle instrukcí. Těší mě, že máte domácí vězení, protože toto vězení je staré a používají tu přespříliš dezinfekce. Navrhoval bych, abyste pověřil slečnu Rowanovou nebo někoho z ranče, aby našli a přivezli dívku jménem Peggy Truettová. Byla to Peacockova přítelkyně a asi něco ví. Možná bude i vědět, za kým šel Peacock ven. Doufám, že se k ní Haight nedostane dříve než vy. Také doufám, že nebudu muset jet do St. Louis, protože teď jste ho přinutil k akci a měli bychom ho dostat tady.
Podal jsem to Jessupovi a řekl: "Přečtěte si to. Čím dříve to dostane, tím lépe."
Přečetl si to a potom to četl ještě jednou. "K čemu to je?
Proč mu raději nezavoláte?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Telefon v chatě by mohl být odposlouchávaný. Z toho, co jsem se dozvěděl o Haightovi a jeho postojích vůči vaší osobě bych usuzoval, že možná i váš telefon by mohl být odposlouchávaný."
"To je hrozná situace, Goodwine."
"Souhlasím."
Pohlédl na papír. "Teď jste ho přinutil k akci. Přinutil k akci koho?"
"Proboha, to je jasné. Jistě, Peacocka mohli zabít tak jako tak -, třeba kdyby jel v nějakém vydírání a zašel by moc daleko -, ale možná také ne. Pravděpodobně by ještě žil, kdyby se na něj pan Wolfe tolik neupnul. To měl ale pochopitelně daleko dříve udělat Haight, nebo i vy."
To rýpnutí do vlastních žeber ignoroval. "Peggy Truettová je ta dívka, se kterou jste se bavil, když Peacock přijel."
"Správně. Kdybyste se za ní chtěl vypravit sám, bylo by to-,""
"Nechci." Zase se podíval na ten papír. "Do St. Louis nebudete muset. Pojede tam chlápek jménem Saul Panzer. Vlastně," podíval se na hodinky, "už tam je, jestli letadlo přiletělo včas."
"Ale ale." Rozetřel jsem vrstvičku kaviáru po celém krajíci chleba. "Myslím, že jsem se o něm nezmínil, takže to máte od pana Wolfa. On mu zavolal? A kdy?"
"Dneska ráno. Vezl jsem pana Wolfa k Woodymu. Wolfe řekl Panzerovi, aby v New Yorku zapojil do práce ještě jednoho chlapíka -, ale zapomněl jsem, jak se jmenuje -""""
"Nejspíš Orrie Cather."
"To je ono. A Wolfe řekl Panzerovi, aby nejbližším možným letadlem přiletěl do St. Louis a dal mu nějaké instrukce. Myslím, že Wolfe se rozhodl -, ne rozhodl, ale usoudil -, že někdo z těch lidí u Farnhama se s Brodellem setkal už dříve. Zajeli jsme tam, když jsme se vraceli od Woodyho -, já, pan Wolfe a slečna Rowanová -, a já jsem je požádal, jestli by si je slečna
Rowanová nemohla vyfotografovat. Jejím fotoaparátem.
O fotoaparátech toho moc nevím, ale ona patrně ano."
Přikývl jsem. "Ví toho dost. Měl někdo z nich něco proti tomu?"
"Ne. Farnhamovi se to moc nezamlouvalo, ale bodejť by se mu to líbilo. Vypadalo to, že se v tom slečna Rowanová celkem vyzná. Vzal jsem ten film a teď ho vyvolává jeden můj známý. Chtěl jsem slečně Rowanové přivézt fotografie k večeru, ale když mám ten vzkaz pro Wolfa, tak pojedu hned.
Pojetí svačiny podle slečny Rowanové se mi moc líbí. Vypadá to, že se bojí, že suchý chléb člověka neuživí. Brzy ráno pojede do Heleny, aby letecky poslala fotografie Panzerovi a sehnala Luthera Dawsona. Není to žádná -, Asi si pamatujete, že při našem předchozím setkání mi přikázala odejít."
"Navrhla vám, abyste šel a sedl si do auta. Ten sýr je znamenitý. Ochutnejte."
"A kdybych nešel, tak byste mě tam dovlekl. Tahle historka je už po vzájemné dohodě zapomenuta. Zopakuji vám, s čím jsem se jí svěřil. Jen mezi námi. Myslím, že jsem měl nahnáno. Už dávno předtím mi mělo dojít, že ten spor mezi Haightem a mnou může vyřešit jenom znemožnění, politické znemožnění jednoho z nás. Měl jsem si povšimnout, jakou příležitost mi poskytl svým nanicovatým vyšetřováním Brodellovy vraždy. Řekl jsem vám, že jsem s vámi a s Wolfem a jsem rád, že to tak je. Když prohrajeme, tak mě to vyřídí, ale nemyslím, že k tomu dojde." Vzal si kousek sýra.
"Řekl jste to panu Wolfovi?"
"Ne. Řekl jsem to slečně Rowanové. Wolfe, jeho způsoby…
On nikoho nepobídne."
"To vím. Znám ho už dost dlouho. To jste řekl šikovně, že nepobídne. Vzkažte jemu a slečně Rowanové, že vzhledem k tomu, že si beze mě vedou tak zdatně, tak ať se nestarají o kauci, můžou tak alespoň ušetřit na výdajích, a já stejně nemám Dawsona v lásce. Haight mě s největší pravděpodobností propustí, až mu předhodí pana X. Měl byste pro tyto zbytky jídla místo v lednici?"
"Jistě. Ale celý den tu bude někdo pobíhat."
"Tak počkejte, až všichni odejdou. Dřív asi stejně nebudu mít hlad. Ty dezinfikované cely rozhodně nepodporují chuť k jídlu." Chopil jsem se otvíráku. "Švestky nebo ananas?"

12.
Nikdy jsem se nedostal k tomu, abych se zeptal, takže do dneška nevím, jak skončil zbytek svačinky.
Až se příště dostanete do vězení, poradil bych vám následující. Dva základní úkony. Nejdříve se pokuste zjistit, zda se nabízí něco smysluplného a praktického, o čem byste mohli přemýšlet. Jestliže ano, fajn, dejte se tímto směrem a cvičte si mozek. Jestliže se ale nenabízí nic, přejděte k druhému kroku. Dobrovolně a konstruktivně zpřetrhejte všechna spojení mezi vámi a vaší myslí. Chápu, že něco takového dělají i lidé, kteří se marně snaží usnout, ale jak to v tomto případě funguje, nevím, protože já takové problémy nikdy nemívám. Když vás zamknou do cely dva krát tři metry a budete čilý jako rybička, překvapí vás, jak se čas vleče.
Jste-li člověk stejného ražení jako já, přijdete na to, že váš mozek zná tisíce triků jak se zabavit nejrůznějšími, zdánlivě nemožnými způsoby. Tak například jsem v to pondělní odpoledne tuto schopnost zase procvičoval, rozhodl jsem se zavřít oči a pozorovat dívčí a ženská kolena, protože jsem věděl, že mě nečeká zhola nic, pokud své oči nepřinutím něco vidět, uši slyšet a ruce ohmatávat. Takže jsem se díval na tucty, možná stovky ženských kolen, všemožných tvarů, velikostí i kvalit, a měl jsem to pod kontrolou, pěkně to odsejpalo, ale najednou jsem si uvědomil, že mně mozek zase zapnul a ptal se mě, jestli si myslím, jestli se v tu chvíli někdo díval na kolena Peggy Truettové, a jestliže ano, tak jestli to byl Nero
Wolfe nebo šerif Haight a co přitom říkali.
Kecy. Vstal jsem a odkopl jsem židli rovnou k protější zdi, což byl asi metr, a vydal jsem se na procházku k čelní zdi, asi

metr dvacet, vytáhl jsem se a nahmatal jsem rezavé mříže v okénku směšných rozměrů. Znal jsem je už nazpaměť.
Zprávu o jídle vám podávat nebudu, protože byste si mysleli, že jsem zaujatý. Ale doopravdy si myslím, že do ovesné kaše i do guláše přidávají dezinfekci.
Bylo za pět minut tři čtvrtě na šest, když se za dveřmi mé cely zastavily něčí kroky. Zrovna jsem ležel na pryčně bez bot a přemýšlel jsem, jestli má Jessup pořád ještě plnou kancelář lidí. Přiznávám se, že jsem myslel i na zbytky ze svačinky, ale více než po něčem na zub jsem prahl po nových informacích. To, že se někdo zastavil u mojí cely, samo o sobě nic neznamenalo, hlídač se zastavoval často, aby se letmým pohledem přesvědčil, že právě nepřepilovávám mříže nebo nevyrábím bombu, ale když jsem uslyšel zarachotit klíč v zámku, tak to se mnou škublo. Švihl jsem nohama a posadil se. Dveře se otevřely, vešel chlápek a řekl mi: "Jde se ven.
Vezměte si boty i kabát."
Byl to Evers, další plnoúvazkový zástupce šerifa. Stál u mě a pozoroval, jak se obouvám a oblékám si sako, a když mi řekl, abych tam nic nezapomněl a sám se ohnul, aby se podíval pod pryčnu, bylo mi jasné, že nejdu jen tak nahoru. Odcházím a už se sem nevrátím. Neměl pouta a když jsme šli chodbou i postranní halou soudní budovy, tak se nestaral, jestli jdu za ním, nebo před ním. Otevřel dveře šerifovy kanceláře a postrčil mě dovnitř. Ve vstupní místnosti nikdo nebyl, tak otevřel dvířka v hrazení, kývl hlavou a řekl: "Jděte dál." Došel jsem ke dveřím do další místnosti a vstoupil, on vešel za mnou.
Haight zrovna seděl za stolem, měl moc práce s papírováním. Ten prvotřídní právník, který vypadal spíš jako udřený rančer, Luther Dawson, stál k Haigtovi zády a studoval velkou nástěnnou mapu Montany. Když mě uviděl, rozběhl se ke mně s nataženou rukou a bodře mě vítal. "Tak vás zdravím!" Stisknout ruku tedy uměl. "Přicházím vás vyvést z otroctví. Všechno je podepsáno a uzavřeno."
"Fajn. Příště si vyberu vhodnější den, než je sobota." Ukázal jsem prstem. "Támhleto bude asi moje." Na stole ležela hromádka věcí. Šel jsem si sebrat svůj majetek, Evers mi stál za zády. Bylo tam všechno, včetně pouzdra na navštívenky, které si ukládám do náprsní kapsy, i nedůležitých papírků v peněžence, kterou dávám do kapsy v kalhotách. Když jsem si vzal poslední věc, klíč od auta, řekl mi Evers: "Podepište to," položil na stůl nějaký papír a nabídl mi pero.
Dawson řekl: "Dovolte, podívám se na to," a nacpal ruku mezi mne a Everse.
"Ať je tam napsáno cokoliv," řekl jsem, "tak to nepodepíšu.
Nepodepíšu nic."
Dawson se zeptal: "Když vám odebrali tyto věci, dostal jste na to potvrzení? Detailní potvrzení?"
"Ne, a i kdybych dostal, stejně nepodepíšu nic." Zamířil jsem k východu. Na Haighta jsem se ani nepodíval, ale mám celkem dobré postranní vidění, takže jsem koutkem oka zaregistroval, že měl s papírováním tolik práce, že ani nezvedl hlavu. Asi zase vliv Wyatta Earpa. Někdo šel za mnou, asi
Dawson, v hale mě dohnal, šel vedle mě a řekl: "Slečna Rowanová čeká venku. V autě. Chci vám, pane Goodwine, něco říct,"
Zastavil jsem se a podíval se mu do očí. Oči jsme měli na centimetr stejně vysoko. "Mně už ne," řekl jsem. "Před deseti dny, v pátek druhého srpna, jsem vám řekl, že si myslím, že chlápek jménem Sam Peacock by mohl vědět něco, co by nám mohlo pomoci, ale že se mnou jen tak tlachá, zatímco tak slavný montanský právník, jako jste vy, by z něj mohl něco vytáhnout. A vy jste řekl, že máte na práci důležitější věci. Teď už z něj nikdo -"""
"To jsem neřekl. Říkal jsem jenom, že -,""
"Vím, co jste řekl. Teď už z něj nedostane nikdo nic. A jeho
Harvey Greve nezabil. Což je další důležitý poznatek. Mluvil jste s Nerem Wolfem?"
"Ne. Odmítá se se mnou sejít. Chtěl jsem -,""
"Kašlu na to, co jste chtěl, ale jestli máte moje jméno uvedeno někde ve svých spisech, tak ho klidně vyškrtněte. Tam vevnitř jsem vám musel podat ruku, protože tam byli svědkové." Odcházel jsem.
Doufal jsem, že to postačí k tomu, aby mě nechal na pokoji. Zabralo to. Když jsem procházel halou, tak už jsem za sebou žádné kroky neslyšel. V hale postávali sem tam nějací lidé a zaslechl jsem, jak někdo říká: "To je ten Archie Goodwin," ale nestálo mi to ani za to, abych se zastavil a neznámému pokynul. Když jsem vycházel, rozhlížel jsem se napravo nalevo, ale Lily jsem uviděl až napodruhé. Parkovala až o půl bloku dále a měla tmavomodrý sedan Dodge Coronet. Upoutalo ji něco v opačném směru, takže mě dřív slyšela, než viděla. Otevřel jsem dveře u auta a řekl:
"Nevypadáš ani o den starší a o dva dny už vůbec ne."
Přeměřila si mě pohledem. "Ale ty ano."
"Já jsem zestárnul o dva roky. Máme ještě něco zařídit?"
"Ne. Nasedej."
Seděla vepředu, ale ne za volantem. "Raději by sis měla přesednout dozadu," řekl jsem. "A otevřít obě okýnka. Nesmrdím, přímo páchnu. Pochybuji, že bys to vydržela."
"Budu dýchat pusou. Jedeme."
Obešel jsem auto, nastartoval, vycouval a zamířil východním směrem. Zeptal jsem se, jestli to auto je vypůjčené. Řekla, že ano, že její auto má šerif a ona už ho beztak nechce. Nechce auto, ve kterém zabili člověka.
"Nemohl jsem se dost dobře zeptat Dawsona, jakou na mě přilepili cenovku, protože jsem mu dával do těla. Tak kolik?"
"Záleží na tom?"
"Mně ano. Abych měl přehled. Zatím nejnižší kauce byla pět set dolarů a nejvyšší třicet litrů. Na kolik si mě cení zástupci montanského lidu?"
"Na deset tisíc. Dawson navrhl pět tisíc, Jessup patnáct, a soudce to zprůměroval. Mě se neptali."
"Kolik bys navrhovala ty?"

"Padesát milionů."
"To je slovo do pranice." Popleskal jsem ji po koleni.
Byli jsme za městem. Asi dva kilometry jsem si pohrával s plynovým pedálem, abych otestoval motor. Byl v pořádku.
Lily se zeptala: "To se mě ani na nic nebudeš vyptávat?"
"Jasně, že budu, na spoustu věcí, ale ne mezi rigoly. Za chvíli bude takové příhodné parkoviště."
Bylo to hned za strouhou, kde cesta odbočovala k severu a kde bylo vlevo místo na stání. Zpomalil jsem a přibrzdil na asfaltu pod stromy, jejichž stín chránil před rozpáleným sluncem, zastavil jsem auto, vypnul jsem motor a otočil se čelem k Lily. "Dva dny a dvě noci," řekl jsem, "jsem se toužil vyptávat spousty lidí na spoustu věcí, tohle je moje první příležitost, tak začnu tebou. Když jsem v sobotu v noci odcházel z parketu, asi ve čtvrt na dvanáct, chvíli potom, kdy přijel Sam Peacock, tancovala jsi s Woodym, Farnham s paní
Amoryovou, DuBois s nějakou dámou v černých šatech a Wade s dívkou, kterou znám od vidění, ale nevím jak se jmenuje. Zahlédla jsi vůbec Peacocka?"
"Viděla jsem ho dvakrát, ale jenom zdálky. Později jsem se rozhlížela, ale už jsem ho nenašla, a neviděla jsem ani tebe. Myslela jsem si, že jsi ho zavedl za Wolfem."
"To ne. Protože tam byli Haight s Welchem, řekli jsme si, že na to zapomeneme. Tohle je ale důležité. Když jsi dotancovala s Woodym, neviděla jsi Peacocka bavit se s někým, koho znáš?"
"Ne." Zachmuřila se. "Viděla jsem ho jen zdálky a nevím. Ne."
"Viděla jsi někoho z těch lidí, které znáš, odcházet z parketu? Ven do Galerie?"
"Jestli jsem viděla, tak jsem si toho nevšimla. Ne."
"Jak už jsem říkal, je to důležité. Má to klíčový význam. Jak jistě víš, lidé často vidí různé věci a ani si neuvědomují, že je vidí. Když si sedneš, nebo raději lehneš, a zavřeš oči a budeš si promítat všechno, cos viděla a dělala od té chvíle, kdy jsi dotančila s Woodym, možná na něco přijdeš. Mohla by ses o to pokusit?"
"Jsem skeptická -, ale pokusím se, jasně."
"Tak, a teď přejdeme k věcem, které si určitě uvědomuješ, ale napřed bych ti chtěl jménem svého žaludku poděkovat. Vím, že nemáš ráda děkování za věci, které pokládáš za samozřejmé, já to také nemám v lásce, ale má to své meze. Šest banánů. Celý koláč. Nejlepší kaviár a nejlepší paštika. A říkat tomu svačina byla falešná skromnost. Ale zachránila jsi mi život."
"Jdi do háje, Escamillo. Já jsem tě do toho namočila."
"Ty ne. Může za to pan X a bude toho litovat. A jsme u toho. Kde je pan Wolfe?"
"Myslím, že u Woodyho. Zastavíme se tam. Včera i dneska strávil více času u Woodyho a na ranči, než v chatě."
"Proč na ranči?"
"Protože je tam to děvče. Peggy Truettová. Carol pro ni včera večer jela -, bydlí v Timberburgu -, a přivezla ji k nám do chaty. Přijel tam i Jessup a vyslýchali ji přes dvě hodiny.
Ve tvém pokoji. Kolem jedenácté vešel Jessup do velkého pokoje, zatelefonoval Carol a řekl jí, že k ní jedou s Peggy Truettovou. Jeli Jessupovým autem. Někdy po půlnoci přivezl
Wolfa nazpátek. Nic mi neřekli, ani ň, a dneska ráno jsem odjížděla do Heleny ještě před sedmou. Tímhle autem. Zpátky jsem ještě nejela, ale asi před dvěma hodinami jsem telefonovala Carol, ta mi řekla, že si Wolfe skoro celý den povídal s Peggy Truettovou, pořád ještě tam byl, ale požádal Carol, jestli by ho kolem páté nemohla odvézt k Woodymu. Takže si myslím, že asi bude u Woodyho, ale dost možná, že je pořád ještě na ranči. Možná je Peggy Truettová jeho typ."
"On nemá žádný typ. Jenom ji filtruje."
"Cože?"
"Je to něco podobného, o co jsem tě požádal ohledně té sobotní noci, jenom se k tomu dopracovává pomocí otázek. Je to opačný proces, než když se překapává káva. U té kávy tě zajímá to, co proteče, ale Wolfa u Peggy zajímá právě to, co neproteklo nebo protéct nechce. Takže nevíš, jestli za ním byl
Haight nebo ne."
"Nevím. Je to důležité?"
"Asi ne. Jenom jestli se ti dva pustili do debaty, tak jsem přišel o něco, u čeho bych rád byl. Tak, a co máme dál? Jo. Jessup říkal, že jste jeli k Farnhamovi a žes tam fotila, proti čemuž nikdo nic nenamítal, jenom Farnham, ale s tím se počítalo. Ale chtěl někdo protestovat a na poslední chvíli si to rozmyslel? Doufám, že sis byla náležitě vědoma toho, že tam za mě zaskakuješ."
"Jistě. Ty bys ale možná viděl věci, kterých jsem si já nevšimla. Jessup přednesl oficiální žádost, ale zdůraznil, že je to žádost a jestli kdokoliv chce, může to bez udání důvodu odmítnout. Napadlo mě, že to bylo moc šikovné. Ty a ten génius ho přetvářítе v opravdového muže. Jak tady tak sedíme, tak se mi zdá, že začínám cítit lehkou -, ehm -, vůni. Takovou exotickou. Zmizí to?"
"Ne, to už mám nadosmrti. Naše schůzky se v budoucnu budou muset odehrávat výhradně na vzduchu a za silného větru. Ty fotografie jsi poslala Saulovi?"
"Ano. Vstala jsem a oblékla se už v šest, poslala jsem je letadlem, které odlétalo v deset. Touhle dobou by je už měl mít. Myslíš si, že to byl někdo z nich, že jo?"
"Nemyslím si nic. Nemám právo si cokoliv myslet, dokud se v tom ještě trochu neprohrabu." Nastartoval jsem auto a zařadil rychlost. "A dokud se nevykoupu." Dokodrcali jsme zpátky na asfalt.
Bylo za deset minut sedm, když jsme přijeli k parkovišti před Kulturním domem. Vysoukal jsem se z auta, prošel síťovými dveřmi a vešel dovnitř. V Galerii nebyl nikdo, ale zadní dveře, ty, které vedly do kuchyně, byly otevřené, šel jsem tedy a nakouknul tam. Woody seděl na stoličce u pultíku, míchal něco v hrnci. Wolfe stál za ním a koukal mu přes rameno. Když byl v kuchyni Wolfe, vypadala menší, než ve skutečnosti byla. Vešel jsem a řekl: "Právě včas."

Wolfe se na mě podíval, popošel pár krůčků, aby si mě mohl lépe prohlédnout, a zamručel: "Uspokojivé."
Ruply mi nervy. "Co je na tom, k sakru, uspokojivého?" To jsem chtěl vědět.
"Jste tady, bez zjevných škod, a jazyk vám slouží. Právě včas. Ano, to jste. Jste tu právě včas, abyste si stihl dát nejoblíbenější jídlo pana Stepaniana, hunkiav beyandi. Tvrdí, že původně bylo arménské, ale Turci si ho už po staletí přivlastňují. Je to kebab podávaný v baklažánu, s kaší, které Turci říkají Imam Baildi -, malátný Imam. Cibule usmažená na oleji, rajčata, česnek, sůl a pepř. Byla ve vězení špína?"
"Ano."
"Máte hlad?"
Dalo se pochopit, že po mě nebude chtít obšírnou zprávu, pokud bude Woody v blízkosti, a zjevně nebylo nic tak naléhavého, co by nemohlo počkat, dokud si neochutná ten svůj hunkiav beyandi.
"Samozřejmě, že mám hlad," řekl jsem, "ale napřed se musím vydrbat a slečna Rowanová telefonovala Mimi, aby vyndala pár řízečků. Myslela si, že budete mít hlad i vy."
"Promiňte, prosím," ozval se Woody, "bylo by mi ctí vám nabídnout vanu, sprchu a spoustu horké vody. Jistě, Archie, víte, jak rád vás zase vidím. Jak říká pan Wolfe, je to uspokojivé."
"Také se s vámi, Woody, moc rád shledávám." K Wolfovi:
"Tak já přijedu později. Kolem deváté?"
Podíval se na hodiny na zdi. Byl tu jako doma. "Čekám pár telefonů. A také si musím zavolat. V devět nebo v deset, to je jedno. Nebo by mě mohl odvézt pan Stepanian. Už mi to laskavě nabídl. Myslím, že byste se měl vykoupat, najíst a jít do postele."
"To je bezvadný nápad," řekl jsem. "Ještě, že jsem se tu zastavil, jinak by mě to nenapadlo. Uvidíme se zítra. Dobrou noc, Woody." Otočil jsem se a vypadl.
Když jsem otevíral dveře auta, Lily se zeptala: "On s námi nepojede?"
Ale já jsem si s odpovědí dal na čas, spustil jsem, až když jsme vyjeli.
"Jednou," řekl jsem, "ho usmažím na oleji a pomažu česnekem. Čeká nějaké telefony. Navrhnul mi, abych se vykoupal, najedl a šel si lehnout. Tak buďto má rozpracovanou nějakou stopu a myslí si, že mu pomáhat nemusím, anebo šije nějakou habaďůru, přičemž ví, čím mě spolehlivě naštvat.
Poslouchej. Tohle jen ukazuje, jak jsem rozložený. Ty žádnou habaďůru nešiješ. Teď, až zalezu do vany a ponořím se do horké vody, tak nebudu schopen vymýšlet žádné plány na zítřek, které by měly hlavu a patu, budu jen přemýšlet o tom, co nás asi čeká. Od teďka mě neber na vědomí. Dělej, jako bych tu nebyl. Kdyby byl v chatě pes, který by mě přišel přivítat s vrtícím ocasem, tak bych ho snad nakopnul."
Asi dva kilometry nic neříkala, až potom: "Mohla bych jet k Billu Farnhamovi a půjčit si jeho psa."
"Dobrá. Udělej to."
Když jsme zatáčeli na cestu: "Ale jíst budeš."
"To si piš, že jo. Mám hlad jako vlk."
S klíčky od auta se v chatě přes den žádné velké ceremonie nedělaly, ale kdo měl auto odpoledne nebo večer jako poslední, měl za úkol je položit na určité místo na polici ve velkém pokoji. Tak jsem klíčky vzal, abych ukázal Lily a všem zainteresovaným, což nebyl nikdo jiný než já, že jsem pro dnešek dojezdil. Kdyby Woody popřel svou nabídku a Wolfa domů nezavezl, mohl by se Wolfe trochu projít.
Jedl jsem. Čisťounký jako rybička, oholený, vymydlený, s ostříhanými nehty, vyčištěnými zuby, zachumlaný v krásném tmavošedém županu s černými puntíky a s páskem, přehozeném přes bílé pyžamo bez puntíků, jsem seděl s Lily v kuchyni a jedl želví polévku, dva řízky s bramborovou kaší, chléb s máslem, mléko, špenát s houbami a se sýrem, meloun a kávu. Diana přišla dvakrát a ptala se, jestli nepotřebujeme něco donést. S díky jsme ji odmítli, ale když přišla potřetí -,
Mimi nám právě nalévala kávu -, a zeptala se, jestli by si mohla vzít s námi, tak jsme přikývli. Jakmile si sedla, tak spustila, že umírá touhou zeptat se mě, jaké to je, být ve vězení, a že
Wade je zvědavý také. Tak ho zavolala a přišel i on.
Vyprávěl jsem jim o vězení, udělal jsem z toho pekelně ponurou záležitost, jelikož jsem do něj situoval i štěnice, které očividně přitahovala ta dezinfekce, a párek ještěrek. Potom se vyptávali, jaké to bylo, najít tělo Sama Peacocka, a pak přišla ta nejdůležitější otázka. Kdo ho zabil a proč? Na to jsem jim, pochopitelně, odpověděl, že jejich dohady můžou být stejně tak dobré, jako ty moje, možná ještě přesnější, protože já jsem bručel v base. Navrhnul jsem, že bychom si mohli zahrát binokl. Řekl jsem, že přátelská partička binoklu by mi pomohla vyhnat z hlavy to strádání, kterým jsem musel projít. Neřekl jsem, že by bylo uspokojující, tedy pro mě, kdyby mě Wolfe při příjezdu přistihl, jak se dobře bavím a na nějaké prkotiny, jako jsou vraždy, ani nepomýšlím, to jsem si říkal jenom v duchu. Lily to ale samozřejmě pochopila. Když jsme vstali a přecházeli do velkého pokoje, pozvedla koutek úst a její chápající úsměv naznačoval, stejně jako u kterékoliv jiné ženy kterémukoli jinému muži, že mě má ale prokouknutého.
Ale uspokojení se mi nedostalo. Krátce po jedenácté jsme zaslechli zvuky: před domem zastavilo auto, bouchly dveře od auta, auto se znovu rozjelo, šouravé kroky, dveře se otevřely a zase zavřely, kroky v chodbě, které se vzdalovaly. Bylo nás vidět oknem, ale on šel ke dveřím do chodby a do svého pokoje.
"Nero veliký," poznamenal Wade. "Neposmívám se mu,
Archie, a pokud ano, tak ne jeho talentu, ale jeho chování.
Když už se s námi nechce o ničem bavit, mohl by alespoň popřát paní domu dobrou noc. A vám. Ví vůbec, že jste venku z vězení?"
Přikývl jsem. "Jo, jasně. Stavovali jsme se s Lily u Woodyho a on tam byl. Pozoroval Woodyho, který vařil něco, co Turci ukradli Arménům. Jste na řadě, Diano." Poznamenal jsem skóre. "Teď stačí, abyste dobře rozdala, a vyhrajeme

to."
To, že jsem se rozhodl jít popřát Wolfovi dobrou noc, nebylo nějaké psí vrtění ocasem. Jak jsem říkal Lily, když Diana s Wadem odešli do svých ložnic, třeba měl k té scénce ve
Woodyho přítomnosti nějaký důvod, a tak velkorysý muž, jakým bezesporu jsem, by mu měl poskytnout příležitost to všechno vysvětlit. Proto jsem se vydal dlouhou chodbou, i po dlaždicích jsem šel ve svých měkkých pantoflích z jelení kůže úplně potichu, zaklepal jsem na dveře, a taktak, že jsem zaslechl "dále", a vešel jsem. Seděl ve žlutém pyžamu, bez bot, v křesle u zavřeného okna.
"Možná, že budu vyspávat až do oběda," řekl jsem. "Dobrou noc."
"Pfui. Posaďte se."
"Potřeboval bych si odpočinout po tom -,""
"K sakru, posaďte se!"
Šel jsem ke křeslu a sedl jsem si.
"Předpokládám," řekl, "že vám slečna Rowanová sdělila, že tu dívku přivezla paní Greveová."
"Ano. A že udělala pár fotek, které poslala Saulovi, který je v St. Louis, a že jste s Jessupem zpracovávali Peggy skoro nepřetržitě. Je mi líto, že jsem o to přišel."
"Mně je to líto také. Je ustálenou zvyklostí, že rozhovory s ženskými vedete vy. Takže už víte, že je na ranči. Pan Jessup na ni včera večer uvalil vazbu, i když obvyklým eufemismem se to nazývá ‚ochranná vazba'. Mělo by ji to chránit před mrzutostmi ze strany šerifa Haighta. Mají ji na starosti paní a slečna Greveovy. Byla a je důležitým spojovacím článkem. Na tomto místě stojí za pozornost, že ačkoliv jste byl zavřený, dal jste nám jméno, jehož pomocí jsme došli k vyřešení případu."
"Opravdu?"
"Ano."
"Je to vyřešené?"
"Ano."
"Vy jste to vyřešil?"
"Ano. Korunu tomu nasadil poslední telefonát od Saula, volal asi před hodinou, a já jsem zavolal panu Jessupovi a všechno jsem mu řekl. Zítra v devět ráno přijede do Heleny nějaký muž, nebo jich možná bude víc, a budou pokračovat dál do Timberburgu. Dělám velký ústupek, ale říkám vám to.
Okolnosti mi nedovolují, abych vám v této chvíli sdělil více."
Otevřel jsem ústa a zase je zavřel. Přeměřil jsem si ho očima, od vysokého a širokého čela přes záplavu žlutí až k bosým nohám a zase nahoru. "Jestli to je jen jedna z vašich okázalých estrád," řekl jsem, "s dlouhou a důmyslnou zápalnou šňůrou, a jestli jste mě vyšachoval ze hry jenom kvůli tomu, že by se mi třeba hrát nechtělo, a jestli vám to vybouchne před obličejem, tak nepřijdete o klienta nebo o peníze, ale přijdete o mě, což bude po tom, co jste musel posledních pět dní prožívat, velká škoda."
"To by opravdu byla." Pokýval hlavou. "Ale tak to, Archie, není. Musíte to ještě chvíli vydržet. Ale jednu maličkost bych s vámi potřeboval probrat. Všiml jsem si, že k nastartování toho předešlého auta se používal takový klíček, jako u mých aut, s kterými jezdíte, a že se ten klíček nenechával v autě přes noc. Bával se dovnitř a nechával se na polici. Má i to nové auto slečny Rowanové nějaký podobný klíček?"
Přirozeně, že jsem ho podezříval, že jen mění téma, aby se dostal na jinou kolej, ale řekl jsem jen: "Ano."
"A bez něj se to auto nastartovat nedá?"
"Dá, je k tomu zapotřebí několika šroubováků a musíte vědět, jak na to. Já bych to zvládnul, ale vy ne."
"Já bych to nezvládnul ani s tím klíčkem a ani bych se o to nepokoušel. Je ten klíček od auta slečny Rowanové teď na polici?"
"Měl by tam být. Sám jsem ho tam dával."
"Vezměte ho ráno, ještě před snídaní, a dejte si ho do kapsy. Mohl bych to udělat sám, ale bylo by to trapné, kdyby auto potřebovala slečna Rowanová. To je jen maličkost. Už je pozdě. Dobrou noc."
Nemělo cenu, vůbec žádnou, abych plýtval dechem na nějaký komentář nebo otázku, a byl jsem unavený jak pes. Vstal jsem, popřál mu dobrou noc a šel jsem. Než jsem došel do svého pokoje, vydedukoval jsem si, že to musel udělat buďto Wade Worthy nebo Diana Kadanyová, a než jsem se přikryl a zhasnul světlo, došel jsem k závěru, že to byl Wade Worthy, protože jsem si neuměl představit Dianu, jak rozbíjí kamenem lebku Sama Peacocka.

13.
V úterý ráno jsem pět minut po deváté usoudil, že to nemohl být ani Wade, ani Diana.
Ten úsudek jsem postavil na slušných a postačujících základech. Jak asi víte, mít potenciální vrahy za spoluhosty by pro
Wolfa bylo dost nepříjemné, a kdyby při tom svém rozřešení měl prstem ukázat na jednoho z nich, tak by se jistě neobjevil na společné snídani, i kdyby se měl bez snídaně zcela obejít.
Ale když jsem vešel do kuchyně, klíček od auta jsem už měl v kapse, tak tam seděl, naproti Wadeovi, pil pomerančový džus a povídali si spolu. Mimi byla u sporáku a obracela francouzské toasty. Lily dávala na tác slaninu a Diana nalévala kávu. Popřáli jsme si dobré ráno, a když jsem si sedal ke stolu k Wolfovi a Wadeovi, nebyl jsem v náladě, abych obstál jako bavič společnosti. Bylo sice příjemné vědět, že nebudu snídat s vrahem, ale proč jsem tedy měl ten klíček v kapse?
Odpověď přišla s druhou dávkou francouzských toastů.
Bavili jsme se hlavně o vězeních, která Dianu očividně fascinovala. Wolfe vyprávěl o jednom rakouském vězení, ze

kterého se mu podařilo uprchnout, a obrátil se k Lily a řekl jí:
"Když už se bavíme o útěcích, slečno Rowanová, bylo by nevděčné, aby byl můj odjezd odsud považován za útěk, ale nepřijel jsem sem za zábavou, a také nebudu předstírat, že mě mrzí, že se musím vrátit do svého vlastního prostředí. Brzy s panem Goodwinem odjedeme, nejspíš zítra ráno. Vaše pohostinnost a tolerování mých výstředností na mě působily jako balzám."
Lily na něj zůstala civět, což normálně nedělá. Podívala se na mě, neviděla nic, čeho by se mohla chytit, a zase se podívala na něj. "Říkáte, že… "Obrátila se ke mně. "Ty také odjíždíš, Archie?"
Nevěděl jsem, co bych měl v přítomnosti těch dalších dvou hostů říci, kdyby do toho nevpadl Wolfe. "Mohlo by se stát," řekl, "že všechno neproběhne podle mých představ, ale doufám, že ano. Včera jsem několikrát telefonicky hovořil s jedním člověkem v St. Louis -, jmenuje se Saul Panzer a já jsem ho tam vyslal -, a zdá se, že už nemůže být pochyb. Pan Panzer má u sebe fotografie lidí, kteří jsou nyní v Montaně, a jednoho člověka identifikovalo v St. Louis hned několik osob.
Před šesti lety, v létě roku šedesát dva, byla jedna mladá žena brutálně zavražděna. Byla zardoušena, uškrcena mužským opaskem. Opasek i další důkazy směřovaly k muži jménem
Carl Yaeger jako k pravděpodobnému pachateli, ale nebyl zatčen, protože ho nenašli. Slehla se po něm zem. Nikdy ho nevypátrali -, až teď. Na jedné z těch fotografií, které má pan
Panzer u sebe, je Carl Yaeger. Do Montany právě teď přijíždí policista ze St. Louis. Vlastně -, kolik je teď hodin, Archie?"
"Devět třicet sedm."
"Takže přiletěl do Heleny už před půl hodinou a teď jede do Timberburgu." Podíval se na Lily. "Takže si myslím, že mohu oprávněně očekávat, že se můj předpoklad splní. Nepovím vám, jak se ten člověk jmenuje -, pod kterým jménem ho znáte vy -, protože moje postavení není zcela oficiální.
Jsem panu Jessupovi vděčný. Ale mohu vám říci, že prokazatelné důkazy naznačují širokou škálu metod pana Carla Yaegera. Uškrtil ženu, zastřelil muže a dalšímu muži prorazil lebku kamenem. Ne každý vrah by uměl tak pohotově přizpůsobit zločin podle příležitosti. Takže pana Grevea brzy propustí, patrně ještě včas, abychom se s ním s panem Goodwinem mohli pozdravit."
Lily na něj šilhala. "Tak vy -, vy opravdu -,""
"Opravdu jsme to zvládli. Ano. Říkám vám to teď, protože bych vám na oplátku také rád něco předvedl. Potřeboval bych pár pstruhů. Já vím, že v řece jich je víc a jsou větší, ale v potoce jsou také, a ta potoční velikost by se mi hodila víc.
Kdybyste si se slečnou Kadanyovou a s Mimi na to mohly udělat dneska čas, mohly byste být do páté zpátky i s dostatkem pstruhů pro mé kulinářské pokusy. Šlo by to?"
Lily pořád ještě šilhala. "To záleží na tom, k čemu je chcete."
"To bude moje malá pozornost. Vy mi prokážete laskavost, že seženete pstruhy. A já vám naservíruji na stůl pravého pstruha Nera Wolfa. Nebude to sice pravý truite Montbarry, protože nemám po ruce všechny přísady, ale zvládnu to. Chcete?"
Lily po mě vrhla pohled, kterým se ptala: "Tak tohle je nějaká role v takové té okázalé estrádě, kterou nemáš v lásce?"
Nahlas jsem jí odpověděl: "Jistě, kdybych Šel s vámi, určitě bychom toho nalovili dost, ale možná mě bude potřeba tady, abych vyřídil nějaké maličkosti. A stejně, když půjdete tři -, tak stačí, když každá vylovíte pět nebo šest čtvrtmetrových kousků."
Zase jsem byl nucen pozměnit svůj úsudek, už podruhé během necelé hodiny, ale teď už to bylo jasné: klíček od auta jsem měl v kapse, protože to byl Wade Worthy a řeklo se mu to. Jenže co bude dál? Posílal Wolfe ženské pryč, aby jim ušetřil pohled na to, jak jeden z hostů násilím zajme jiného hosta? Kdyby to tak bylo, proč nepočkal se zdvižením opony až odejdou? Tyto otázky, a jiné podobné, mě napadaly, když
Wolfe dojídal pátý nebo šestý francouzský toast, zatímco
Wade usoudil, že už měl toastů i slaniny dost, ale pevnou rukou si doléval kávu. Lily, Diana a Mimi se shodly, že by měly vyrazit před desátou a vzít si s sebou pro jistotu plechovku lososích jiker. Řekl jsem, že s Wadem sklidíme ze stolu, ale nikdo si mě nevšímal, a když se všichni začali zvedat, tak jsme odešli -, Wade napravo, do svého pokoje, a Wolfe si to namířil k venkovním dveřím. Šel jsem za ním na terasu a pokračovali jsme dál. Vypadalo to, že se jde přesvědčit, jestli v autě není klíček, ale šel ještě dál až na začátek cesty, zastavil se a řekl: "Už jsme mimo doslech."
"Jo. Také mimo doběh. Počkám, dokud se slečna Rowanová nedostane z doslechu ještě o kousek dál a potom mu ukážu své pověření a sbalím ho. Že jo?"
"Ne. Kdyby to tak mělo být, řekl bych vám to předem. Vy už teď nemáte na práci nic a já také ne, dokud si pro něj nepřijde pan Haight s tím policistou ze St. Louis. To by mělo být někdy kolem jedné. Ten policista by se měl do Timberburgu dostat někdy kolem poledne a podle pana Jessupa půjde do šerifovy kanceláře. To je normální postup. Pan Haight by ho sem měl přivézt."
Zíral jsem na něj. "A já toho Carla Yaegera alias Wadea
Worthyho nemám v mezičase sbalit?"
"Přesně tak. Nemáte. Předpokládám, že až přijedou, on už tady nebude. Jak a kam odejde, opravdu nevím. Až přijde na to, že nemá klíček od auta slečny Rowanové, asi přejde potok a půjde na ranč s nadějí, že nějaké auto sežene tam, ale paní
Greveová a pan Fox se postarají, aby ani tam žádné auto nebylo. Takže bude muset jít pěšky -, nebo běžet -, patrně do Lame Horse. Přestaňte na mě tak civět. Kdybych vám neřekl další podrobnosti k tomuto scénáři, tak byste ho asi začal pronásledovat, takže to raději vyklopím."

A spustil.

14.
Přijeli deset minut po jedné.
Byli jsme s Wolfem usazeni ve dvou nejpohodlnějších křeslech na terase a bavili se o vlastnostech a kariéře Woodrowa
Stepaniana. Ženské byly pryč, Wade také, a my byli tak sami, jako v tom starém kamenném domě na Západní 35. ulici. Wadea jsme odcházet neviděli, takže se asi přes potok vypravil na ranč, aby se pokusil sehnat nějaké auto, jak předpokládal
Wolfe. Měli jsme plné ruce práce. Vystrčil jsem na vzduch ten oblek, který jsem měl na sobě ve vězení, rozvěsil jsem ho po křoví, protože nejspíš nebudu mít čas nechat si ho vyprat nebo vyčistit. Odvedl jsem slušnou práci ve Wadeově pokoji, nešel jsem po jeho věcech, nebo věcech, které by vypovídaly něco o něm, ale shromažďoval a odnášel jsem všechno, co se týkalo té knihy, kterou on už nikdy nenapíše. Nacpal jsem všechno do dvou krabic a ty jsem odnesl do Lilyina pokoje. Porozhlédl jsem se v jejím pokoji, ve svém pokoji a ve velkém pokoji, jestli se něco neztratilo, ale to byla jen profesionální deformace, protože on odcházel po svých, ve spěchu a potřeboval jít nalehko. Zatelefonoval jsem Středozemní letecké společnosti do Heleny a rezervoval dvě letenky na ranní let do Denveru s přípojem do New Yorku. Wolfe udělal čtyři věci: sbalil si většinu svých věcí, prohlédl všechny poličky a šuplíky ve spíži, jenom mrazicí box ne, aby si posbíral přísady na pravého pstruha Nera Wolfa, přečetl si kapitolu v té knize o indiánech a v porcelánovém rendlíku nám udělal vajíčka k časnému obědu. Než jsem si k němu přisedl na terasu, zavřel jsem okna a zamknul venkovní dveře chaty.
Po cestě přijížděl Haightův černý sedan a zastavil uprostřed paseky. Vystoupili z něj tři muži -, Haight, Ed Welch a dvoumetrový chlápek s hranatou bradou v modrém obleku. Ten oblek vypadal na to, že v něm i cestoval, což se dalo čekat, jestli právě přijel ze St. Louis. Veškerá pozornost, kterou jsme jim s Wolfem věnovali, byly jen postranní pohledy. Ten cizák přišel a zastavil se na kraji terasy. Haight s Welchem šli až k chatě a zazvonili na zvonek u dveří. Nic se nedělo, tak zabouchali na dveře, dvakrát, podruhé pořádně a nahlas. Haight otevřel síťové dveře a zkoušel vzít za kliku u těch pevných, ale nepovedlo se. Řekl něco Welchovi, Welch šel ke druhým dveřím, k těm do chodby, a zkoušel štěstí tam.
Vrátil se k Haightovi, oba odešli z terasy doprava a zmizeli za rohem Lilyina pokoje. Ten cizinec se otočil, přišel k nám a promluvil. "Jsem seržant Schwartz ze st.louiské policie. Vy asi budete Nero Wolfe."
Wolfe přikývl. "To jsem. Toto je pan Archie Goodwin. Přisedněte si."
"Mockrát děkuji. Těší mě, pane Goodwine." Ale nesednul si. Zůstal stát a prohlížel si krajinu. Během několika minut se objevili ti dva, přišli zleva, obešli celý dům. Haight přišel, postavil se čelem ke mně a začal se domáhat: "Kde je slečna Rowanová?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Už jsem z basy venku. Odmítám vypovídat."
"Ty podělanej pitomče, kde je Wade Worthy?"
Dal jsem si na rty prst.
Wolfe řekl: "Já jsem řečí obdařený, pane Haigte. Ale rád se při mluvení dívám lidem do očí, takže jestli se mnou chcete mluvit, budete se muset posadit."
"Kde je Wade Worthy?"
"Sedněte si, nebo odejděte. Je to na vás. Bude to chvilku trvat. Carl Yaeger, alias Wade Worthy, v budově není."
"Kde je?"
"Sedněte si, nebo odejděte."
Pohnul se jen seržant Schwartz. Šel ke křeslu, které stálo proti Wolfovi, posadil se a zdvořile se zeptal: "Kde je, pane Wolfe, Carl Yaeger?"
"To nevím. Měl jsem se zmínit, že jsme vás čekali, pane Schwartzi. Předpokládám, že jste se seznámil s panem Saulem Panzerem, kterého jsem poslal do St. Louis. Telefonicky jsem s ním včera večer hovořil, takže jsem věděl, že přijedete."
Schwartz přikývl. "Věděl jsem, že to víte. Ale nevíte, kde je
Carl Yaeger?"
"Ne."
"Kdy jste ho viděl naposledy?"
"Asi před čtyřmi -" Wolfe se zarazil, a počkal, až se utiší hluk, který Haight a Welch vyluzovali šoupáním křesel. Když se do nich uvelebili, pokračoval: "Asi před čtyřmi hodinami. Ale je -,""
"Je v chatě?" vyzvídal Haight.
"Ne. Řekl jsem -,""
"Tak proč jsou zamčené dveře a vy sedíte tady?"
"Abyste se nedostali dovnitř. Vevnitř nikdo není. Klíč má v kapse pan Goodwin. Nechtěli jsme, abyste v nepřítomnosti slečny Rowanové vzali její dům útokem. Mám pro vás, pane Haighte, důležité informace o Wadeu Worthym, ale poskytnu vám je jenom v řádném sledu bez přerušování. Jestli je takto nebudete schopen přijmout, budete se muset obejít bez nich."
"Chci jen jednu informaci, a to kde je teď."
"Dostanu se k tomu. Ale spustím od začátku. Před devatenácti dny, ve čtvrtek, dvacátého pátého července ráno, se vydal Filip Brodell -'"
"Do hajzlu s Brodellem! Chci -,""
"Sklapněte."

Abyste tuto sekvenci mohli pořádně docenit, museli byste slyšet, jakým tónem to Wolfe pronesl. Nevím, jak to dělá. Nebylo to nic tak uřvaného, jako Haightovo štěkání, ale vyznělo to pěkně a Haighta to zarazilo.
"Uslyšíte to tak, jak to já budu chtít vyprávět," řekl Wolfe,
"anebo vůbec ne. Toho čtvrtečního rána se Filip Brodell vydal na procházku, sám, a šel se podívat k potoku -, jak řekl Samu Peacockovi. Když se dostal k potoku, pokračoval po proudu dolů až sem k chatě -, a je dost dobře možné, že šel Wade Worthy právě podél potoka nahoru. Není až tak podstatné, jak to bylo, podstatné je, že Brodell spatřil Worthyho a poznal v něm Carla Yaegera, čehož si byl Worthy vědom.
Možná se spolu i bavili, ale to není důležité. Brodell se vrátil z procházky, naobědval se a zdřímnul si. Otázka, proč ihned nezatelefonoval někomu do St. Louis a nesdělil, že viděl Carla Yaegera, je jednou z mnoha, na které už odpovědi nikdy nedostaneme, protože Brodell i Peacock jsou po smrti. Když
Brodell odcházel ve tři hodiny na Tetřeví hřbet sbírat borůvky a narazil při tom na Peacocka, řekl mu, že ráno viděl vraha. Co přesně -,""
"Nic z toho nemůžete dokázat," řekl Haight. Už z něj zase byl Wyatt Earp. "Peacock je mrtvý. Nevěřím ani slovo z toho, co tu povídáte, a nebude tomu věřit ani nikdo jiný."
Wolfe k němu pootočil hlavu. "Pane Haighte, vy jste takový typ člověka, kterého je potřeba slyšet, jinak by se tomu ani nedalo věřit. Kdybyste měl všech pět pohromadě, tak byste pochopil, že jsem ochoten před vámi zcela odkrýt všechny své karty, a vy byste se měl zdržet všech komentářů, dokud je neuvidíte. Co přesně řekl v to čtvrteční odpoledne Brodell
Peacockovi není podstatné, stejně jako spousta dalších maličkostí -, například, jak mohl Worthy špehovat Brodella, když odpoledne odcházel, a stopovat ho až k Tetřevímu hřbetu, aniž by ho při tom zahlédl Peacock. Ale základní věci jsou dané. Je jisté, že Brodell řekl Peacockovi dost, aby to v něm vyvolalo podezření, když našel Brodellovo tělo s dvěma dírami od kulek, že ty rány vypálil Wade Worthy. Jestli si tuto skutečnost chcete potvrdit, odkazuji vás na pana Jessupa, okresního prokurátora. Informaci o tom jsme získali od jedné mladé dámy, kterou drží v ochranné vazbě. Řeknu vám-,""
"Kde ji drží? A jak se jmenuje?"
"Zeptejte se pana Jessupa. O ní vám nic říkat nebudu. Zeptejte se jeho. Řeknu vám ale jinou věc: vůbec není jisté, jak chtěl Sam Peacock tuto informaci -, nebo podezření -, využít.
Nabízí se laciná a snadná možnost, totiž k vydírání, ale to ta mladá dáma popírá. Jsou i další možnosti. Jestli měl jenom podezření, tak byl možná natolik praštěný, že si ho chtěl sám prověřit, než to vyklopí ostatním. Nebo pociťoval vůči panu
Graveovi silné nepřátelství a zdráhal se ho osvobodit. Co se týče toho nepřátelství, tak kdybyste se ptal, jestli něco takového cítím já k vám, tak tedy cítím. Řádné a dobře vedené vyšetřování smrti Filipa Brodella by muselo vést k pečlivým a opakovaným výslechům Sama Peacocka, a kdyby tomu tak bylo, tak by pan Goodwin asi už dávno odjel a já bych tady vůbec nebyl."
Zvedl dlaň. "Ale to se nestalo. Co se týče Peacocka, ať už mu šlo o cokoliv, tak toho nedosáhl. Domluvil si schůzku s Worthym, nebo s ní alespoň souhlasil, v sobotu v noci, a zemřel. Mimochodem, je pravděpodobné, že právě Worthy přišel s tím, že by se mohli sejít v autě nebo u auta. Sám s tím autem přijel a věděl, že je na odlehlém místě a ve tmě."
Promluvil Schwartz. "Tak vy říkáte, že zabil dva muže."
Wolfe přikývl. "To pro vás moc dobrá zpráva není. Není moc pravděpodobné, že by ho stát Montana vydal státu Missouri."
"Za předpokladu, že ho v Montaně mají, nebo alespoň zadrží. Říkáte, že tady není. Ale před čtyřmi hodinami jste ho viděl?"
"Ano. Snídali jsme spolu. Věděl jsem, že přijedete, že půjdete za šerifem a on že vás sem přiveze. Šest dní jsme si s panem Worthym užívali pohostinnosti slečny Rowanové, pan
Goodwin tu s ním byl ještě mnohem déle. Pokořit ji tím, že jeden z jejích hostů bude v tomto domě zatčen a obviněn z vraždy a pak ho přes její pozemek povedou v poutech, to bylo nepředstavitelné. Zodpovídali jsme za to my. To pan Goodwin a já jsme ho odhalili. Museli jsme přijít s nějakým
úskokem a to jsem také udělal. Když jsme snídali a on tam s námi seděl, oznámil jsem, že podle fotografie byl jistý muž, který je teď v Montaně -, nikoho jsem nejmenoval -, identifikován jako Carl Yaeger, kterého v St. Louis podezřívají z vraždy, a že si pro něj přijíždí policista. Potom jsem navrhl slečně Rowanové, aby s další dámou, která je u ní na návštěvě, a se svou služebnou šly na ryby, což udělaly. Bylo žádoucí, aby nebyla u toho, když se tu objevíte vy."
Všichni tři muži na něj zírali. A Haight se zase zmohl na to své: "A kde je Worthy?"
"Nevím. Šli jsme s panem Goodwinem ven, povídali jsme si, a když jsme se za chvíli vrátili, byl pryč. Nejspíš odešel zadními dveřmi, dostal se přes potok a -,""
"Proč, vy zatracenej tlusťochu -, Vás si odvedu v poutech!
A Goodwina!"
"Kdepak, pane Haighte. Měl bych návrh. Pan Goodwin odemkne dveře, vy půjdete dovnitř a zatelefonujete do kanceláře pana Jessupa. Dal mi svolení k tomu, aby všechno probíhalo podle tohoto scénáře, protože si cení přínosu, který jsme s panem Goodwinem do tohoto případu vnesli. Na jeho žádost byli ráno, už od deváté hodiny, rozmístěni příslušníci státní policie na určitých místech -, nevím přesně, kolik jich bylo, ale jistě dost na to, aby se Carl Yaeger, alias Wade Worthy, daleko nedostal. Bezpochyby je už zatčen, možná v policejních kasárnách, jestli v Montaně něco takového je. Nebo je u pana Jessupa v kanceláři. Myslím, že byste mu měl zatelefonovat."

15.

Na konci knihy by měla zaznít nějaká fanfára, ale tady to nejde. To reptání nemá nic společného ani s vrahem, ani se pstruhy. Policisté přivedli Yaegera -, Worthyho do Jessupovy kanceláře v naprostém pořádku, rybářky se vrátily krátce po třetí s osmnácti nejrůznějšími pstruhy. Pro nás pět, i když jedním byl Nero Wolfe, to byla přemíra. Ponurým činem, o kterém musím napsat, byla práce, které jsem se musel zhostit já, totiž sdělit Lily, že s tou knihou bude muset začínat zase od začátku. Najít jiného spisovatele a začít s ním od píky. Příšerné. Ale protože mít před sebou nějaký nepříjemný úkol bývá ještě horší, než vlastní provedení, neodkládal jsem to. Když jsme dost vynachválili pstruhy a předali je Wolfovi, ženské se začaly rozcházet, aby se převlékly, šel jsem k sobě do pokoje, potom jsem prošel chodbičkou, zaklepal na dveře Lilyina pokoje, počkal, ozvalo se "dále", tak jsem vešel. Seděla v křesle u okna a kartáčovala si vlasy.
"Měl bych pro tebe zprávu," řekl jsem. "Jenže je dobrá, i špatná. Na jednu stranu -,""
Blbost. Proč bych vás tím měl otravovat? Raději si dáme tu fanfáru. Harveye Grevea propustili právě včas, aby při svém ranním příjezdu zastihl mě a Wolfa, jak odjíždíme do Heleny.

Konec.

Přeložila Vilma Anýžová
Vydalo nakladatelství BB art v roce 1999 v edici 99.
Copyright © 1969 by Rex Stout
All rights reserved
Z anglického originálu
DEATH OF A DUDE
(A Bantam Crime Line Book) přeložila © Vilma Anýžová, 1999,
Redakce textu: Jindřiška Mendozová.
Obálka a grafická úprava © 1999 Robin Brichta.
Sazba: Studio PROXIMA, s.r.o.
Praha 3, Velehradská 19.
Jazyková korektura: BABYKA, Praha.
Tisk: CENTA, s.r.o" odštěpný závod Brno, Vídeňská 113.První vydání v českém jazyce
ISBN 80-7257-044-7.